

BARBARA BOSWELL

Editora MIRON

*Tentație
arzătoare*

UN FASCINANT ROMAN DE DRAGOSTE...

A decorative border with floral and scrollwork motifs, featuring four corner ornaments and connecting lines.

Barbara Boswell

Tentație arzătoare

Strong temptation
by Barbara Boswell

A decorative border with floral and scrollwork motifs frames the text on the cover.

Barbara Boswell

Tentație arzătoare

Traducere de Gabriela Măcelaru

Editura MIRON

A small square logo with the word "MIRON" written vertically and a stylized figure of a person.

București

Tehnoredactor: *DOINA CĂLIN*

ISBN 973-95060-1-1

CAPITOLUL 1

După ce a suportat cu greu viața la orfelinat, ea a devenit mai târziu profesoara unei fetițe care locuia cu un bărbat, pe nume Rochester, și cu soția lui nebună, care era închisă în pod. De fapt, copilul nu era al lor. La un moment dat, casa a ars pînă la temelii, iar nebuna a murit. Deși Rochester era orb, el s-a căsătorit cu Jane.

Cheyenne lăasă hîrtia deoparte și își frecă tîmplele cu vîrfurile degetelor.

Reglă lampa de birou și aruncă o privire de jur împrejurul dormitorului, căutînd parcă o cale de scăpare. Nu găsi nici una, desigur.

Asta era viața ei: se mai terminase încă un semestru cu elevii din anul doi.

Se uită, dezamăgită, la vrafă de lucrări de pe masă. Ce o uimea, cu adevărat, era faptul că Heather Lane, autoarea acestei critici denaturate, era una dintre cele mai bune eleve ale ei.

Chiar și mai rău, lucrarea lui Heather era cea mai bună din cele zece citite pînă acum; propozițiile erau complete și punctuația era corect pusă.

Cheyenne se gîndi la eseul pe care îl citise înainte, scris în zeflema.

Un altul avea atîtea greșeli, încît cuvintele păreau disparate.

Era evident că elevii din anul doi de la liceul din Whitneyville aveau nevoie de exerciții la dictare și aceasta era sarcina profesoarei lor, Cheyenne Whitney Merri.

– Cheyenne? O tînră cu ochii negri și cu un mănunchi de bucle roșcate, prinse într-o coadă la spate, stătea în pragul ușii, uitîndu-se înăuntru cu coada ochiului.

– Intră, Joni Lynn, zise Cheyenne, zîmbindu-i fetei.

– Sper că nu te întrerup, spuse Joni Lynn și intră în cameră, ținînd o foaie în mînă. Mă întrebam dacă

te poți uita peste... Se opri, înghiți în sec, apoi termină fraza ...eseul meu.

– Cu plăcere. Cheyenne luă lucrarea și începu să citească. Buzele i se curbară într-un zîmbet plin de mîndrie. Ca tot ce scria Joni Lynn, acest eseu întrunea aproape perfecțiunea cerută de un profesor de engleză sau de o comisie de admitere. Ideile ei erau originale și fluent exprimate, își alesese cuvintele, superb, și avea o gramatică impecabilă. Era o plăcere să-i citești eseul. E minunat, Joni Lynn, aprecie Cheyenne, zîmbindu-i fetei. O profesoară se poate considera binecuvîntată cu un singur elev înzestrat, precum Joni Lynn, se gîndi. Destul de mult într-o viață, dacă avea noroc. Cum în septembrie se împlineau patru ani, de cînd preda engleza la Liceul *Whitneyville*, Cheyenne se considera privilegiată de a o fi întîlnit pe Joni Lynn atît de devreme în cariera ei.

Recunoscuse talentul fetei imediat, de la prima lucrare scrisă, dată de Joni Lynn cu doi ani în urmă. Eforturile lui Joni Lynn străluciră ca niște bijuterii printre vrafurile pline cu greșeli gramaticale.

Cheyenne roși de jenă, amintindu-și cum verificase numele lui Joni Lynn, de cel puțin trei ori, ca să fie sigură că l-a citit corect. Strong.

Joni Lynn era o Strong! Cheyenne fusese șocată la această revelație. Nu te puteai aștepta la asemenea talent din partea Strong-ilor.

De fapt, toată lumea din Whitneyville se aștepta numai la necazuri din partea familiei Strong.

Crescînd în Whitneyville, Georgia, Cheyenne cunoștea foarte bine familia Strong. Îi auzise numindu-se „bieți nenorociți albi“, chiar și „odraslele lui Satan“.

Se zvonea că primii din familia Strong, din oraș, fuseseră yankei, sosirea lor fiind oarecum legată de politica generalului William Tecumseh Sherman. Fuseseră trimiși în mod deliberat, așa spunea povestea, ca să mai aducă necazuri unui oraș deja oropsit de război. Un punct de vedere istoric, mai puțin combativ, spunea că fuseseră mînați de o răfuială sîngeroasă, de undeva dintr-un bîrlog din munții Apalași.

Oricare le-ar fi fost originea, clanul Strong încă trăia, după legile lui, într-un șir de case dărăpănate care se zguduiau cînd treceau trenurile.

Nici Cheyenne și nici altă *fată drăguță, dintr-o familie respectabilă*, nu se aventuraseră vreodată să se uite.

Fuseseră crescute cu toatele în spaima *de ceea*

ce puteau face Strong-ii și luaseră amenințarea în serios.

Legende persistau, alimentate de povestirile exagerate ale ultimelor escapade ale clanului. Cheyenne își considerase întotdeauna povestitorii drept niște artiști în arta ficțiunii și nu se mai gândise la clanul Strong.

Alți buni cetățeni din Whitneyville încă se mai fereau de degenerata familie Strong, care se înmulțea mereu.

Cu un an înainte, Cheyenne o invitase pe Joni Lynn să locuiască în casa ei, în calitate de *baby-sitter*, comisionară și tot ce putea fi cineva.

– O să iei o Strong? întrebare, neîncrezătoare, Tricia Vance Harper, prietena lui Cheyenne de la grădiniță. Modul în care pronunțase numele nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că i se părea periculoasă manevra.

– Să lași o Strong să-ți intre în casă, o avertizase Willie, patronul băcăniei din Whitneyville, și te trezești cu tot clanul după tine. Nu o să scapi nicio dată de ei. El vorbise cam la fel cum vorbea despre gîndăci.

– O Strong? să locuiască aici, în bloc? urlase familia Mayfield, vecinii lui Cheyenne.

Dar Cheyenne avusese întotdeauna o fire încăpățînată. Văzînd potențialul lui Joni Lynn, cunoscînd-o pe fată din primul an de studiu, nu fu întoarsă din țelul său.

Care era triplu: să o salveze pe Joni Lynn de Strong-i, să-i dăruiască atmosfera potrivită pentru un copil și să o vadă într-o universitate de vîrf, unde talentul ei să fie șlefuit și utilizat cu folos.

Joni Lynn voia, cu disperare, să facă ceva din ea și din viața ei, și Cheyenne era hotărîtă să o ajute.

Deci istoria s-a petrecut în septembrie trecut, cînd o Strong s-a mutat pe Silver Creek Road, cea mai veche și mai distinsă stradă din Whitneyville. Contrar celor prevăzute, valorile proprietăților vecine rămaseră stabile și nici un alt Strong, în afară de Joni Lynn, nu mai fu văzut prin zonă.

Viața continua să fie calmă în gospodăria lui Cheyenne, vecinii se obișnuiseră să o vadă pe Joni Lynn plimbîndu-l pe Peppy, cîinele familiei, și ducîndu-i pe Brittany și pe Jeffrey Merrit la concursul de triciclete.

– Tu ești singura din oraș care puteai să reușești așa ceva, spunea Tricia, adesea, pe un ton admirativ. Fiînd o Whitney, ai calitatea de a face niște

lucruri în care alții ar eșua imediat. Doar o Whitney putea lua la ea o Strong, fără să fie complet ostracizată și catalogată drept una de-a lor. Poziția ta socială este invulnerabilă.

Cheyenne protesta mai mereu, dar știa că prietena ei putea avea dreptate. Numele ei de fată impunea un anume respect în oraș.

Deși acum folosea numele fostului ei soț, Evan Meritt, fusese mereu cunoscută drept o Whitney, o descendentă directă a lui Edward Whitney, care fondase orașul în 1830.

– Crezi că e destul de bine, Cheyenne?

Vocea precipitată a lui Joni Lynn întrerupse reveria lui Cheyenne. Se ridică și o îmbrățișă pe fată.

– E foarte bine, nu *destul de bine*, Joni Lynn. Cu recordul tău școlar și cu rezultatele SAT ai intra în orice colegiu din țară.

Joni Lynn roși de plăcere.

– Familia mea este așa de emoționată că voi merge la colegiu, zise ea, încet. Remarca ei o surprinse pe Cheyenne. Joni Lynn nu-și menționase niciodată familia, deși profesoara știa că o vizita cu regularitate. Vreau ca ei să fie mândri de mine, adăugă Joni Lynn, cu sinceritate și cu ochii sclipindu-i de fericire.

În sinea ei, Cheyenne se gîndi că nu era așa de greu să-i facă fericiți pe Strong-i. Ei erau fericiți dacă nu stăteau în închisoare. Dar nu-și împărtășii gîndurile lui Joni Lynn – înțelegea loialitatea față de familie.

În acel moment, Peppy, un collie corcit cu cocker spaniol, țîșni în cameră cu lesa în gură. Se uită de la Cheyenne la Joni Lynn, plin de speranță.

Ele rîseră, văzîndu-i nerăbdarea.

– Îl duc la plimbare, zise Cheyenne. Vreau să iau puțin aer ca să-mi limpezesc creierul de la efectul nociv al ăloră, adăugă ea, arătînd cu capul spre vrafu de lucrări și strîmbîndu-se exagerat.

– Biata Jane Eyre a fost batjocorită din nou! zise Joni Lynn. De parcă viața ei nu ar fi fost destul de grea!

Cheyenne puse zgarda cîinelui la gît și ieși din casă.

– Vin repede, îi strigă ea lui Joni Lynn.

Era o seară caldă și senină de septembrie, mii de stele argintii străluceau pe cerul albastru. Peppy, nerăbdător, întindea cît putea de lesă, în încercarea de a alerga pe trotuar.

Știa el unde se ducea – către un părculeț neamenajat, la două blocuri depărtare, care era frec-

ventat des de cîinii din cartier.

Cum mergea, grăbită, după cîine, Cheyenne auzi zgomotul unui motor de motocicletă. O motocicletă pe Silver Creek Road? se întrebă ea, perplexă. imposibil!

Își spuse că zgomotul trebuia să vină de pe Diloh Drive, la ceva mai multe blocuri depărtare. Auzise ea că unul dintre băieții Wilson își cumpărase o mică *Honda*. Silver Creek Road era așa de liniștită, încît rareori răzbătea vreun sunet, în special noaptea.

Zgomotul motorului se auzi mai tare și ea ajunse la concluzia că, într-adevăr, motocicleta se afla pe Silver Creek Road.

Se încruntă. Dacă zgomotul ăsta, care îți spărgea urechile, îi va scula pe Brittany și pe Jeffrey ai ei, va discuta mîine la școală cu Tom Wilson și îi va da să facă un eseu despre decibeli și poluarea sonoră.

Zgomotul se auzi mai aproape, dar, în mod paradoxal, mai încet. Lui Cheyenne îi luă cîteva clipe să-și dea seama de ce. Cînd se dumeri, inima îi bătu cu putere în piept. Motocicleta încetinise, motorul doar torcînd. Era aproape în spatele ei, mergînd încet, în josul străzii. O urmărea?

Peppy părea indiferent la toate. Trăgea mai departe de lesă, dînd din coadă, încîntat că este afară. Motocicleta trase lîngă ei acum, ținîndu-le ritmul. Cheyenne continuă să meargă, uitîndu-se în zare, fără să privească nici în dreapta, nici în stînga, părăind la fel de indiferentă ca și Peppy.

— Ei, ia te uită, pe cine vād! Vocea masculină, răgușită și joasă, părea batjocoritoare. Domnișoara Cheyenne Whitney, prințesa orașului, a ieșit la plimbare.

Picioarele lui Cheyenne părău să se împleticească și ea se opri imediat. Rămase nemișcată, prea speriată ca să vorbească sau să respire. Peppy trăgea de lesă, protestînd că se opriseră.

— Îți place aerul nopții, domnișoară Cheyenne? Întrebă profunda voce masculină. Întrebarea era o parodie la adresa bunelor maniere ale aristocrației din oraș.

Contrar voinței ei, Cheyenne răsuci capul ca să privească; la cine să privească? Nu-l putea numi agresor. Nu încă. Genunchii începură să-i tremure și înghiți în sec.

Își abătu privirea nervoasă asupra monstrului negru, pe care omul ăla îl călărea, un enorm *Harley-Davidson*, care arăta de parcă ar fi putut trece

peste *Honda* lui Tommy Wilson, fără să lase vreo fărîmă din ea.

Văzu coapsele musculoase în blugi negri, care o încălecau, și ciocatele care se odihneau pe pedale. Încet, își ridică privirea de la abdomenul plat și cureaua lată, pînă la pieptul larg și musculos și umerii lați.

Purta un tricou negru și brațele goale îi erau la fel de musculoase ca și restul trupului.

Ea clipi rapid din ochi cînd zări un tatuaj reprezentînd o cobră, pe partea superioară a brațului lui. Deși era parțial ascuns de marginea mîneicii, ar fi recunoscut acest tatuaj oriunde.

– Caleb Strong! exclamă ea, înainte de a-i vedea fața.

Era singura persoană tatuată pe care o cunoștea și avea un tatuaj pe cînte.

Cobra de pe brațul lui era tatuată la rîndul ei, înfățișînd imaginea mai mică a șarpelui. Ambele cobre afișau un zîmbet de reptilă.

– Îți amintești de mine? Întrebă Caleb, zîbind la fel de amenințător ca și cobrele de pe brațul lui. Mă simt onorat, domnișoară Whitney.

Ea îl privi în ochi, holbată. Părea mai matur decît ultima dată cînd îl văzuse.

Desigur, asta fusese în urmă cu paisprezece ani, cînd ea era o proaspătă absolventă a Liceului *Whitneyville*, iar el un tînr de optsprezece ani.

Doar cîțiva Strong-i își continuaseră studiile pînă la terminarea liceului, iar Caleb n-o făcuse.

Renunțase la această realizare, părăsind școala și orașul doar cu cîteva luni înainte de absolvire. Se zvonea că...

Ea își luă privirea de la el. Existaseră mereu zvonuri cu privire la Strong-i, care nu fuseseră niciodată negate sau verificate, și apărea cîte un altul nou, în locul celui de dinainte.

Ea își dresе glasul.

– Acum sînt Cheyenne Merrit, spuse, dorind ca vocea să nu-i fi tremurat.

– O, da, am auzit că te-ai căsătorit. Merrit, hîm? El păru amuzat de alegerea ei – un băiat din oraș – și adăugă: Foarte potrivit ca o Whitney să se căsătorească cu un Merrit. Se păstrează aristocrația pură.

– El a murit, zise ea, ca pentru a se apăra. Se uită fix spre asfalt, admonestîndu-se pentru a fi izbucnit așa. Ce se întîmplase cu diplomația ei?

– Adîncă mea compasiune văduvei îndurerate, spuse Caleb, destul de politicoș, dar ea sesiză alu-

zia ironică și subtilă din tonul lui. De parcă știa...

Nu, asta era imposibil, se consolă ea. Nimeni nu știa, nici măcar cei mai apropiați prieteni ai ei.

Cu atât mai puțin, Caleb Strong, care părăsise orașul cu ani în urmă.

– N-am știut că te-ai întors în Whitneyville, zise ea, nervoasă, ocolind subiectul Evan Merrit, al căsătoriei lor și al morții lui timpurii. Își concentrează atenția asupra lui Peppy, care se culcase pe trotuar cu o expresie suferindă.

Caleb ridică din umeri.

– Ei, iată-mă.

– Da, te văd. Ea bîjbîi după o conversație politicoasă și-l întrebă: Te-ai căsătorit? Se îmbujoră și începu să se mute nervoasă de pe un picior pe altul. A fost o întrebare perfect normală, se gîndi ea. Atunci de ce roșise? Și de ce nu putea opri această foială ridicolă? În viața ei nu se mai fîstîcise astfel.

– Nu, nu m-am căsătorit. Gura lui senzuală afișă un zîmbet provocator. Taina sfîntă a căsătoriei nu mi s-a părut potrivită pentru mine. E un fel de închisoare, poate mai rău. Cel puțin, închisorile de stat te eliberează pentru bună purtare.

– Da, zise ea și se forță să zîmbească, întrebîndu-se de ce se referea la închisoare. Fusesse el

însuși închis? Ei, bine ai venit la Whitneyville, adăugă.

Îl se păru ei că aceasta a fost cea mai lungă conversație pe care a avut-o cu Caleb Strong. Cît fuseseră la Liceul *Whitneyville*, se întîlniseră de foarte puține ori.

Dar întîlnirile fuseseră memorabile. Înghiți în sec, amintindu-și.

— Mă întorc în fiecare an să-mi vizitez familia. El zîmbi șmecherește și adăugă: Desigur, venirile și plecările mele nu sînt anunțate în *Gazeta de Whitneyville*. Ea se gîndi la rubrica privind plecările și sosirile, din *Gazeta de Whitneyville*, unde se înregistrau vacanțele rezidenților, vizitele rudelor lor. Nici un Strong nu fusese menționat în acea coloană. De fapt, adăugă el, am venit vara trecută în Whitneyville, într-o vacanță scurtă. Cu puțin înainte să o iei pe fata surorii mele Crystal, ca să stea cu tine.

Cheyenne se încordă. Crystal Strong era mama lui Joni Lynn, și era cu un an mai mare decît Caleb. Părăsise școala la șaisprezece ani, ca să nască copilul. Joni Lynn nu vorbise niciodată despre ade-văratul ei tată, deși făcea deseori comentarii neplăcute la adresa tatălui vitreg.

– Anul trecut am întâlnit-o de multe ori pe sora ta la școală, zise Cheyenne, precaută. Cu acele prilejuri, vorbiseră despre talentul lui Joni Lynn și despre posibilitatea ca aceasta să se mute la Cheyenne.

Cu ochii minții, Cheyenne și-o imaginează pe Crystal Strong. În ciuda faptului că aceasta părea obosită și deprimată, încă semăna cu drăguța ei fiică. Femeia îi menționase ceva despre un divorț și despre trei copii mici, dintre care unul era certat cu autoritățile școlii, pentru chiul repetat. Crystal fusese surprinsă, chiar suspicioasă la început, de dorința lui Cheyenne de a o ajuta pe Joni Lynn, dar, în cele din urmă, fusese de acord.

– Ai venit să o vezi pe Joni Lynn? Întrebă Cheyenne, străbătută de un val de nervozitate. Pentru prima dată, unul dintre Strong-i venea în vizită și o îngrijora faptul că aceasta putea prevesti ceva rău. Voia să ia fata înapoi către un viitor nefericit?

– Mi se permite să-mi vizitez nepoata, nu? Sau trebuie să-mi asigur securitatea, înainte să pășesc pe acel pământ sfânt?

Vocea lui era plăcută – o tachina – dar ea îi simți sarcasmul.

– Desigur, zise ea. Adică, bineînțeles că nu!

Doamne, la ce întrebare îi răspundea oare? La prima sau la a doua? Se mai foi o dată, nervoasă, și încă o dată roși, jenată. Elevii ei nu ar recunoaște-o niciodată în această postură pe hotărîta lor doamnă Merrit. Nimeni din oraș nu ar crede că Cheyenne Whitney Merrit era capabilă să se piardă cu firea.

– Ce vrei să spui, doamnă Merrit? întrebă, tă răgănat, Caleb.

Ea îl privi fugitiv. Spre marea ei neliniște, el o privea lung și gura i se strîmba batjocoritor. Și arogant. Poate încrezător. Nu, pirateresc se potrivea mai bine. Și sexy. Foarte sexy. –

Gura lui Cheyenne se-uscă, brusc. Se putea ca Strong-ii să fie antisociali, dar fuseseră înzestrați din plin cu frumusețe și *sex appeal*, ceea ce accentua ranchiuna celor din oraș. Dacă ei ar fi fost urîți, fizic, pericolul asupra tineretului din comunitatea lor ar fi fost mai mic. De aceea Caleb Strong era considerat o amenințare, o mare amenințare.

Felinarul de pe o stradă alăturată ilumina trăsăturile ascuțite ale feței sale. Părul lui blond-închis, tăiat mai scurt ca în zilele de școală, era decolorat de soare, iar gura îi era frumos conturată, buza de jos senzuală, ispititoare. Bronzul îi făcea ochii mai

albaștri și mai strălucitori. Păreau să lucească cu o intensitate vibrantă, care constrîngea, o intriga...

Cheyenne simți o amenințare dureroasă. Își aminti cum se uitase în acei ochi, cu mult timp în urmă, într-o zi de octombrie, cînd venise acasă de la liceu. Încă mai vedea scena: era îmbrăcată într-o fustă bleu cu alb, în jacheta lungă de la uniformă, avea părul strîns în codițe și legat cu funde albe și bleu.

O luase pe scurtătură, pe o alee din apropierea liceului, grăbindu-se să ajungă acasă înainte de apusul soarelui. Caleb, care mergea pe o motocicletă neagră – oare aceeași pe care era azi? – apăruse ca din senin și se oprise lîngă ea.

– Să nu-ți vină să-ți crezi ochilor și urechilor, zisese el, caustic. Este micuța domnișoară Whitney, călătorind prin partea săracă a orașului.

Cheyenne își aminti cum pulsul i se accelerase în timp ce rămăsese cu gura căscată la el, la părul lui lung, la gura lui senzuală și supărată și la țigara care îi tremura între buze. Purta blugi și un tricou alb, iar tatuajul cu cobră dispăruse sub mîneacă, atunci cînd își mutase mîna pe ghidon.

Ea murmurase o scuză despre faptul că pierduse mașina și că se grăbea să ajungă acasă, îna-

inte să se lase întunericul. Chiar cînd vorbise, își imaginase cam cum o vedea el, ca pe o fetiță cu-minte, una pe care nu ar fi lipit-o strîns de el, într-o îmbrățișare pasională, ca cea în care fusese prins și pentru care Penny Sherwood fusese suspendată trei zile din școală.

Cheyenne observase această scenă toridă, în drum spre sala de gimnastică, iar scena îi zăbovise mult timp în minte. Și-o putea aminti chiar azi. Penny Sherwood se agățase de Caleb, cu brațele în jurul gîtului lui și cu o coapsă ridicată peste șoldul lui, în timp ce el o mîngîia cu mîinile peste tot și o săruta cu foc. Fusese șocată și trezise cele mai ciudate și mai ridicole stări în Cheyenne. Știa că erau enervante, dar și plăcute, totodată.

— Vrei să te sui? o întrebuse tînărul Caleb, uimind-o cu invitația lui. Timp de cîteva secunde fusese tentată să se suie în spatele lui, pe acea motocicletă neagră și diavolească.

N-o făcuse, bineînțeles. Îndepărtînd atracția, dăduse din cap și refuzase cu un politicos „Nu, mulțumesc”.

La urma urmei, ea era o fată de calitate, o Whitney, și nu-și putea păta reputația mergînd pe motocicletă, în spatele lui Caleb Strong, cu brațele

înfășurate în jurul taliei lui.

– Speriată? o încercase el.

Ea își ridicase capul sus și negase, și-i spusese că prefera să meargă pe jos.

El rîsesse și continuase să o escorteze pînă în șoseaua principală.

– Data viitoare, mergi pe drumul cel lung spre casă și ferește-te de alei, altfel, ai putea da de un lup fioros pe motocicletă, care te va răpi din lumea ta sigură. Apoi dispăruse, rîsul lui amestecîndu-se cu vuietul motocicletei.

Și iată-i din nou, paisprezece ani mai tîrziu. Un rîs șăgalnic o năpădi pe Cheyenne cînd îi întîlni privirea intensă. Simțea că el se uita undeva, în sufletul ei, venerînd-o pe făptura sensibilă care nu a lăsat niciodată pe cineva să o tragă din lumea ei sigură.

– O să mă inviți înăuntru să-mi văd nepoata? Sau să aranjez să o văd acasă, la Crystal? La urma urmei, trebuie să te gîndești și la vecinii tăi. Știu că ideea de a avea un Strong în preajmă trebuie să-i sperie ca naiba. Dacă o să apărem mai mulți dintre noi pe acolo, or să înnebunească.

Cuvintele lui șoptite conțineau atîta adevăr, încît Cheyenne roși.

– Ești foarte direct, zise ea, pe un ton strangulat.

– Adevărat. Las limbajul ales pe seama femeilor de genul tău, doamnă Cheyenne.

Ea era așa de moale, încît scăpă lesa cîinelui.

– Toți se gîndesc la lumea lui Joni Lynn, zise ea, încercînd să aducă discuția pe un făgaș normal și neutru.

El rîse.

– Atunci, probabil se gîndesc că a fost schimbată la naștere, sau ceva de acest fel. Că, probabil, într-o casă respectabilă și fără pată, din Whitneyville, unii sînt terorizați de copilul Strong, care a fost o povară încă de cînd l-au adus acasă de la spital. Faptul că nu este o Strong din născare va confirma talentul lui Joni Lynn.

Cheyenne tresări. Destul de incredibil, acum două săptămîni, Martha Mayfield îi expusese o teorie, similară. Familia Mayfield înghițea mai ușor aceasta decît faptul că o Strong putea fi atît de talentată, de morală și de sociabilă.

Peppy își alese chiar acel moment să tragă de lesă, nerăbdător în încercarea de a se mișca din nou.

Nu întîlni nici o rezistență, din moment ce Cheyenne nu apucase celălalt capăt. Peppy lătră, tri-

umfător, și o șterse, profitînd de libertatea lui neașteptată.

– Peppy, întoarce-te! țipă Cheyenne. Privi cum vârful cozii cîinelui dispăru după bloc. Peppy! Vocea ei se ridică într-o comandă, o comandă căreia cîin-ele nu i se supuse. Peppy o luă la sănătoasa, fără să se uite înapoi.

– Peppy a șters-o, remarcă Caleb.

– Nu a mai ieșit singur noaptea, zise Cheyenne, nervoasă. A scăpat o dată, în timpul zilei, și nu l-am găsit ore întregi. În cele din urmă, ne-a sunat un vecin și ne-a spus că l-a văzut pe Ruta Șase, sărind în susul și în josul drumului. A fost lovit aproape de trei ori!

– Se pare că i s-a suit libertatea la cap. Același lucru i s-a întîmplat vărului meu Bo, chiar după ce a ieșit prima dată din pușcărie. A fost atît de sălbatic, încît a fost închis la loc, după o zi.

– Oh! Un sentiment de ceva ireal o năpădi pe Cheyenne. Nu mai auzise pe nimeni vorbind de vreo rudă închisă, pentru că nu cunoscuse pe nimeni care să fi pățit așa ceva.

Apoi văzu strălucirea din ochii imposibil de albaștri ai lui Caleb. Nu aruncase remarca asta la întîmplare, ci o calculase intenționat, ca să o șo-

cheze. De parcă ar fi ales, în mod deliberat, ca un bărbat ca el să spună aceste lucruri unei femei cum era ea.

Ea îl fixă cu privirea, uimită de ceea ce simțea.

– Poate mă duc să-l vînez pe Peppy, continuă el, zîmbind. Îl prind și îl duc acasă. Friptura de cîine este o minunăție. Este o delicatesă pentru noi, Strong-ii.

Ea știa că el o batjocorea, pe ea și întregul oraș, pentru opinia nefondată pe care o avea despre ei.

– O, termină! zise ea, dur. Nu cred o clipă că Strong-ii mănîncă cîini!

– A, doamna este un cetățean luminat, cu vederi liberale. Dar spune-mi, madam, ți-ai lăsa fiul sau fiica să se întâlnească cu un Strong?

– De vreme ce fiica mea are șase ani și fiul meu doar cinci, cred că întrebarea este nepotrivită.

– O scăpare foarte frumoasă, domnișoară Cheyenne. Ești o femeie manierată, cînd și cînd. Și, cu siguranță, prea bine crescută ca să riști să te sui pe șaua motocicletei mele, ca să căutăm cîinele.

Zîmbetul lui încrezător și răutăcios o ațîță, de parcă el știa că nu-i va accepta provocarea.

O năpădi un acces de sălbăticie total neașteptat. Era uimită că recunoștea aceste sentimente, din

moment ce niciodată nu fusese furioasă.

Așa cum știa Caleb Strong.

Respiră adânc. Inima îi bubuia în piept și simți cum mintea i se luminează. El era al naibii de sigur că ea nu va evada din mica ei lume sigură.

Ei, ce știa el? Întrebă o voce din subconștientul ei.

– Îți accept invitația amabilă de a-l căuta pe Peppy, spuse ea, și făcu un pas mare spre motocicletă monstruoasă.

CAPITOLUL 2

Caleb rîse, încet.

– Mă surprinzi, doamnă Cheyenne, spuse, făcînd un gest către locul din spatele lui. Suie-te. Cheyenne se uită la fusta vaporoasă a rochiei ei înflorate, *Laura Ashley*. Se simți cam nesigură pe sine. Ridică-ți fusta și suie-te, adăugă ea, într-o șoaptă seducătoare.

Ea se cutremură un pic. Cu siguranță că șarpele folosisese același ton cînd o ispitise pe Eva ca să muște, doar o singură dată, dintr-un măr strălucitor.

– Mai bine nu, zise ea, dregîndu-și glasul, dar vocea îi sună răgușită și groasă.

Clabe își strecură mîna și îi prinse încheietura.

– Dar vrei, nu-i așa, Cheyenne? o necăji el.

Modul în care îi pronunțase numele era extrem de intim, observă ea năucită, renunțase la apelativul batjocoritor „doamnă”.

Simți cum degetele lui puternice îi prind încheietura. Acțiunea aceasta a lui îi apropie îndeajuns ca să-i simtă căldura dogoritoare a trupului.

Atît de aproape, de fapt, încît dacă s-ar fi mișcat cîtiva centimetri, l-ar fi atîns.

– Nu... nu trebuie să porți un soi de cască cînd conduci? întrebă ea, pe un ton înalt, de nerecunoscut. Eu... eu am cumpărat două pentru copiii mei, Britany și Jeffrey, și insist ca ei să le poarte cînd merg pe... pe motorete. Desigur, nici unul nu a învățat să meargă prea bine, dar...

– Întotdeauna te bîlbîi așa cînd ești nervoasă? întrebă Caleb, amuzamentul sclipindu-i în ochi.

– Nu mă bîlbîi și nu sînt nervoasă, replică ea repede, roșie de jenă.

– O, ba da, ești. Te șochez, nu, Cheyenne?

Cum să răspund la așa ceva? se întrebă ea, enervată pe comportamentul ei idiot.

Era dureros de conștientă de faptul că reacționa precum o fată bătrînă din epoca victoriană, care

întotdeauna fierbea în suc propriu cînd se afla în preajma unui bărbat viril.

Se uită la Caleb Strong. El era cu adevărat viril. Dacă ar fi fost o fată bătrînă din epoca victoriană, ar fi dat-o gata!

– Trebuie să recunosc că... nu mă simt bine cînd mă angajez în acest gen de conversație, se bîlbîi ea. Pîna și ei, ceea ce spusese îi sunase ridicol.

El rîse cu răutate.

– Mergi mai departe, iubito. Nu te aranjează nici un fel de discuție cu un Strong.

– Conversez foarte ușor cu Joni Lynn și ea este o Strong.

– Cu excepția lui Joni Lynn, atunci.

O parte din ea vru să se scuze și o îndemnă să fugă acasă, în siguranță. Nu se mai confruntase niciodată cu cineva în acest fel.

Se întîlnise numai cu Evan, în exclusivitate, timp de patru ani, la Liceul *Whinteyville*, și alți patru la Universitatea din Georgia, înainte să se căsătorească cu el la o săptămîină după absolvire.

Iar de la moartea lui, cu un an și jumătate în urmă, se întîlnise, ocazional, cu cîțiva gentlemen care aveau o situație bună și care o respectau în calitate de Whitney și de văduva Merrit.

Genul acela de bărbați nu o provoca și nici nu încuraja o doamnă să-și ridice fusta, ca să se suie pe o motocicletă!

– Dacă nu te decizi odată, zise Caleb, cîinele ăla al tău o să depășească granița statului.

El îi eliberă încheietura, iar ea simți cum căldura iradia din fiecare nerv al trupului ei. Se întrebă dacă el îi simțea pulsul accelerat.

Caleb Strong era versat în răspunsul sexual al femeilor și Cheyenne era prea neexperimentată ca să-l ascundă pe al ei.

El zîmbi, ironic.

Ea era nervoasă și îngrijorată din cauza lui, dar era și atrasă de el. O măsura încet, cu privirea.

Al naibii de amuzant! Aleasa Cheyenne Whitney sedusă de notoriul Caleb Strong.

Ceea ce îl surprindea era faptul ca și el era atras de ea. Doamnele cu sînge albastru nu erau, în mod sigur, genul lui.

El și familia lui fuseseră enervați și răniți de acele ființe de gheață. Ele se aflau în coada listei preferințelor lui sexuale.

Dar cînd se uită la Cheyenne, văzu o femeie blondă irezistibilă, cu pielea de albastru, cu poameții înalți, un nas perfect și o gură senzuală, cu

buze apetisante. Își plimbă privirea peste acele buze subțiri, buzele unei aristocrate reci.

Doamnă, ce mai putea el să facă cu o gură atât de apetisantă ca a ei!

Privirile li se întâlneau încă o dată și el fu uimit de pofta lacomă pe care o văzu în ochii ei căprui. Se îmbina perfect cu curbele sinuoase ale rochiei ei și cu clamele care îi prindeau părul într-o coadă, la spate.

El îi eliberă încheietura, dar ea nu se mișcă. Încă o surpriză – se aștepta ca o doamnă din Whitneyville să se smulgă ca apucata, din strînsoarea unui Strong.

Îi se păru că nu o cunoștea pe Cheyenne Merrit deloc, deși o știa de mică, cu mult înainte ca drumurile lor să se intersecteze.

Toată lumea din oraș cunoștea familia Whitneyville. Această familie fusese modelul neoficial al orașului Whitneyville. Cheyenne Whitney fusese una dintre cele mai drăguțe fete din Liceul Whitneyville, deși el nu o dorise niciodată.

Pe atunci fusese un rebel, însă nu și un prost. Știuse că nici o fată decentă de clasă și condiția ei nu se va alătura unui băiat ca el. Învățase de mic ce înseamnă să fii un Strong, în Whitneyville.

– Te-am mai invitat o dată să te plimbi pe motocicletă mea, zise el brusc. Cu ani în urmă, în liceu. Văzu că ea își mărește ochii de surpriză și adăugă: Desigur, tu nu îți amintești așa ceva.

– Îmi amintesc. Nu credeam să-ți amintești tu.

– Ai refuzat. Am fost într-un totu de acord.

Ea îl privi, confuză.

– Tu? Serios?

– Sigur. Ca membră a primei familii din Whitneyville trebuia să ții ștacheta sus. Aș fi fost șocat și dezamăgit dacă ai fi făcut altfel.

Cheyenne scrîșni din dinți și își mușcă buza de jos. Nu știa ce să spună. El rîdea de ea și de tot orașul, iar ea nu știa ce replică să-i dea.

Din fericire, el nu păru să aștepte una.

– Deci, vrei să-ți cauți cîinele sau nu? Întrebă el, fără să-și ascundă nervozitatea. Sau indiferența.

Nu-i pasă dacă merg sau nu cu el! se gîndi ea. Ea era gata să facă pasul cel mai lipsit de cuviință din viața ei, iar lui nici nu-i păsa. Poate că asta i-a dat curajul să-și ridice fusta pînă la genunchi și să-și treacă piciorul stîng peste șaua de piele.

Își aranjă iute cutele voluminoase ale fustei ei de bumbac, pînă cînd i se văzură pulpele goale atîrînd de o parte și de alta a motocicletei.

Lui Caleb îi plăcu ceea ce văzu. Degetele de la picioarele ei erau date cu oja un roz-aprins, iar piciorul îi arăta sexy în sandalele cu barete și toc jos. Își ridică privirea și văzu că avea glezne subțiri, pulpele ferm și frumos conturate, pielea ivorie.

Nu putea să nu facă speculații în privința coapselor ei, ascunse sub fusta înflorată de bumbac. Și le imagină albe, catifelate și rotunde, desfăcute pentru el, pentru el...

Căldura sexuală, care îi trecu prin corp, îl șocă și el se considera un dur. Tuși. Era o tuse falsă, dar cel puțin acoperi geamătul pe care îl scosese, în mod involuntar.

Era vremea să acționeze ca să-și îndepărteze gândurile perverse.

– Ține-te bine, îi ordonă el, ambalînd motorul.

Motocicleta demară și Cheyenne scoase un țipăt de groază, prinzîndu-se, instinctiv, de el.

El accelerează și tișniră pe mijlocul șoselei.

Fără măcar să-și dea seama, ea înaintă în scaun și se prinse mai strîns de el.

Îi strîngea șoldurile cu coapsele și îl îmbrățișa mai strîns. Spatele lui musculos era fierbinte și tare și își îngropă fața în el, ținînd ochii strîns închiși.

Nu-i mai fusese atît de frică în viața ei.

I se părea că zboară. Era minunat și era îngrozitor. Adrenalina îi pulsa în vene. Nu era deloc familiară cu aceste efecte – pulsul mare, bătăile rapide ale inimii, dorința de acțiune.

Cumva, se simțea și bolnavă și încântată, în același timp. Voia să țipe, să rîdă sau să plîngă, nu mai știa.

Viața ei nu fusese niciodată alertă. Dacă aventurierii și amatorii de senzații tari erau cotați ca fiind piloți de formula unu sau scafandri, atunci ea putea fi notată cu un minus.

Caleb conduse motocicleta într-o pădurice întunecată, în suprafață de vreo trei acri, spre care ea și Peppy se îndreptaseră inițial.

De cînd se amenajase *Silver Creek*, ea fusese considerată o zonă în care nu se putea construi, în ciuda faptului că era situată în centrul orașului.

– Dacă aș fi fost un ciine fugar, aici m-aș fi oprit întîi și întîi, zise Caleb, oprind motorul. Să ne uităm după el.

Chiar dacă motocicleta se opri, Cheyenne nu-și slăbise strînsoarea, nici nu sî mutase din acea poziție. Se lipise de el precum tapetul de perete.

El se răsuci ca să o privească.

– Ți-e bine?

Ei nu îi era. Era mută de groază și nu-și putea mișca trupul rigid. A, groaza provocată de viteză! preciză el.

Nimic nu se compară cu asta. Desfăcîndu-se din îmbrățișarea ei, el coborî de pe motocicletă și, venind lîngă ea, văzu că ochii ei erau sticloși de frică.

– Urăsc beția vitezei, zise ea, așa cum urăsc curbele bruște, la nouăzeci de kilometri la oră. Mă înspăimîntă de moarte.

– Probabil că nu te-ai jucat prea mult în parcul de distracții, zise el, sec. O luă de talie și o ridică.

Cheyenne se pomeni sprijinindu-se de brațele lui. Își simțea genunchii ca de cauciuc.

– Îmi vine să sărut pămîntul, zise ea, reușind să zîmbească. Așa ca Papa, cînd coboară din avion.

– Poate că am mers prea iute, pentru prima ta escapadă, zise Caleb. Nu își îndepărtă mîinile de pe talia ei. În schimb, își întinse degetele ca să o cuprindă pe sub sîni, pînă la curbura șoldului. Acest lucru o afectă pe ea. Trebui să-și amintească să respire. O să-ți placă data viitoare, adăugă el. Degetele lui mari și puternice începură să se miște, mîngîind-o ușor.

Ea se întrebă cum de reușise el să facă acele cuvine să sune atît de sexy.

Gura îi era uscată și o umezi cu vârful limbii.

O tăcere încărcată de tensiune sexuală se stabili între ei. Cheyenne îl privi lung; părea să nu-și ia ochii de la el.

Nu-și dăduse seama cât de înalt era, când se suise în spatele lui, pe motocicletă. Avea peste un metru optzeci și era mai înalt cu un cap față de ea. Trebuia să-și înalțe capul ca să-i întâlnească privirea.

Înălțimea și puterea lui o făceau să se simtă mică și feminină și mai sexy decît se simțise vreodată în viața ei. Sentimentele ciudate pe care el i le stîrnise o făceau confuză și o alarmau. Ea nu era genul de fată cu ochii visători, căreia să-i placă fanteziile romantice.

Nu fusese niciodată acest gen. Ea era Cheyenne Whitney Merrit, magnolia de oțel, puternică, practică, logică. Totuși, nu putea să se îndepărteze nici măcar cu un pas de el, sau să-l facă să-și slăbească strînsoarea.

Gura lui se ridică într-un zîmbet sexy. Strălucirea din ochii lui îi spunea că el știa ce simte, știa durerea acută care creștea în ea.

Se înroși toată, din cap pînă în picioare, și fu și mai jenată, simțindu-l excitat.

El își apropie gura de a ei.

– Vrei? întrebă el, pe un ton profund bărbătesc.

Ea se cutremură auzind acea voce. O întrebase dacă voia să o sărute? Dar el știa ce voia! Aștepta ca ea să-i spună? Gîndul acesta o ameți. Voia să o umilească? Să o facă să-l roage? Sau așa se făcea acum? Pe ea, o sărutase numai Evan, însă relația lor fusese diferită.

– Nu... nu știu cum să răspund, se bîlbîi ea, în final, plecîndu-și privirea.

El surîse.

– Nu e o întrebare șmecherească, iubito.

– Atunci, nu știu de ce ai mai pus-o! zise ea, întristată.

– Adică un gentleman nu întreabă întîi? Hmm! O să țin minte pentru data viitoare cînd mai fac pe domnul, adăugă și se îndepărtă de ea. Aici, Fido, strigă el, pe un ton ridicat. Hai, băiete.

Acum o clipă fusese lîngă el, gata să-l sărute. Apoi rămase singură, tremurînd de voluptatea sentimentelor pe care el i le stîrnise.

Se jucase doar cu ea? „Data viitoare cînd mai fac pe domnul” zisese el. Își bătuse joc de ea tot timpul! Se simți umilită.

– Numele cîinelui este Peppy, spuse ea, dur.

Lacrimi fierbinți îi umplură ochii și strînse din ei. Dacă și plîngea în fața lui, se făcea de rîs complet.

Se îndepărtă de el, afundîndu-se mai adînc în pădure. Îl strigă pe Peppy.

Îi răspunse un lătrat jucăuș și Peppy țîșni către ei.

– Peppy! Cheyenne se aplecă și întinse brațele spre el. Hai, Peppy, vino încoace! Așa băiete!

Peppy se apropie, dar chiar cînd ea fu gata să-i pună lesa, o zbughi din loc.

– Crede că e un joc grozav, zise Caleb, venind alături de ea.

Cheyenne nu zise nimic. Porni către Peppy, strigîndu-l nervoasă. Cîinele o lăsă să se apropie cîtiva metri, dar, în clipa cînd ea întinse lesa, fugi din nou, lătrînd voios.

– Peppy năzdrăvanul. Caleb își rostogoli ochii peste cap și continuă: Cu siguranță că nu aș fi crezut că este cîinele tău. Te vedeam cu un cîine-de-buzunar, cu pedigriu și nume exotic. Știi, unul din aceia care sînt tunși conform rasei și poartă funde.

– Și costă sute de dolari, adăugă ea. Noi l-am luat pe Peppy de la azilul animalelor, pentru cinci dolari, cînd avea doar șase săptămîni, și îl iubim foarte mult.

— O femeie bogată și practică, nu? Demn de laudă, doamnă Merrit.

În fiecare zi, din ultimii șaptesprezece ani, fusese strigată „doamnă Merrit” și nu o călcase pe nervi ca acum. Dar modul sardonice și tărăgănat în care Caleb Strong pronunțase acele cuvinte o scosese din fire. Cît despre acuzația cu „femeie bogată”... Își strînse pumnii. Mersese prea departe cu remarca asta.

Deși numele de Whitney rămăsese nepătat, investițiile proaste ale tatălui și bunicului ei scăzuseră formidabila lor avere.

Ea nu moștenise nimic, în afară de casa de pe Silver Creek Road, care fusese construită de către tatăl străbunicului ei.

Evan murise neasigurat și ceilalți Merrit, aristocrați dar falși, nu o ajutaseră financiar. Trebuse să predea la Liceul *Whitneyville* ca să-și întrețină familia. Nu optase pentru cîini de sute de dolari. Uneori de abia își acoperau cheltuielile, ea și copiii ei.

Nu avea de gînd să-i spună despre necazurile ei financiare lui Caleb Strong.

Probabil că s-ar fi amuzat de schimbarea bruscă de statut. Cel puțin ar fi făcut vreo remarcă tîmpită pe care ea și-ar fi amintit-o toată viața.

Își îndreptă toată atenția către cîine, chemîndu-l pînă cînd acesta reapăru.

Lui Peppy îi plăcea atît de mult acest joc, încît se apropie destul de mult ca Cheyenne să-l atingă, apoi sări, cu un lătrat scurt.

– Poate să o țină așa toată noaptea, zise Caleb, oftînd nervos.

Cheyenne nu răspunse. Stătea rigid, uitîndu-se înainte și pătrunzînd întunericul ca să-și găsească cîinele.

Caleb fu enervat de tăcerea ei.

– Hei! am o idee. Să apelăm la instinctele lui. Te înhaț, uite așa. El o prinse de umeri, o răsuci și o trase spre el. Da, uite-așa. Acum, strigă cîinele. Îi incităm instinctele de protecție, va veni să te salveze și îl înhățăm.

– Dă-mi drumul! țipă ea.

– Au! Nu așa de tare! Hei, nu asta trebuia să faci. Cheyenne, nu trebuie nici să zgîrii, nici să lovești! Exagerezi. Trebuie doar să te prefaci că...

– Nu o fac de dragul cîinelui, strigă ea, luptîndu-se cu el. Este ceva real. Dă-mi drumul! Nu te mai las să-ți bați joc de mine!

Cu o mișcare iute, el o strînse la pieptul lui solid. Cu o mîină îi prinse ambele brațe și i le suci la

spate. Cu cealaltă o prinse de ceafă, ca să o imobilizeze. Îi cuprinse o coapsă între ale lui, ca ea să nu aibă scăpare.

– Dă-mi drumul! repetă ea, zbătîndu-se. Fiind prinsă bine, îi rămînea doar să-și zvîrcolească torsul, furioasă.

Trupul ei moale, care se freca de al lui, îl înnebuni pe Caleb. Ea continua să se frămînte și mai rău.

– Dacă nu termini chiar acum, o să suporti consecințele, murmură el printre dinți.

– Ale cui consecințe? întrebă ea, luptîndu-se neîncetat pentru libertate.

– Ale ăsteia! De data asta Caleb nu reuși să-și mascheze excitarea și o împunse provocator cu șoldurile, ca ea să-i simtă tăria.

Simțindu-l excitat, Cheyenne se calmă imediat, paralizată de intimitatea aceasta.

Amîndoi rămaseră tăcuți și tensionați. Apoi Caleb întrebă, răgușit:

– Cum adică, să rîd iar de tine?

– Știi tu mai bine. Tonul ei nu era așa de sever pe cît voise să fie. El se apropiase de ea și tăria lui se freca chiar de locul ei moale și vulnerabil. Ea era foarte conștientă de faptul că sîinii ei se zdrobeau

de pieptul lui puternic. Sffîrcurile i se întăriseră și simți impulsul să se frece de el.

– Eu nu mă joc cu cuvintele, doamnă. Dacă întreb ceva, o fac fiindcă nu știu răspunsul.

– Ha! exclamă ea.

– Ce a însemnat „ha”-ul ăsta? întrebă el.

– De parcă nu ai ști!

– Nu știu! Nici măcar nu știu despre ce vorbim. Sau de ce ne certăm. Și o să stăm așa pînă cînd îmi spui.

– M-ai umilit în mod deliberat! zise ea, fiind conștientă de izbucnirea ei. Încă o dată el o făcuse să-și iasă din fire. Încă o dată spusese exact ceea ce gîndea, în locul unui răspuns rece și indiferent.

– Ce am făcut? o întrebă el, privind-o lung.

Doar nu era atît de obtuz! Cheyenne se gîndi că o zgîndărea din nou și se înfurie.

– M-ai întrebat dacă vreau ca tu să mă săruți! Ea îi aruncă cuvintele în obraz, apoi vru să și le retragă. Se umilea prea mult.

– Am întrebat, nu?

El era atît de rece, încît ea simți că se înmoaie. Încă o dată se simți furioasă din cauza perversității lui.

– Da, ai întrebat. Fiindcă ești crud și calculat și

ai vrut, în mod deliberat, să mă umilești. Asta e. Acum, dă-mi drumul.

El nu se supuse.

– Ai crezut că te-am umilit? De data asta ai dat-o în bară, doamnă. Nu scapi așa ușor.

– Nu-mi mai spune „doamnă” pe tonul acela insolent. Ea pufni ușor, apoi își îngustă privirea și adăugă: Dacă nu-mi dai drumul o să...

– Ce o să faci? O să-ți chemi cîinele seducător să te salveze? Îmi pare rău, iubito, asta nu o să meargă. Este evident că Peppy nu are reflexele lui Lassie, așa că nu va veni să te salveze. Acum, spune-mi ce te supără cu adevărat?

– Ceea ce mă supără este... Ei bine, este faptul că mă imobilizezi într-o strînsoare neanderthaliană, cînd tot ce doresc este să-mi iau cîinele și să plec acasă.

– Doar atît vrei, nu?

– Da.

– Și motivul nu este acela că te imobilizez, ci că nu te-am sărutat, atunci cînd ai vrut. Ea se încordă și începu să se zbată din nou. Hei, stai o clipă, mîță sălbatică. El scoase un sunet asemănător unui chicotit răgușit și unui geamăt profund. Nu am plănuit să te umilesc, în mod deliberat. Drace, trebuia să fi

știut că te doresc, la fel de mult pe cît mă doreai și tu.

– Nu te doresc!

– Tot orașul ar crede una ca asta, zise el, caustic. Dar dacă aș încerca să spun cuiva, din Whitneyville, că minunata Cheyenne Whitney dorește ca eu, un Strong, să o sărut noaptea, într-un părculeț, crezi că m-ar crede cineva? Pe naiba, nici măcar familia mea nu ar crede.

– Ce spui?

– Că voiam să fiu sigur că știi ce faci, înainte să ne sărutăm. Dacă te-ai fi simțit asaltată și violată de atingerea mea, cine ar fi fost arestat?

El îi eliberă încheieturile și își luă cealaltă mînă de pe ceafa ei. Spre surprinderea lui, ea nu se îndepărtă de el. Nici nu părea să-și dea seama că era liberă. Rămase în picioare în fața lui, atît de aproape, încît trupurile li se atingeau. Cînd el se uită în ochii ei serioși și umezi, simți cum se pierde în ei.

– Arestat? repetă ea aproape fără suflare. Mîinile îi atîrnau neputincioase, de o parte și de alta a corpului. Șovăitoare, fără să se gîndească la ce face, și le așează pe pieptul lui.

Instantaneu, el o cuprinse de talie. Ea îi simți

mîinile unite pe spatele ei. Fu cuprinsă de o căldură sexuală. Era greu să se gîndească la altceva decît la senzațiile puternice de care era cuprinsă, dar se forță să-l asculte.

– Mda, arestat, spuse el. Și nu vreau să fiu bătut la sînge, așa cum li se întîmplă celor ce-și uită condiția și se apropie de doamnele Whitneyville-ului.

– Asta este ficțiune sudică pură, protestă ea. Lucruri ca acestea nu se întîmplă aici.

– Nu cuiva din cercul tău. Dar li s-a întîmplat altora, din secolul nouăsprezece. Nici vărul meu, Rusty, nu a crezut pînă cînd nu a pățit-o.

– Ce i s-a întîmplat?

– I s-a întîmplat cu Lily Thurman. În vacanța de primăvară, ea a venit acasă și a început să flirteze cu Rusty. El lucra la Stația de benzină Wheaton, pe atunci, și începuseră să se vadă pe furiș.

Cheyenne și-o aminti pe Lily Thurman din vremea cînd aceasta era elevă la *Whinteyville High*. Înaltă, blondă, drăguță, era o membră a grupului aristocrat. Se luptă din greu să și-l amintească pe Rusty Strong, dar nu reuși. Strong-ii care nu creau necazuri erau invizibili pentru societate.

– Bietul Rusty. Caleb scutură din cap și continuă: Era îndrăgostit de Lily și reușise să uite prima

poruncă a orașului Whitneyville: „Cunoaște-ți lungul nasului și stai în banca ta, mai ales dacă ești un Strong“. Dacă nu, se va întâmpla ca în scenariul *Orașul necruțător*. Într-o noapte, Rusty și cu Lily par-caseră în crîng, cînd un grup de prieteni de-ai ei, de la liceu, se întorceau acasă cam băuți. Crîngul nu s-a schimbat de cînd eram copii. A rămas recunoscut ca fiind locul de băut și de făcut sex.

Cheyenne înghiți în sec. Ea nu se apropiase niciodată de crîngul acela, nu testase băutura și nici sexul, minoră fiind. Îi trecu prin minte că nu ar face-o nici acum, deși trecuse de mult de vîrsta adolescenței.

– Ce au făcut Rusty și cu Lily cînd au sosit ceilalți? întrebă ea, conștientă că Lily Thurman și-ar fi pătat onoarea dacă ar fi fost prinsă cu un Strong.

– Ce să facă o fată drăguță ca Lily, prinsă într-o poziție compromițătoare cu un Strong? Vocea lui deveni aspră, la fel și privirea sa, cînd adăugă: A țipat după ajutor, desigur. A pretins că a fost atacată.

– O, nu! Nu se poate! exclamă Cheyenne.

– Rusty a fost arestat și aruncat în închisoare. Și-a sărbătorit cea de-a nouăsprezecea aniversare acolo. Nu i s-a permis nimănui să-l vadă timp de trei

zile, după care a fost dus direct la spital. Raportul oficial a arătat că a fost lovit în timp ce era arestat. A fost o minciună sfruntată. El a fost bătut în celulă, la cererea tatălui lui Lily. Mătușa mea, Peggy, m-a sunat, disperată.

— Groaznic! zise Cheyenne, încet. Era îngrozită de nedreptate și de brutalitate. Într-adevăr, un oraș necruțător. Încercă să-și aducă aminte ce auzise despre arestul lui Rusty Strong, în urmă cu șase luni, dar nu își aminti nimic. Desigur, diferitele excursii ale Strong-ilor la închisoare nu erau considerate noutăți, așa că se poate ca povestea să nu fi circulat.

Dar un incident, care o implica pe Lily Thurman, fiica avocatului a cărui familie locuise în Whitneyville de generații întregi, era o chestiune complet diferită. Cu siguranță, ar fi auzit așa ceva. Dar nici, nici măcar Joni Lynn nu menționase așa ceva.

— Întregul caz, zise Caleb, parcă citindu-i gândurile, a fost ținut sub tăcere, la fel și spitalizarea lui Rusty. S-au retras acuzațiile asupra lui. La urma urmei, nu dorim ca numele dulce al lui Lily să fie pătat, nu?

— Dar Rusty? A fost arestat pe baza unor acu-

zații false, bătut și rănit! El nu poate acuza?

– Da, cu siguranță, iubito. Când o zbura porcul. Caleb rîse dur, apoi continuă: E un Strong, ai uitat? Strong-li sînt cetățeni inferiori în acest oraș. Știi la fel de bine ca și mine.

Desigur, era adevărat ce spunea el. Cheyenne nu putea descrie sentimentul ciudat de care era cuprinsă, dar se simțea vinovată. Sau rușinată?

– Și ai crezut că și eu aș face așa, ca Lily? șopti ea. El ridică din umeri și tăcu, iar ea preciză: Fiindcă nu aș fi făcut niciodată așa.

– Cred că știi asta, zise el. Faptul că nu i-ai luat imediat apărarea lui Lily împotriva lui Rusty îmi confirmă acest lucru.

El îi prinse bărbia în mînă, apoi își coborî degetele pe gîtul ei. O privi în acei ochi care sclipeau de sinceritate și se gîndi la cît de tînără era, cît de încîntătoare, rafinată și vulnerabilă. O dorea. Nu ar fi trebuit, nu voia aceasta, dar așa simțea.

Scoase un oftat lung.

– Nu am mai fost atras de doamnele sus-puse ale Whitneyville-ului, îi spuse el. Nici măcar atunci cînd eram un tînăr rebel și căutam aventuri.

– Cred că ai avut mereu o mulțime de femei care ți-au dăruit tot ceea ce ai vrut, așa că de ce-ți

faci sînge rău pentru snoabele din Whitneyville? zise ea, rîzînd ușor. Probabil că era cea mai ris-cantă frază pe care o spusese în viața ei.

El rîse calm.

– Cam așa ceva.

Memoria vie a îmbrățișării lui cu Penny Sher-wood îi stăruia în minte. Și asta se întîmplase în școală! Nu-și imaginase cum ar putea fi sexul în aer liber! Cum era? Obrajii îi luară foc.

El își plimba degetul mare în susul și în josul obrazului ei. Cu degetele de la cealaltă mînă o mîngîia pe spate.

– Și deodată, murmură el, iată-mă aici, în inima pădurii, cu prințesa orașului, pe deasupra și vă-duvă! Poate că sînt mai idiot decît vărul Rusty.

– Eu nu, zise ea. Vocea ei deveni caldă. Și nici tu.

O treceau toți fiorii, își arcui gîtul sub mîngîierea lui, își simțea trupul lipit de al lui. Un șuvoi cald de dorință îi penetră abdomenul. Voia să-i simtă gura peste a ei, să-l guste. Voia din toată inima.

El continua să o mîngîie pe gît și pe spate, dar nu se mișcă să o sărute. Ea era încălzită. Se simți moale și tensionată, și îi mototoli cămașa sub de-gete. Respirația i se precipită. Nevoia ei era atît de

acută, încît dădu la o parte toată precauția și convenționalitatea.

– Întreabă-mă dacă vreau să mă săruți și o să spun da, murmură ea, răgușit. Știa că ar trebui să fie șocată de nerușinarea ei, dar nu se mai gîndi la asta. Se va gîndi mai tîrziu. Pentru prima dată în viața ei știa că trăia clipa.

Caleb zîmbi și se aplecă. Buzele lui le atinseră pe ale ei, senzual, încet.

– Vrei?

– Da, șopti ea, neștiind la ce întrebare răspunde. Și îi înconjură gîtul cu brațele.

CAPITOLUL 3

Caleb își coborî gura lacomă și fierbinte spre a ei. Buzele lui Cheyenne se desfăcură instantaneu și el îi vârî limba în gură și începu să și-o miște excitant.

Ea tremura și se agăța de el, simțind că i se învîrtește capul și că e năucită. Avea douăzeci și opt de ani, era văduvă, mamă a doi copii, și totuși nu experimentase niciodată ceva așa de plăcut ca acest sărut îmbătător și nesățios al lui Caleb Strong.

Nu-și aminti să fi simțit vreodată această foame, acest foc ce o mistuia. Căldura și bărbăția lui o

făceau să tînjească după el, și îi răspunse cu fiecare parte a trupului ei. Sîinii i se umflară și simți o căldură dulce între picioare.

Năucă, se lipi de el legănîndu-și coapsele într-un ritm sugestiv, feminin, care incita la pasiune. Limbile li se freacă senzual și sărutul se adînci, deveni mai lung și mai umed.

Caleb o mîngîia peste tot, simțind-o, explorîndu-i formele rotunjite, ascunse sub rochie. O cuprinse de talie, apoi coborî peste șoldurile ei și îi cuprinse fundul rotund în palme. Trupul care îi zvîcnea de dorință nu mai lăsa loc nici unui gînd.

Îi cuprinse sîinii în mîini și îi găsi rotunzi, cărnosi, mai mari decît lăsa rochia să se vadă. Îi frămîntă sfîrcurile și ea gemu. El simți cum sfîrcurile i se întăresc. Voia să le vadă, să le guste.

Își desprinse gura de a ei, gîfîind, îi sărută tîmplele, obrații, urechile. Ea îi simți gura pe după ureche, apoi limba și dinții. Scoase un mic oftăt de plăcere, simțind cum se afundă, cum se pierde în focul pasiunii.

– Doamne, aș vrea să fim goi, murmură Caleb. Fu cuprins de frustrarea de a nu o putea atinge, de a o vedea în pielea goală, de a se culca cu ea. Aș vrea să fim în pat!

El tocmai spusese cu glas tare tot ceea ce simțea, își dădu seama Cheyenne. Niciodată nu-i veniseră astfel de gânduri în minte. Întotdeauna crezuse că era prea inhibată ca să simtă aceste dorințe. Acceptase de mult timp ideea că era rece, sexual, incapabilă de pasiune. Revelația de a fi greșit era uimitoare.

Își sprijini fruntea de pieptul lui, înconjurându-i talia cu brațele. Nu se putea desprinde de el, deși știa că regulile intime și decorul o cereau.

Închise ochii și își dădu seama că ceea ce dorea să facă era în contradicție cu ceea ce ar trebui să facă. Fusesse întotdeauna „fata cuminte” și „femeia respectabilă”, care făcea exact ceea ce trebuia să facă.

Caleb o simți tremurînd în brațele sale și fu uimit de valul de tandrețe pe care îl iscase. O mîngîie, din reflex, pe păr, apoi o sărută pe frunte. Ea scoase un sunet slab, nearticulat, și se ghemui mai strîns. Pentru prima dată în viață, nu se mai simți în plus. O strîngea în brațe pe Cheyenne Whitney, o femeie din elita societății. Ea nu fugise de el, nu tipase cînd o sărutase, nici nu reacționase ca o paranoică atunci cînd o atinsese.

Acum își dădu seama că se așteptase ca ea să

reacționeze într-unul din aceste moduri și totuși își asumase riscul. Era un aventurier.

Nu contase pe faptul că ea îi va răspunde atât de dulce și de voluptuos. Nici nu anticipase dorința puternică pe care o simțea pentru ea. Era periculos, neliniștitor pentru un diavol ca el, să înceapă să guste riscul.

Era totuși destul de perceptiv ca să nu confunde pofta sexuală cu dorința. Pofta sexuală îi era ceva foarte familiar. Acea descărcare iute, hormonală, pe care o puteai uita ușor, nu era ceea ce simțea el pentru Cheyenne. Dorința de care era cuprins era complet diferită de pofta aia. Un sărut furat într-o pădurice se transformase într-un moment al adevărului. Îl atinse în adâncul ființei sale, făcându-l să se simtă ca și când ar fi trecut o barieră invizibilă, care îl schimbase în mod irevocabil.

Era nebun? În ce se băga? Aventurierul din el rareori intrase în panică, dar acum o simțea foarte aproape. O complicație cu Cheyenne Whitney era ultimul lucru de care avea nevoie în viață! Momentul era cît se poate de prost ales. Și ea nu era potrivită pentru el. El disprețuia Whitneyville, iar ea reprezenta orașul.

Își lăsă brațele să cadă și se îndepărtă de ea.

– Uite... ăă, am mers mai departe decît intenționam.

– Ce caraghios! Ea se uită în pămînt își vîrî mîinile în buzunare și adăugă: Am crezut că o să spui că nu ai mers destul de departe.

Cheyenne fu uimită de franchețea ei. Nevoile violente și emoțiile prin care trecuse o eliberaseră de acel ceva care o forța să rămînă tăcută.

Caleb aproape că-i veni să zîmbească. În schimb, se forță să se încrunte.

– Ai dat de naiba cu mine, fetițo. Mai bine fugi înapoi la...

– Nu mă pot duce nicăieri pînă cînd nu-mi prind cîinele, îl întrerupse ea, prozaic. Știa cam ce voia el să spună: Întoarce-te în lumea ta sigură. O respingea și nu credea că suporta să audă cuvintele acelea. Nu e nevoie să stai cu mine, adăugă ea, încet. Îl găsesc și îl duc acasă.

Caleb se încruntă și mai tare. Nu era nevoie ca ea să-l roage să rămînă. Nu voia să fugă.

– Nu te pot lăsa singur aici, în mijlocul acestui... parc, ori pădurice sau orice o fi locul ăsta, se răsti el.

– Mă descurc eu. În fiecare seară mă plimb cu Peppy pe aici. În lesă, desigur. Ea se răsuci și

merse iute spre centrul unui podeț care unea Silver Creek.

– Peppy, vino aici!

Caleb o urmă.

– Uite-îl!

– Unde?

– Acolo, la stînga ta. Cheyenne întoarse capul în direcția degetului lui, dar el știa că ea tot nu-l vedea. Automat, îi prinse fața în mîini și i-o îndreptă către bătrînul stejar unde năzdrăvanul Peppy stătea tolănit.

– Îl vezi?

Ea încuviință din cap. Mîna lui mare și caldă îi atinge obrazul. Pe nesimțite, ochii i se umplură de lacrimi.

– Da, văd. Mulțumesc. Străbătu podețul, împletindu-se pînă la bancul de nisip. Vino, Peppy, strigă ea.

Peppy lătra și se azvîrli în rîulețul iute al pădurii, improșcînd cu apă în toate părțile. Ieși din rîu și se năpusti spre Cheyenne. Stătu pe labele din spate, iar pe cele două, ude și murdare, din față i le sprijini pe piept.

Caleb fugi de pe pod. Cheyenne era răsturnată pe o parte, cu o mîină și un picior înfășurate în jurul

cîinelui ud și murdar, care începuse să o lingă pe față.

– Oprește-te! spuse ea, rîzînd. Ridică-te, prostule! Ești cel mai rău cîine. Ești un cîine nebun.

Rîsul ei afectuos și alintul din cuvinte îl izbiră pe Caleb cu forța unui talaz. Ea nici nu zbierase, nici nu țipase, nici nu bătuse animalul fiindcă o murdărise. Arăta ca o fetiță lipsită de griji, care se juca cu cîinele. Rîsul ei profund, afectuos, îi mîngîie sufletul.

– Sînteți nebuni amîndoi. Vocea lui era răgușită și Caleb fu conștient că sunase mai mult admirativ, decît admonestator. O apucă de subțiori și o ridică în picioare.

– Mulțumesc, zise ea, încet. Prinse într-o mîină lea lui Peppy, iar cu cealaltă încercă să-și aranjeze părul ciufulit.

El o străpunse cu privirea.

– Suie-te în spatele meu pe motocicletă și te duc acasă. Ține capătul lesei, vom merge destul de încet cît să ne urmeze și el pe jos.

– Mai bine nu. O să te ud și o să te murdăresc. Era o afirmație inocentă, cu siguranță neprovocatoare, dar Caleb se simți cuprins de căldură și de excitație.

– Suie-te pe motocicletă și nu mai comenta, zise el, dur.

El porni încet, în ritmul cîinelui, atît de încet, încît Cheyenne, așezată în spatele lui, nu trebui să se mai țină de el pentru echilibru. În schimb se ținu cu o mîină de mîinerul scaunului lui, ținînd lesa lui Peppy cu cealaltă.

Trase în fața lui Silver Road 100 și ea se dădu jos de pe motocicletă.

– Mulțumesc pentru plimbare și pentru că m-ai ajutat să-l găsesc pe Peppy, zise ea, repede. Avu grijă să nu se uite la el.

E o aluzie ca să dispar în noapte, se gîndi Caleb. Faptul că-și dorea cu ardoare să nu o părăsească îl îndemnă să piece cît mai repede.

– E prea tîrziu ca să o vizitez pe Joni Lynn, în seara asta, zise el, răgușit. Spune-i că o să trec să o văd mîine.

– Da, îi voi spune. Cheyenne se uită în jos, la urmele murdare de labe, care erau pe rochia ei șifonată. Nici măcar nu voia să ghicească cum arăta părul ei încîlcit. Era sigură că arăta precum o claie. Nu-i păsa.

I se păru destul de ciudat că ea, care era o maniacă a curăteniei, brava acum. De parcă alt-

cineva s-ar fi ascuns sub înfățișarea lui Cheyenne Whitney Merrit, un *alter ego* care făcea toate lucrurile pe care ea nu le-ar fi făcut în mod normal.

Ca de exemplu, să-l invite pe Caleb Strong la cină.

– Ești binevenit la cină mâine seară, dacă vrei să o vizitezi pe Joni Lynn, se auzi ea spunînd.

– Mîine la cină? repetă el. Aici, în casa ta? I se părea incredibil.

– Nu sînt o bucătăreasă rea. Ea se minună de cît de ușor cocheta cu acest străin. Nimeni nu a murit încă otrăvit de mîncarea mea. Ei, ba mai făcea și glume!

Zîmbetul ei îl incită. Buzele ei frumos conturate și dinții perfect albi, alunița mică de pe obrazul ei stîng... Își aminti cum se sărutaseră, cum îi simțise gura fierbinte și umedă sub a lui, răspunsul ei pasional...

El intenționa să refuze invitația la cină. Nu avea rost să continue această relație imposibilă.

– Bine, zise el. La ce oră? Se uită o clipă în pămînt, deconcertat. Spusese exact opusul a ceea ce plănuise. Rar îl trăda limba. Oricît de spontane ar fi părut remarcile sale, toate erau calculate și îi ofereau efectul scontat.

Cheyenne zîmbi, ușurată. M-ar fi durut să fiu refuzată, se gîndi ea.

– Șase e devreme? Copiilor li se face foame dacă...

– E bine la șase. Copiii ei vor fi aici, își aminti el. Nepoata lui va fi aici. Vor lua cina împreună, apoi va pleca. Atîta tot. Pe mîine.

El ambală motorul și porni în noapte. Cheyenne rămase în poarta ei, cu gard alb, și se uită în întuneric mult timp după ce el plecase. Pînă cînd pulsul nu-i reveni la normal și pielea nu i se răci, nu intră în casă.

Discursul tăgănat de a doua zi a profesoarei Cheyenne Whitney Meritt rostit în cancelaria școlii, se concentrează asupra pierderii Camerei de Comerț din cauza lanțului *Dix-Mart*.

Corporația care construia deținea și conducea cincisprezece magazine uriașe, în treizeci și unu de state. Cumpărase o parcelă mare de pămînt, cu ani în urmă, la marginea lui Whitneyville. Camera lansase o serie de apeluri judiciare ca să nu lase *Dix-Mart*-ul să construiască. Bătălia durase pînă cu o zi înainte, terminîndu-se cu victoria lui *Dix-Mart*.

– Prea mult zgomot pentru nimic, spuse Allison

Hinton, profesoara de istorie a liceului. Acum, *Dix-Mart* va veni în Whitneyville și își va construi „Orașul ieftin“, ca să-î aducă la faliment pe toți neguțătorii noștri.

Roy, tatăl lui Allison, deținea Farmacia *Hinton*, din oraș, și fusese unul dintre liderii împotriva luptei năvălii terorizanților *Dix-Mart*.

– Oraș după oraș pățește același lucru, continuă ea. *Dix-Mart* năvălește în micile comunități ca Whitneyville și, peste noapte, clienții se duc în oraș la *Dix-Mart*.

– Cine poate concura cu ei? Întrebă Larry Flanagan, profesorul de fizică, oftînd. Cumpără *en gros* ca să aibă prețuri mai mici decît toți.

– Da, dar pe de altă parte creează o mulțime de slujbe, își spuse părerea Archer Byron, antrenorul de fotbal. Și gîndiți-vă la taxele și la plățile pe care le cere un loc precum acela. Va pompa mai mulți bani în economia națională. Am auzit, de asemenea, că politica Companiei *Dix-Mart* este să sprijine programele comunității locale.

– Se pare că avem un Benedict Arnold chiar aici, în mijlocul nostru, spuse Allison, furioasă. Într-adevăr, *Boosters Club*! Chiar nu îi ești loial orașului, Archer? Fiecare mică afacere din Whitneyville se

înfruntă cu ruinarea economică și tu vorbești despre ce poate face inamicul pentru noi.

Cheyenne păși în față, asumîndu-și rolul făcătorului de pace.

– Am citit undeva că există firme de consultanță, care sînt specializate în a da sfaturi pentru afacerile din orașele mici și cum să facă față sosirii *Dix-Mart*-ului. Credeți că cei de la Camera de Comerț ar putea angaja pe unul dintre ei să...

– Să ne spună cum să înfruntăm inevitabilul? o întrerupse Allison. Ei nu-i pasa de pace în acest război. Își întoarse atenția spre profesoara de economie. Joyce, sora ta, Lindsay, e copatroana magazinului de artizanat din oraș. Ce crezi despre venirea lui *Dix-Mart*?

– Am o părere groaznică, zise Joyce, mohorîtă. *Dix-Mart* poate stoca de trei ori mai multe materiale și le poate vinde cu de trei ori mai ieftin. Este ca și cum David l-ar fi înfruntat pe Goliat, și ar fi pierdut!

– Este o criză care îi va afecta pe toți din oraș, îi spuse Dawn Bentley lui Cheyenne, Martha Mayfield, Deborah Winston și Polly Maitland, mai tîrziu, în acea după-amiază, în timp ce stăteau în holul lui *Bentley's Five-and-Dime*.

Magazinul, care era ticsit de marfă variată, în-

cepînd de la jucării și cosmetice, pînă la haine și bomboane, fusese al familiei Bentley de generații. Dawn, o colegă de liceu a lui Cheyenne, se măritase în familia Bentley și era posesivă în privința acestui magazin, de parcă ar fi fost o adevărată Bentley.

— Concurentul nostru principal a fost farmacia lui Hinton, continuă Dawn, pe un ton jos, și, cu siguranță, nu ne-a încîntat faptul că ei au trecut de la medicamente și chestii medicale, la cadouri, cărți poștale și cosmetice — marfă tipică magazinului nostru. Dar cel puțin, Hinton-ii sînt...

Ea se întrerupse brusc cînd ușile mari de geam ale magazinului se dădură în lături și năvăliră înăuntru peste doisprezece copii. Dawn se strîmbă.

— Scuzați-mă, doamnelor. Trebuie să mă ocup de hoarda asta. Se uită dezaprobator la copii, de parcă erau, într-adevăr, o hoardă de invadatori barbari.

Cheyenne se apropie, automat, de teîgheaua de bomboane, unde Brittany al ei, în vîrstă de șase ani, și Jeffrey, de cinci ani își alegeau cu grijă bomboanele.

— Hai să le luăm pe astea și să plecăm acasă, sugeră ea, dînd fiecărui copil cîte un pachet de

gumă fără zahăr. Își întinse protector o mână peste umărul lor, în timp ce banda de puștani fluiera, ieșind din magazin.

– Copiii! strigă Dawn, așcutit.

O voce leneșă și ironică răsună peste hărmălaie și Caleb Strong intră, împreună cu niște copii, în magazin.

– Copiii sînt însoțiți, spuse el. Sînt cu mine. Ne-poți, nepoate, veri și unul, doi copii, de prin vecini.

Inima lui Cheyenne tremură cînd îl văzu, și se uită neajutorată la fața lui dură. Ochii lui erau atît de albaștri și gura lui... O, gura lui. Simțindu-se emoționată, se decise să-i evite privirea. În schimb, își plecă ochii și îl studie.

Purta niște blugi strîmți și ponosiți care i se mularau pe coapse și pe picioare, într-un mod sexy. Se uită la coapsele lui dure și puternice și gura i se uscă, brusc. Tricoul lui bleumarin i se întindea perfect pe pieptul musculos și își ridicase mînele ca să i se vadă tatuajul cu cobra.

Cheyenne o văzu pe Dawn privind cobra, apoi retrăgîndu-se în dosul tejghelei.

– Nu tolerăm mojiciile în magazin, anunță, imperios, Dawn.

– Bună politică, zise Caleb. Merse către copiii

care viermuiau în jurul rafturilor cu dulciuri, scotocind, luînd și rîzînd.

– Hei, copii, trebuie să vă țineți gura aici. Ridică în brațe o fetiță de trei anișori și continuă: Nu vorbi, nu rîde, nu te distra. Luăm ce dorim și apoi plecăm. Lucrurile vor sta altfel cînd se va deschide noul *Dix-Mart*. Vocea îi era destul de puternică cît să ajungă de la grupul de copii, la Dawn Bentley, care clocotea de mînie după teighea. Celor din *Dix-Mart* le plac copiii, știți. Le plac toți clienții. Cred că este cel mai bine că *Dix-Mart* se mută aici.

Eră, fără îndoială, cel mai cumplit lucru pe care îl spusese, avînd în vedere timpul, locul și circumstanțele, iar Cheyenne știa că plănuse acest lucru. Martha Mayfield, Deborah Winston și Polly Maitland se uitară dezaprobator la el și îi aruncară priviri veninoase.

Cheyenne o văzu pe Dawn aplecîndu-se peste teighea ca să-i șoptească ceva doamnei Creighton, care își cumpăra, însoțită de soră-sa, porția trimestrială de coperti de hîrtie.

Caleb observă și el.

– *Dix-Mart* are un raion de cărți de douăsprezece ori mărimea acestuia și livrează comenzile mai devreme, le zise el celor două surori. Și fac

reduceri la fiecare carte. Ați economisi o grămadă de bani.

Surorile Creighton părură încântate. Dawn Bentley îi aruncă o privire ucigătoare.

– Vreau să merg la *Dix-Mart*, unchiule Caleb, strigă unul dintre copii.

– Curînd, Matthew. Caleb zîmbi larg și adăugă: Primăvara viitoare, *Dix-Mart* își va deschide afacerea aici. Și *Bentley's Five-and-Dime* va închide curînd după asta.

Polly Maitland făcu un „tss” veninos. Cheyenne se uită, enervată, de la fața înfuriată a lui Dawn, la cea batjocoritoare a lui Caleb. Privirile li se întîlniră și el o observă stînd acolo, pentru prima dată de cînd intrase.

Vederea ei îl afecta visceral. Îl zăpăcise destul ieri-noapte, în rochia ei boțită, cu machiajul stricat și părul ciufulit. În după-amiaza asta, frumos machiată, cu părul strălucitor căzîndu-i peste umeri, cu fusta ei crem și bluza de culoarea piersicii, îl dăduse gata.

Și ea era o doamnă, își aminti el. O doamnă clasică, născută în Whitneyville, care nu încălca convențiile aliindu-se cu un Strong. Noaptea, fără public, era altcumva.

Cheyenne își dădu seama că-și ținea respirația. Dacă făcea vreo referire la întâlnirea lor din pădure, sau menționa că va veni la ea la cină, diseară, veștile vor circula prin Whitneyville ca fulgerul. Reputația ei...

Nervoasă, își umezi buzele. Caleb era foarte masculin și viril, poate chiar mai mult decât aseară. Aventura aceea din pădure parcă fusese o fantezie. Astăzi, în plină zi, elementul fantastic dispăruse. Caleb Strong era foarte real.

Și se uita la ea, cu sprâncenele arcuite, zîmbind sardonice.

Nu se aștepta ca ea să-i vorbească! El o penetra cu privirea. Ea își relaxă degetele pe umerii mici ai copiilor ei și respiră adânc.

– Bună, Caleb, zise ea, încet. Văzu surpriza din ochii lui și știa că avusese dreptate. El nu crezuse că ea îl va recunoaște.

Caleb dădu scurt din cap, dar nu zise nimic. De data asta rămase mut. Nu se așteptase ca ea să i se adreseze. Salutul ei cald îl uimi, iar el rareori se minuna de ceva sau cineva.

– Sînt copiii tăi? întrebă el, morocănos, uitîndu-se la Brittany și la Jeffrey. Micuța era subțire, avea ochi căprui ca ai mamei sale, iar pletele bălaie

îi cădeau pe umeri. Băiatul  ra înalt c t sora lui, d r,  i cu ochii de o nuan a mai închisă.

Cheyenne  ncuviin a din cap.

– Da. Ei sînt Brittany  i Jeffrey. Saluta i-l pe domnul Strong, le zise ea.

 i simți respira ia precipitată a lui Martha Mayfield, văzu spr ncenele lui Polly Maitland arcuindu-se  i o auzi pronun  nd „Strong” către Deborah Winston.

– Bună ziua, domnule Strong, zise Brittany, respectuos. Jeffrey era prea ocupat să se uite la banda de copii. Fiecare copil   i alesese o pungă de jumătate de kilogram de bomboane, de genul celei pe care Cheyenne o cumpăra numai de *Halloween*. Jeffrey se uita la singurul pachet de gumă fără zahăr din mâna sa  i se încruntă.

– Vreau din aia, zise el, ar t  nd către punga de batoane *Snickers*, pe care o  inea un băiat de v rsta lui.

– Melanie, dă-i băiatului o pungă că aia, zise Caleb unei fete  de vreo opt ani. Fete a se supuse  i  i  nm n  lui Jeffrey punga mare de *Snickers*.

 nc ntat, Jeffrey aruncă guma  i strînse comoara la piept.

– Jeffrey,  ncepu Cheyenne, nu poți...

– Este a mea! țipă băiatul, fugind drept în mijlocul copiilor Strong. Planul lui era să se unească cu ei.

– Se ascunde vederii, spuse Caleb, surîzînd, amuzat, de manevra băiatului.

– Vrei și tu niște bomboane, Brittany? o întrebă pe fetiță. Fac cînte.

Brittany se uită la mama ei.

Cheyenne dădu din cap că nu.

– Ești foarte amabil, dar nu putem accepta. Se holbă nemulțumită văzîndu-l pe Jeffrey că urma ceata veselă de copii la raionul de jucării.

– Jeffrey, vino aici! strigă ea.

Fiul ei nici măcar nu se uită la ea.

Caleb chicoti.

– Doar nu te aștepti să-mi dea bomboanțele și să te urmeze supus afară, nu?

– Ba da, zise ea ferm. Își consultă ceasul de mîină și adăugă: Trebuie să plecăm acum și...

– Lasă-l cu noi, o întrerupse Caleb. Îl aduc... mai tîrziu.

Ambii își dădură seama că el ar fi putut pomeni de cină, alertîndu-le pe clientele de acolo. Ambii își dădură seama de ce nu o făcuse.

– O, nu, nu-ți pot cere asta, Caleb, zise Chey-

yenne, în grabă. Îl iau acasă cu mine.

– Unchiule Caleb! O fetiță, cam de șapte ani, veni țipînd către ei: Sînt aici! Noile păpuși *New Kids*. Ia-mi una, vrei? Te rog, te rog, te rog, adăugă ea insistent, înșfăcîndu-l de braț și agățîndu-se de el.

Fetița îi azvîrli lui Caleb o cutie. Cheyenne observă că păpușa din cutie era îmbrăcată ca un motociclist în geacă de piele neagră și purta un cercel de plastic.

Privirea i se opri asupra fetei. Îi lipseau doi dinți din față și purta o versiune miniaturală a unei rochii pe care Cheyenne o văzuse la fetele de liceu. Indiferent de cît de modern gîndea, ea nu era de acord cu asta, la șapte ani.

Se uită la Brittany, atît de copilăroasă în rochia ei albastru-fumuriu, cu șosete albe și pantaloni negri cu barete. De ce, se întrebă ea, unele mame își îmbrăcau fetițele ca pe niște tîrfe miniaturale? Nu era de mirare că tinerii voiau să se joace cu păpuși-motocicliști.

Caleb îi zîmbi fetei, indulgent.

– Ce ai aici, Kimmy? *New Kids on the Block*, hmm? El examinează păpușa.

– El o să fie prietenul lui Barbie dacă mi-l cum-

peri, unchiule Caleb. Kimmy sărea în sus și în jos, emoționată:

– Arată destul de bine pentru Barbie. Crezi că se va descurca cu el?

– Da, da! țipă Kimmy. Pe nepregătite, se răsuci către Brittany, care o privea cu aviditate, și-i zise: Jordan este *New Kid*-ul meu favorit. Al tău care este?

– Mie îmi place Jonathan, zise Brittany, timid.

Cheyenne fu uimită că Brittany știa despre ce vorbea Kimmy. Ea de-abia auzise de grupul *New Kids on the Block*, dar nu se aștepta ca Brittany să știe ceva despre grupurile rock sau despre numele cântăreților.

– Îl au pe Jonathan aici, în spate! exclamă Kimmy. Verișoara mea Melanie l-a luat și a mai rămas unul. Hai! Vîrî păpușa la subsoară și înșfăcă mîna lui Brittany.

Spre uimirea lui Cheyenne, Brittany, timidă și precaută, de obicei, o luă la goană cu Kimmy, fără să se uite înapoi.

– Eu... îh... mă duc să-i aduc, murmură ea și se grăbi către raionul de jucării.

Simțise privirile dezaprobatoare ale acelor femei și fu ușurată să scape de ele. Dar tresări, neplăcut

impresionată de priveliştea din raionul păpuşilor.

O mulţime de băieţi Strong mişunau pe lângă rafturile pe care erau aşezate maşinuţe, camioane, broaşte ninja, în echipament de arte marţiale, şi un alarmant număr de arme de atac.

Jucăriile erau puse sus, dar copiii se suiseră pe rafturi şi le luară. Jeffrey era cocoţat pe raftul al doilea şi flutura o puşcă pe care Cheyenne o văzuse în filmele de război. Numai că acum era o jucărie.

– Jeffrey! Ea fu şocată de puşcă şi de fiul său cocoţat.

– Proasta dispunere a mărfii e de vină, zise Caleb. El o urmăse şi stătea în spatele ei. Jucăriile ar fi trebuit plasate la nivelul copiilor, astfel marfa ar fi fost la îndemîna lor.

El păşi înainte şi îi luă de pe raft pe Jeffrey şi pe încă un băiat.

– Staţi pe pămînt. Da, Jeffrey şi Matthew? Ştim că vom avea argumente tari împotriva lui Bentley, dacă aţi cădea şi v-aţi răni, dar nu vrem să-i tîrîm prin tribunale, nu? Şi cui îi plac saloanele de spital?

– Mda, încuviinţară ambii băieţi, cu veselie.

Cheyenne nu ştia cu ce erau ei de acord.

Ea era posesivă, dar nu-i vorbise niciodată lui

Jeffrey despre legi și saloane de spital.

Înainte ca să-și recupereze fiul, atenția i se îndreptă mai departe, pe culoarul unde se strînseseră fetele.

O văzu pe Brittany stînd pe podea, pe podeaua murdară și veche, înconjurată de un grup de fetițe, toate deschizînd cutii cu păpuși și scoțînd exclamații uimite.

– Brittany! strigă ea. Cheyenne nu le permisesese copiilor ei să deschidă vreun produs pînă nu era plătit, fie că era vorba doar de o bomboană. Dar iat-o pe fiica ei, zîmbind și discutînd despre păpușa bărbat, îmbrăcată la fel de dezgustător ca și cea a lui Kimmy. Cutia era lîngă ea.

Fu uluită, șocată. Îi trecu prin minte că zece minute, alături de copiii Strong, stricaseră toată educația pe care ea se chinuise să le-o dea odraslelor ei. Se răsuci brusc și se izbi de trupul lui Caleb Strong. Impactul o lăsă fără suflare.

El își așeză mîinile pe umerii ei, ca s-o țină. Dar privirea sexy din ochii lui revela un alt motiv.

Îl privi și ea. Încă își ținea respirația, dar nu din cauza ciocnirii lor.

CAPITOLUL 4

– Hei! strigă Caleb, răgușit, ușurel, doamnă Cheyenne. Vocea lui îi mîngîie urechile și zîmbetul lui, răutăcios, o provocă. Se excitase toată.

Ea era conștientă de dorința rușinoasă de a se sprijini de el, de a-i simți trupul puternic lipit de al ei. Așa cum fusese noaptea trecută... Un val de amintiri o năpădi, iar efectele fură profund fizice. Sîni i se umflară, sfîrcurile i se întăriră. Între coapse... Nu-și putu suprima sunetul înfundat care îi ieși din gît.

Caleb auzi micul sunet senzual și zîmbetul i se lărgi. Degetele îi alunecară pe brațele ei, pînă cînd

ajunseră la mîini, apoi i le prinse într-ale lui și își împleti degetele cu ale ei.

– Mai scoatem cîinele la plimbare în seara asta? întrebă el, încet și seducător. Ochii îi străluceau.

Cheyenne știa că el îi cunoștea gîndurile, sentimentele și dorința...

Cu obrajii în flăcări, se dădu înapoi, iute, smulgîndu-și mîinile dintr-ale lui. Brittany și Jeffrey nu erau singurii care se supuseră alurii puternice a familiei Strong, se gîndi ea, cu amărăciune. Adunîndu-și stăpînirea de sine, puse frînă gîndurilor ei răzlețe și se forță să se ocupe de problemele curente.

– Caleb, copiii distrug magazinul. Au intrat în jucării și...

– Relaxează-te. Cumpăr eu jucăriile. Ceea ce este deschis va fi luat acasă.

Obrajii ei căzură atunci cînd numără copiii și jucăriile.

– Cumperi tu toate jucăriile alea? întrebă ea, neîncrezătoare. Cum naiba de își permitea o asemenea dare de mîină? se întrebă.

– Nu-ți face probleme, doamnă Cheyenne, pot plăti, zise el, caustic.

Caleb scoase un pumn de bancnote din blugi.

Ea văzu hîrtii de douăzeci, cincizeci, o sută de dolari. N-o să-ți supăr prietenii, pe Bentley.

Ea se înroși.

– Nu am vrut să spun...

– Ba da. Și acum te vei întreba cum de se întâmplă să am atîția bani. Am spart vreo bancă, în drum spre Whitneyville? Sau am cîștigat la loteria din Florida? Alege ce variantă dorești.

Ca să fiu sincer, se gîndi Caleb, și eu aș ar fi suspectat un personaj, fără istorie și fără mijloace de trai, care a dat buzna în oraș cu un pumn de bancnote mari. Dar el nu intenționa să folosească nici una din cărțile de credit din Whitneyville. Cînd s-a întors în orașul mic, în care s-a născut, s-a simțit ca peștele în apă. Întors la Whitneyville, a redevenit sărăntocul cunoscut de toți, iar el nu le-a dat șansa să-l cunoască altfel.

Se uită la Cheyenne a cărei față expresivă îi reflecta starea de confuzie – dezaprobare, nervozitate... și dorință. Ea era atrasă de el și, deși îi era greu să accepte, și el o dorea. Dar atracția lor reciprocă nu putea acoperi prăpastia imensă dintre ei. În Whitneyville, mentalitatea „noi-împotriva-lor” era în plină afirmare, iar Cheyenne Whitney Meritt era una dintre „ei”.

Se întoarse spre grupul de copii.

— Hei, copii, și-a ales fiecare câte ceva? Atunci, îndreptați-vă către casa de marcat din fața magazinului.

Copiii o luară imediat la fugă. Brittany scăpă printre Strong-i, dar Cheyenne reuși să-l prindă pe Jeffrey de mînă, cînd acesta o luase la fugă, cu pușca în mînă.

— Jeffrey, pune aia la loc, îi ordonă ea.

— Unchiul Caleb a spus că ne putem alege ce dorim, se smiorcăi Matthew, care stătea lîngă Jeffrey.

— Unchiul Caleb a spus că o pot avea! urlă Jeffrey.

— Jeffrey, domnul Strong nu este unchiul tău și...

— Nu este nici al lui Derrick, o întrerupse Matthew, dar Derrick și-a luat un set din Testoasele Ninja. Vezi? El arată către un băiețel care se lupta să care o cutie înaltă și colorată, în fața magazinului. Unchiului Caleb îi place să cumpere lucruri pentru copii.

— Așa este, Matthew, spuse Caleb. Hai, ia-ți jucăria și bomboana și du-te la rînd, lîngă ceilalți copii.

Matthew se cără. Caleb se întoarse către Che-

yenne și Jeffrey, care încă ținea pușca strâns la piept.

– Care-i problema, Cheyenne?

– Care-i problema? repetă ea. Nu știu de unde să încep. Întîi, eu...

– Lui mami nu-i plac puștile! izbucni Jeffrey. Era cît pe ce să plîngă. Vreau pușca asta, unchiule Caleb.

– Ah! Un caz clasic între o mamă pacifistă și un copil războinic, care se înfruntă la raionul de jucării.

– Nu este amuzant, Caleb, zise Cheyenne, serioasă. Nu vreau ca băiatul meu să se joace cu o imitație a unei mașini monstruoase. Și problema e că-ți cheltuiești... banii muncîți din greu, pe copiii mei, pe care i-ai întîlnit acum zece minute.

– Bine, bine. Cîte una pe rînd. Se ghemui, apoi se uită în ochii băiatului. Jeffrey, dacă ar fi să vrei altceva din acest magazin, în afară de pușca asta, care ar fi lucrul ăla? Spune-mi și ți-l cumpăr.

– Caleb, zise Cheyenne, nu poți....

El o ignoră.

– Spune, Jeffrey.

– Setul cu Testoasele Ninja! țipă Jeffrey, aruncînd pușca cît colo. Am patru testoase, dar nu au un loc al lor.

– Jeffrey! Cheyenne era enervată complet. Jucăria în chestiune era mare și costa mult, era de genul pe care ea o cumpăra de Crăciun sau de aniversare, cînd își permitea să cheltuiască mai mult. Nu-l putea lăsa pe Caleb Strong să o cumpere pentru Jeffrey, deși, dacă-l refuza, se va erija într-o mamă fără inimă.

– Nu putem lăsa testoasele astea fără casă. Caleb îl ridică pe Jeffrey și îl duse la raftul de jucării, de unde luă o cutie de pe raft. Testoasele să fie.

Foarte bucuros, Jeffrey își înfășură brațele în jurul cutiei, zîmbind în timp ce Caleb plecă cu el. Cheyenne nu avu de ales decît să-i urmeze. Se simțea aproape dezorientată de emoțiile care o năpădeau. Generozitatea lui Caleb era pe cît de neașteptată, pe atît de neliniștitoare. Ce trebuia să facă? Nu avea idee. Nimeni pînă atunci nu le luase copiilor ei daruri atît de extravagante.

Mama ei, văduvă, care trăia destul de decent în Arizona, le trimitea haine doar cu anumite ocazii. Părinții lui Evan, care erau pensionari și locuiau în Texas, făceau la fel. Fratele lui Evan și soția lui, Janelle, care locuiau în Whitneyville, împreună cu cei doi copii ai lor, deciseră să elimine cadourile în familie.

Dar iată-l pe Caleb Strong...

Se apropiară de ieșire și Cheyenne fu șocată să o audă pe Dawn Bentley ocărîndu-i pe copiii care se aliniaseră la coadă, cu darurile lor. Se uită la Brittany, care își ținea noua păpușă la piept, făcută sandviș între alte două fetițe.

Fetele Strong păreau indiferente la tonul ridicat al lui Dawn, dar Brittany își rotea ochii, urmărind tirada femeii, care îi amenința să-i dea afară din magazin și îi acuza de vandalism și furtișag. Nimeni nu-i vorbise atît de dur vreodată lui Brittany Whitney Merrit.

Strong-ii, de la mic la mare, nu crîcniră.

– Unchiul Caleb vine acum, el se va ocupa de toate, zise unul dintre băieții mai măricei.

Și iată-l apărînd la țanc.

– Încă nu ați făcut bonul? o întrebă. Caleb pe tînăra casieră. Aceasta se ascundea după un registru, la fel de speriată ca și Brittany. El așeză jucăria lui Jeffrey pe tejghea, iar băiatul întinse mîna după ea.

– Aici nu e centru de caritate, se răsti Dawn, pășind în față. Cineva trebuie să plătească toate astea!

Cheyenne se făcu mică. Acum vedea caracterul

vechii ei prietene, într-o lumină nouă – era cu totul lipsită de amabilitate.

– Plătesc pentru tot, replică Caleb, cu un zîmbet de gheață. E cea mai mare vînzare pe care o s-o ai pînă la Crăciun, așa că îți sugerez să o lași pe fată să încaseze. E bine ce faci. Nu te speria de limba ascuțită a doamnei Bentley.

– Da, ea întotdeauna e rea, zise unul din băieți. Întotdeauna țipă la noi.

În acea clipă, Brittany se uită către mama sa și fugi la ea. Înconjură picioarele lui Cheyenne cu brațele și se ținu de ea.

– Mami, zise ea, vine poliția și ne ia! Tremura înspăimîntată.

În timp ce Cheyenne o ridică, fu cuprinsă de furie. O duse pe Brittany la tejghea, iar Dawn se holbă la ea, foarte jenată, pe moment.

– Cheyenne, spuse Dawn, nu știam că micuța ta Brittany era...

– Am auzit cum le-ai vorbit copiilor, o întrerupse Cheyenne. Dezgustător și inadmisibil. Cum ai putut vorbi unui client, atît de brutal, ca să nu mai vorbim de copiii mici? Cred că îi datorezi fiecăruia, ca și domnului Strong, scuze.

Dawn se înroși la față.

– Cheyenne, îmi pare rău că am speriat-o pe Brittany, zise ea printre dinți, după care se uită la Caleb și la șirul de mici Strong-i și ieși din magazin ca vijelia..

– Ei, asta a fost un fel de scuză, ca de la o Bentley pentru o Whitney, spuse Caleb, ridicînd nonșalant din umeri. Evident, îi era de nesuportat să-și ceară scuze unui Strong.

Tînăra casierită zîmbi și începu să socotească obiectele.

– Doamnă Merrit, sînteți grozavă, zise ea. Cheyenne o recunoscuse pe fosta sa elevă. Doamna Bentley e teribil de morocănoasă cînd vin copiii pe aici, mai ales neînsoțiți. Apoi țipă la ei. Dacă nu aș avea nevoie de slujba asta, aș pleca și mîine.

– Angajează-te la *Dix-Mart* cînd deschide la primăvară, îi sugeră Caleb. Plata mai bună, condiții mai bune și nici un Bentley.

Fata rîse apreciativ.

În cele din urmă, după ce făcu bonul și bunurile fură plătite, copiii îl urmară pe Caleb afară, Cheyenne mergînd lîngă ei. Jeffrey și Brittany erau în mijlocul grupului, ținîndu-și cadourile în brațe. Întregul grup merse către stația de autobuz, care era lîngă locul unde era parcată mașina lui Cheyenne.

– Caleb, vreau să-ți mulțumesc, spuse ea.

– Nu ai de ce, zise el. Brittany și cu Jeffrey deja mi-au mulțumit de multe ori.

– Sînt copleșiți, zise ea. Nu au mai fost într-un grup care să primească cadouri. Nu voiam să te las să, le cumperi ceva, adăugă ea. Dar după scena oribilă cu Dawn... Ea înghiți în sec. Încă mai era supărată.

Ochii lui Caleb străluciră.

– M-a uimit scena. Biata Cheyenne, pierzîndu-se cu firea și tipînd la o personalitate din Whitneyville! Ce o să devină orașul ăsta?

Cheyenne se uită în pămînt.

– Mi-a fost rușine de comportarea lui Dawn, mărturisi ea, încet. A fost cruntă cu copiii și nepoliti-coasă cu tine. Eu... Vocea i se pierdu.

Caleb spusese tot, se gîndi ea. Își pierduse cumpătul și se răstise la Dawn în public. Pentru prima dată în viață.

– Mi-ai amintit de o leoaică al cărui bîrlog era amenințat, zise el, zîmbindu-i sincer. A fost ceva neașteptat. Este excepțional faptul că i-ai apărat pe copii și pe mine. Nimeni, niciodată, nu a apărat vreun Strong în oraș.

– Dacă în acest mod ați fost amenințați, tu și

familia ta, înțeleg de ce urăști Whitneyville.

– I-am rugat pe ai mei să plecăm altundeva. Ei nu vor. Pentru ei, aici e acasă. Le place să trăiască lângă râu, aproape unii de alții. Nici măcar vărul meu, Rusty, nu a vrut să plece după scandalul cu Lily Thurman. Încă stă aici, cu mama lui, și muncește la Stația de benzină *Whaton*. Caleb ridică din umeri. Imaginează-ți!

Ajunseră în stația de autobuz și Caleb adună copiii în jurul lui.

– Nu pot să cred că ai grijă de cincisprezece copii, murmură Cheyenne, uitându-se la el și la micuții gălăgioși. E o dovadă de curaj.

– Sau de extremă prostie, zise el. Cum, altfel, am ajuns aici?

Da, într-adevăr, cum? se întrebă ea. Dar cine altcineva s-ar fi gândit să plece cu cincisprezece copii, încărcăți cu jucării, într-un autobuz aglomerat? Era clar că Caleb era în largul său printre copii, că îi plăceau. Se uită la el, străbătută de o emoție puternică. Începînd cu tatuajul lui, cu rîsul lui indiferent și privirea drăcească din ochii albaștri, nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca el.

Caleb își arcui sprîncenele întrebător, iar ea își dădu seama că se uita lung la el. Roșind, jenată,

făcu o încercare de a-și recăpăta stăpînirea de sine.

– M-aș oferi să te conduc, dar am un *Ford Escort* care este cam mic pentru noi trei.

– E-n regulă, am nevoie de un autobuz de școală, ca să duc grupul ăsta. Surîse, apoi se răsuci către băiețelul care îl trăgea de mîneacă.

Cheyenne privi, o clipă, pînă cînd îl simți pe Jeffrey trăgînd-o de mînă.

– Este grea asta, mamă, anunță el, dîndu-i pachetul.

– Ei... aa, ne vedem la șase, Caleb?

El îi întîlni privirea.

– La șase,

– Nu e așa că Cheyenne este o bucătăreasă bună, unchiule Caleb? întrebă Joni Lynn, entuziastă, dîndu-i bolul de cartofi piure. Mîncam bine în fiecare seară, aici.

Caleb își trecu privirea peste felurile de mîncare: pui fript cu sos, cartofi piure, fasole verde, roșii, biscuiți cu lapte. Joni Lynn deja îl informase că vor avea budincă de piersici, la desert.

Era mîncare de casă, gătită delicios, iar el savura fiecare înghițitură. O cercetă cu privirea pe

Cheyenne, care se schimbase într-o fustă plisată, verde, și o cămașă asortată. Fusta plisată îi făcea talia subțire și avea o crăpătură modestă, care îi ajungea o palmă mai sus de genunchi. Dar vederea picioarelor ei frumoase îl transpuse, timp de câteva minute, când sosise. În timpul cinei, privirea îi fu ațintită asupra brațelor ei subțiri și asupra umerilor ademenitori. Se lupta să se relaxeze. De când era răvășit de niște brațe și umeri? De când se excita doar uitîndu-se la o femeie?

De când o întîlnise pe Cheyenne Whitney Merrit, asta era. Înghiți în sec.

– Mazărea și roșiile sînt din grădina din spate, continuă, fericită, Joni Lynn. Nu e așa că sînt mai gustoase decît cele cumpărate?

– Totul este delicios. Sînt impresionat, zise el, tărăgănat. Niciodată nu ar fi recunoscut cît de mult era impresionat, în schimb, își căută refugiul în umor. Mama mea și mama lui Joni Lynn, adică sora mea, Crystal, nu sînt bucătărese talentate. Mesele noastre veneau din conservă și mergeau direct în farfurie.

– Uneori le încălzeau, întii, adăugă Joni Lynn, clipind din ochi.

– Da. În vacanțe. El și cu Joni Lynn rîseră.

Cheyenne zîmbi, șovăitor. Glumeau, nu? Era greu de ghicit în privința lui Caleb. Joni Lynn, tăcută și serioasă, de-abia pomenise de familia ei, mai înainte, dar acum glumea, jucăuș, cu unchiul ei, părăind că se simte bine în compania lui. Joni Lynn fusese de-a dreptul uimită cînd Cheyenne o anunțase că unchiul ei acceptase să vină la cină. Încercase să pară indiferentă, în privința invitației, ca și cînd ar fi fost un lucru obișnuit să iei masa cu un Strong. De parcă era ceva normal să invite un bărbat la cină. Din fericire, Joni Lynn se reținuse de la anumite comentarii.

Acum făcea o mulțime de comentarii și toate erau complimente la adresa ei.

– Cheyenne gătește și micul dejun, zise ea, ofînd încîntată. Chestii ca checuri, gogoși și omletă.

– Îmi place să gătesc, zise Cheyenne, ridicînd din umeri.

Elogiul lui Joni Lynn devenea jenant. Dar era încîntată să-l vadă pe Caleb savurînd cina. Era o satisfacție primară în a găti pentru el... în a-și hrăni bărbatul... Simpla admitere a acestui lucru o făcu să se simtă de modă veche și ridicol de romantică. Caleb Strong nu era bărbatul ei.

E cea mai modernă cină, se gîndi Caleb, cu trei

copii în jurul nostru și un cîine. Dar, simțea cum tensiunea sexuală crește în el, căuta, disperat, să o înăbușe. La urma urmei, nu era o soluție să se lase pradă acesteia. Nu îndrăznea, nu după sărutul pasional din noaptea trecută. Stătuse întins, în noapte, simțindu-i efectele.

– Mă simt de parcă aș fi picat prin anii cincizeci, zise el, sec. Nu mă gîndeam că cineva poate să gătească cina, în fiecare seară. În afară de *McDonalds*, bineînțeles.

Jeffrey își scăpă, brusc, lingurița și își îndepărtă farfuria.

– Hai să mergem la *McDonalds* și să luăm o „Cină fericită“, zise el, nerăbdător.

– Nu în astă-seară, Jeffrey, spuse Joni Lynn, zîbind. Acum luăm cina, nu?

Ochii căprui ai lui Jeffrey se întunecară. Caleb stătuse mult în preajma copiilor ca să știe cînd venea furtuna.

– Să-ți spun eu ceva, Jeffrey, spuse el. Data viitoare, cînd iau copiii la *McDonalds*, mă opresc și te iau și pe tine și pe Brittany. Dacă mama vă lasă, mergeți cu noi.

– Bine, îl asigură Jeffrey.

Cheyenne îi trimise lui Caleb un zîmbet recu-

noscător pentru intervenția lui. El îi zîmbi la rîndul lui și, timp de o clipă, se priviră în ochi, de parcă ar fi fost singuri.

Se treziră la realitate. Jeffrey își vărsase laptele și, în timp ce Cheyenne ștergea, Brittany îi șopti ceva la ureche lui Joni Lynn.

– Brittany vrea să te întrebe ceva, unchiule Caleb, zise Joni, în timp ce fetița se foia în scaunul ei.

– Întreabă-mă, scumpo, zise el.

Cheyenne își privi fiica. Ce avea Brittany de gînd? Copilul discuta rareori cu adulții, dar Caleb nu era ca adulții cunoscuți de Brittany. Avea ceva din Moș Crăciun. La acest gînd, Cheyenne se încordă. Cu singuranță, Brittany nu-i va cere altă păpușă? Enervată, dinainte, se pregăti să-și admonesteze fiica pentru lăcomie.

– Vreau să mă joc cu Kimmy și cu Melanie, zise Brittany, sfioasă.

– Și ele mi-au spus că vor să se joace cu tine, spuse Caleb. Ce zici de mîine, după școală? Te duc la Kimmy acasă. Melanie este și ea acolo, fiindcă mama ei lucrează pînă la cinci. Se uită la Cheyenne care înghețase, cu buretele în aer. Desigur, va trebui să-i cerem voie mamei tale, adăugă el, imediat.

– Pot, mamă? zise Brittany. Te rog!

– Îmi permiteți? o corectă ea, auctoritară. Se simți tensionată. Să-și trimită copiii să se joace la Strong-i? Atunci își dori ca Brittany să-i fi cerut mai degrabă o păpușă. Așa că adăugă: Nu știm dacă mama lui Kimmy și a lui Melanie sînt de acord.

– Sînt sigur că vor fi de acord, spuse Caleb. Kimmy este copilul lui Sallie, sora mea mai mică, iar Melanie este a fratelui meu, Cody, și a soției lui, Donna Jean. Sînt oameni de încredere.

Cheyenne nu era consolată.

Oare de încredere înseamnă că acești copii vor alergera nesupravegheați?

Strong-ii locuiau aproape de rîu și de calea ferată. Încercă să-și amintească dacă auzise de vreun înec sau de vreun accident feroviar în neamul lor. Își aminti de un picnic din vecini, din acea vară, cînd pediaterul orașului, David Beckworth, îi amuzase pe toți povestindu-le cum un Strong căzuse de la etajul al doilea și aterizase pe un cîine. „Copilul a avut cîteva vînații și julituri, dar nimic serios”, glumise Beckworth. „Strong-ii au nouă vieți, ca și pisicile lor. Ca și cîinii lor.” Toată lumea de la petrecere rîsese apreciativ, apoi îi bîrfiseră cu toții pe Strong-i pentru neglijența părintească. La urma

urmei, nimănui din Silver Creek nu-i căzuse copilul pe fereastră.

— Cheyenne, zise Joni Lynn, încet, nu trebuie să-ți fie frică să o lași pe Brittany la mătușa Donna sau la mătușa Sallie. Ele au grijă de copii.

Cheyenne se îmbujoră. Trăind alături de ea, un an de zile, Joni Lynn învățase să o cunoască. Chiar foarte bine. Practic, îi ghicea gândurile, iar acum îi păru rău și îi fu rușine că fusese îndoctrinită în privința celor din familia Strong. Se uită, șovăitoare, la Caleb.

El o privi cu duritate. Era enervat că uitase, chiar și pentru o clipă, prăpastia socială care se întindea între ei. Cunoștea ezitățile interioare ale lui Cheyenne; considera că nepoatele și nepoții lui nu erau destul de buni pentru copiii unei Whitney.

Atracția pe care o simțea pentru ea i se păru ca o trădare a familiei sale, a felului său de a fi. O furie cumplită îl apucă.

Fu rîndul lui Cheyenne să-i ghicească gândurile. Caleb o categorisea printre cei de genul lui Dawn Bentley, Lily Thurman și ceilalți. Deodată, simți că trebuie să-i arate că greșește.

— Nu i-am lăsat niciodată pe Brittany și pe Jeffrey acasă, la alți copii, pînă cînd nu le-am cunoscut

părinții, zise ea, repede, așteptînd confirmarea lui Joni Lynn.

– Asta așa este, zise Joni Lynn, dînd din cap. Este o chestiune delicată, unchiule Caleb.

El nu zise nimic. Deja o încercase și o învinovățise, se gîndi Cheyenne.

– Mă joc cu Kimmy și Melanie? întrebă Brittany.

– O să sun și o să le întreb pe mamele lor dacă le lasă să vină după școală, aici, spuse Cheyenne. Nu avea chef să discute cu Brittany, dar se uită spre Caleb. El privi în altă parte.

– Eu vreau să merg la Kimmy, insistă Brittany, lucru rar din partea ei. Contrar fratelui ei, care accepta cuvîntul mamei, lui fără să crîcnească. Kimmy are o sută de păpuși Barbie și eu am doar cinci, continuă fetița. Vreau să mă joc cu o sută de Barbie.

– Brittany, asta e ceva exagerat, spuse Cheyenne. Kimmy nu are o sută de păpuși Barbie.

– Ba are, spuse Joni Lynn. Eu am ajutat-o să le numere. Are o sută două. Kimmy este singurul copii la părinți și mătușa Sallie este o fanatică a păpușilor, adăugă ea.

– Pot să mă duc, mami, te rog? întrebă Brittany, uimită de această perspectivă.

– Brittany, draga mea, cred că este mai bine s-o lași baltă, spuse Caleb, pe un ton care nu suporta argumente. Mama ta nu vrea să mergi și gata.

Brittany oftă, se uită urît, apoi oftă din nou, resemnată.

Jeffrey, plictisit, sări de pe scaunul său.

– Vreau desertul, anunță el.

În mod normal, Cheyenne ar fi insistat să rămână la locul lui, pînă cînd termină de mîncat. Dar în seara asta, îi era recunoscătoare pentru diversivune.

– Întîi, du-ți farfuria la bucătărie, Jeffrey, spuse ea.

– Și nu-i da lui Peppy oase de pui, îi reaminti Joni Lynn. Nu sînt bune pentru el.

Simțind nevoia acută să scape de Caleb și de vinovăția pe care o simțea, Cheyenne se întoarce la bucătărie.

– Peppy poate fi foarte șmecher, mă duc să-l supraveghez.

leși, grăbită, din sufragerie. Brittany o urmă, o clipă mai tîrziu, cu farfuria în mînă. Ca de obicei, nu terminase mica porție pe care i-o dăduse Cheyenne.

– Iubito, de-abia te-ai atins de mazăre. Și ai lăsat aproape jumătate de pui și...

– Sînt sătulă, mami. Brittany nu avea chef să fie muștrată pentru asta și fugi din bucătărie.

Peppy, dînd tîrcoale farfuriei lui Brittany, ca un radar, își puse labele din față pe masă și fură bucata de pui rămasă. Ținînd marfa de contrabandă între dinți, el o zbughi printre Joni Lynn și Caleb, care veneau spre bucătărie, cu farfuriile goale.

– O, nu! țipă Joni Lynn. O iau eu de la el. Aruncă farfuria ei peste cea a lui Caleb și fugi după cîine, care dădea tîrcoale mesei din sufragerie, ținînd bucata de pui în gură. Brittany și Jeffrey îl urmăreau și ei.

– Scena vînătorii, spuse Caleb, privindu-i pe toți trei urmărind cîinele, în jurul mesei. Mulțumesc pentru cină, se adresă el lui Cheyenne. Acum plec, dar înainte de asta vreau să discut cu tine despre cheltuielile pentru Joni Lynn.

– Pleci acum? Cheyenne își simți inima tremurînd. Dar nu ai servit desertul, protestă ea, încet.

– Trec peste el. În legătură cu Joni Lynn... am auzit că o întreții și...

– Știu că ești supărat pe mine, zise ea, pari furios. De data asta nu mai fu atît de șocată de ieșirea ei. Începuse să folosească felul de a vorbi al lui Caleb Strong.

– Nu sînt furios, zise el, pe un ton care îi contrazicea spusese. Mă grăbesc să plec și vreau să discut despre cheltuielile lui Joni Lynn...

– Caleb, nu șovăiam în privința familiei tale, nelăsînd-o pe Brittany să se joace la Kimmy acasă. Doar că nu-mi place să las copiii undeva, cînd...

– De data asta el o întrerupse:

– Așa ai spus. Și Joni Lynn te-a apărât, așa cum mă așteptam. Îți este foarte loială. Nu poate crede că împărtășești aversiunea acestui oraș față de neamul Strong.

– Dar nu e așa!

El se uită în tavan, neîncrezător.

– Așa cum încercam să-ți spun, știu că tu plătești totul pentru Joni Lynn de cînd s-a mutat aici. Sora mea, Crystal, mi-a spus că ea nu a contribuit cu un cent la sprijinul copilului. Nu cred că este drept și vreau să-ți înapoiez banii cheltuiți pentru Joni.

El vîrî mîna în buzunar și scoase teancul de bani.

– Poftim! Numără mai multe sute de dolari, după care adăugă: De acum înainte, îți trimit bani lunar pentru suportul ei.

Ea se dădu înapoi din fața lui și a banilor.

– Nu-ți pot lua banii. Când am invitat-o pe Joni Lynn să stea aici, nu mă așteptam să fiu plătită în monetar.

– Plătită în monetar, repetă el și rîse batjocoritor. Vorbești exact ca profesoara rigidă de engleză care ești. El păși mai aproape, cu banii în mînă, iar ea se retrase, instinctiv. Ce s-a întîmplat, doamnă? Banii mei nu sînt destul de buni pentru o mică prințesă ca tine?

Sărise calul. Cheyenne, vestită pentru temperamentul ei liniștit, stăpînit, izbucni, enervată:

– Știi ce ești, domnule Strong? Ești un snob, la rîndul tău. Ea se cutremură de furie. Nu vrei să crezi că m-aș putea deosebi de Bentley și de Thurman și de Mayfield și de toți ceilalți. Îți place să te agăți de ideile tale preconcepute, la fel ca ei. Sîinii ei se ridicară, cînd ea gîfii, obosită. Ești la fel de orb și de încăpățînat ca și ei.

Privirea lui Caleb fu prinsă de sîinii ei. Noaptea trecută le simțise rotunjimea. Îi ținuse în palmă fermi și rotunzi. Memoria senzuală îl lovi cu forța unui tren deraiat, lăsîndu-l năuc, pe moment. Și furios pe slăbiciunea lui, ca să se apere își vărsă furia asupra ei:

– Acum mai este și psihanalistă, o tachină el.

Printesa este o doamnă atît de talentată!

Insolența din tonul lui o făcu-să ia foc. Îi aruncă vorbele în față:

– Chiar mă etichetezi așa cum tot orașul te-a etichetat pe tine. Pretinzi că urăști prejudecățile și snobismul din Whitneyville, dar așa ești și tu. Condamni oameni, ca familia Benthley și Thurman, dar și tu ești în aceeași găleată cu ei.

– Ai terminat?

Indiferența rece pe care o afișă ceruse o voință de fier, fiindcă furia lui ajunsese la punctul limită. Era enervat de acuzațiile ei. Își folosisese talentul profesoral ca să-i prezinte logica ei absurdă și defec-tuoasă. Dacă avea vreun pic de dreptate, aceasta era din cauza talentului ei oratoric, și nu pentru că era adevărat.

– Da, am terminat, spuse ea. Te ascunzi după un zid al lipsei de responsabilitate și știu cît de greu este să fii convins de contrariul. Am înfruntat același gen de minte încuiată din partea multor oameni, cînd Joni Lynn s-a mutat aici. Tu ești chiar imaginea răsfrîntă.

– Aceeași găleată! Imagine răsfrîntă! Profesoara de engleză vorbește și în metafore. El păși către ușa de la bucătărie și înapoi. Era imposibil să stea

calm, cînd trupul său vibra tensionat. Ei, îți spun clar, doamnă. Încetează să mă mai compari cu snobii pretențioși și aroganți din acest oraș. Nu sînt ca ei, în nici un caz!

Ea își înălță bărbia, sfidător.

– *Nimeni nu e mai orb decît cel care nu vede,* cită ea.

– Tu chiar nu știi cînd să termini, nu, drăguț? zise el, dur. Tot insiști și insiști... pînă cînd e prea tîrziu.

Cheyenne îi auzi tonul din voce și îi văzu rigiditatea trupului puternic. Mental, își compară predica cu cineva care tocmai trăgea de coadă un tigru somnros, doar ca să descopere că bestia feroce era trează și hotărîtă să se răzbune.

CAPITOLUL 5

Poate că activitatea nebunească din sala de mese alăturată îi inspirase răspunsul, sau poate că mersul încontinuu al lui Caleb. Cheyenne simți nevoia să facă ceva: leși pe ușa bucătăriei și se îndreptă spre balcon.

Ajunse la jumătatea treptelor când Caleb o prinse cu mîna de talie și o răsuci către el, cu ușurința cu care un tigru își manevrează prada.

— Nu mă mai ține! îi ceru ea când ajunse în balcon. Vorbise cu mai mult curaj decît simțea. De abia putea să respire așa, cum o ținea Caleb de talie.

– O, fetițo, ce strategie! El rîse dur și nu-și slăbi strînsoarea. Acum trebuie să-ți răspund: implorai să fii strînsă de un bărbat.

– Și mă acuzi pe mine că vorbesc în clișee! Replica ta este total neavenită, nu mai spun cît de neadevărată este.

El o trase înapoi pînă cînd se lipiră de peretele balconului.

– Iubito, cînd o femeie fuge de un bărbat, așa cum ai făcut tu, se pare că-l invită să fugă după ea și să o prindă.

Ea se forță să-l privească în ochi.

– Ar putea însemna că nu-l poate suporta lîngă ea. Că s-a săturat de părerile lui timpite și încă-pățînite...

El o lipi de zid și o ținui acolo, între acesta și trupul lui.

Și cum se aplecă peste ea, fu din nou uimită de cît de viril, puternic și mare era.

El îi privi fața. Focul din ochii lui nu era destul de intens, dar ea îi simți efectele în sufletul ei. Furia care o măcina începuse să se topească, lăsînd-o slabă, fără puteri.

Petrecîndu-și o mîină pe după capul ei, el se aplecă asupra-i, își lipi trupul greoi de al ei.

– Recunoaște: asta ai plănuit să se întâmple cînd ai fugit aici.

Își apropie gura cîțiva milimetri de gura ei, înnebunind-o. Ar fi așa de ușor, se gîndi ea, să închid ochii și să mă odihnesc pe pieptul lui solid și puternic. Tînjea după gura lui. Tînjise după ea încă din noaptea trecută, și voia mai mult și mai mult, și ziua și noaptea. Dar să-i arate acest lucru, să i se dăruiască, după cum o tratase...

Mîndria ei se răzvrăti la acest gînd.

– Nu recunosc așa ceva! Reuși să-și vîre mîinile între ei și să-l împingă. Nu izbutea, dar încerca în continuare. M-ai ofensat și m-ai insultat, preciză ea, și te aștepti să cedez manierelor tale necioplite. Ei bine, n-am de gînd. Copiii mei, nepoata ta și cîinele aleargă prin jurul casei și sînt furioasă pe tine, deci ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să mă gîndesc la o întîlnire romantică, cînd am venit aici!

– Întîlnire romantică? Așa o numești? În ciuda impulsului de a-și menține furia, Caleb îi cedă. Mai degrabă zîmbea, decît se încrunta. Ea era mică și pricăjită, delicată, iar această combinație era irezistibilă.

Plănuise să o muște de buze, într-un sărut insultător, apoi se răzgîndi.

Încet, își atinse buzele ușor de ale ei, provocînd-o. Slaba apărare a lui Cheyenne se sfărîmă sub atingerea lui senzuală. Un oftat ușor îi scăpă de pe buze, iar ea își petrecu brațele în jurul gîtului lui. Părea inevitabil, fatal, să se îmbrățișeze plini de pasiune și dorință. O plăcere caldă o năpădi și el o sărută adînc, plin de savoare.

Ea desfăcu gura, primindu-i limba aspră, care pătrundea încet și se freca intim de pereții gurii ei.

Se sărutară sălbatic, răvășitor, nemaigîndindu-se la timp, loc sau împrejurare.

O căldură puternică o străbătu pe Cheyenne. Își simți sînii umflați și se frecă de el, apăsîndu-se peste pieptul lui solid. Sfîrcurile i se întăriseră, erau dureros de sensibile, și nu se putu abține să nu se frece de el. Nu îi era de ajuns. Voia să i se dăruiască goală, să-l lase să o atingă acolo... cu degetele... cu gura lui.

Capul i se învîrtea. Nu se mai gîndise așa la nimeni, în afară de Evan, și chiar și cu el, excitația sexuală dispăruse curînd. Nu-i venea să creadă că mintea ei arborase asemenea idei și dorințe secrete și că acest Caleb Strong i le sugerase.

Picioarele li se împletiseră intim și, cînd el se legănă peste ea, ea îi simți sexul sculat, dur și gros

peste pîntecele ei. Era la fel de conștientă de golul din ea, pe care aștepta să i-l umple.

Caleb o mîngîie posesiv, îndelung. Se sărutară iar și iar, lung, încet, din ce în ce mai pasional, mai intim. În cele din urmă, el își smulse gura de pe a ei și și-o lipi de curbura grațioasă a gîtului ei. Îi supse pielea sensibilă, apoi o linse. Ea se cutremură și se agăță de el.

– Te doresc, murmură el, răgușit. Ard după tine. Noaptea trecută am fost excitat și m-am zvîrcolit și m-am plimbat prin cameră, fiindcă te doream atît de mult.

Mărturisirea lui sinceră o răvăși. Nu se gîndise că ar putea stîrni pasiune și dorință într-un bărbat. Cu Evan nu fusese așa. Dar iată-l pe Caleb Strong, un bărbat experimentat, acomodat cu poftele car-nale, spunîndu-i cît de mult o dorea.

Se dădu un pas înapoi și îl privi plină de dragoste.

– Serious? șopti ea. Nu o spui doar așa?

– Eu nu mint cînd doresc o femeie, spuse el pe un ton profund și dur. Și te doresc, iubito. El îi prinse gura într-un sărut devorator.

De data asta, cînd el își dezlipi gura de a ei, ea trebui să se țină de el. Picioarele îi tremurau în așa

hal, încît nu o țineau, dar ea se prinse cu brațele de el. Chiar îndrăzni să-și lipească gura de gîtul lui gros și musculos. Cum de era posibil, se gîndi ea, să se simtă atît de languroasă și atît de energizată, în același timp?

– Diseară, îi șopti el. Limba îi pătrunse în scotca delicată a urechii ei și ea fu scuturată de fiori senzuali. Vin după ce adorm copiii.

Cuvintele lui pătrunseră, într-o clipă, în ceața care îi învăluia mintea, apoi se trezi. Dacă Caleb Strong sosea aici, după ce copiii vor adormi, nu va veni ca să-l plimbe pe Peppy sau ca să stea pe verandă și să bea limonadă. Ea înghiți în sec.

– Vrei... vrei să te culci cu mine?

– O, da, iubito. În mod sigur vreau să mă culc cu tine. O trase către el și o sărută din nou.

Cheyenne lăsă capul în jos și el o sărută pe obraji, în loc să o sărute pe gură. I se propunea așa ceva pentru prima dată în viața ei. Și viteza cu care trecuseră de la un sărut, la a face dragoste... era amețitoare.

– Dacă mă gîndesc mai bine, de ce să așteptăm pînă diseară? El o luă de mînă și o porni către ușă. Spune-i lui Joni Lynn să vadă de copii și te iau la *Covorul Magic*.

– La motelul *Covorul Magic*?

Vizualiză locul – o relicvă din vremea cînd șoseaua reunea acolo turiști care veneau din cele două direcții paralele. Acum, motelul îi găzduia doar pe turiștii ocazionali, deși se spunea că va redeveni rentabil.

Caleb se gîndea prea intens la ce urma între ei, că să-i mai vadă expresia îngrozită de pe față.

– Este pe Ruta 6, în drum spre Smithboro, zise el, lejer. Îl înnebunea gîndul de a o simți pe Cheyenne, goală sub el, trupul lui zvîcnea de dorință și o trase în bucătărie.

Cheyenne cercetă cu privirea bucătăria, colecția ei de vase de gătit din ceramică și șervețelele copiilor, lipite cu magneti de frigider. Era bucătăria unei doamne respectabile, a unei mame și a unei profesoare, a unei femei care cu greu s-ar fi dus la *Covorul Magic*, cu un bărbat pe care îl cunoștea doar de două zile, nemailuînd în considerație cei paisprezece ani din trecut.

Se apucă de marginea tejghelei cu o mîină și și-o smuci pe cealaltă din mîina lui.

– Știu unde este motelul *Covorul Magic*, se rățoi ea. Dar nu pot să cred că te gîndești să merg acolo! Cine crezi tu că sînt? Penny Sherwood?

– Cum? Întrebă el, încă năucit. Nu-și putea aminti ultima dată când fusese atît de excitat. Aristocrata Cheyenne Whitney îl înnebunise ca nimeni alta. Revelația îl neliniștea. Cine? Cine cred eu că ești?

– Penny Sherwood! se răsti Cheyenne. Prietena ta din liceu. Cu siguranță mi-o amintesc, chiar dacă tu nu!

– Am avut o grămadă de prietene în liceu. Și asta a fost demult.

– Lasă-mă să-ți reamintesc. După legenda din Whitneyville, Penny Sherwood este cea cu care ai intrat în școală, în noaptea de *Halloween*, iar acolo...

– O, acum îmi amintesc. Penny Sherwood! Colțurile gurii i se ridicară într-un zîmbet senzual. Mă întreb ce-o mai face acum?

– Ei, dacă este isteată, acum este plătită cu ora, în loc să o facă gratis, așa cum obișnuia!

Cheyenne înghetează auzindu-și cuvintele răsunînd în bucătăria tăcută. Dacă nu s-ar fi auzit, nu s-ar fi crezut niciodată în stare de o asemenea remarcă obscenă. Doamne, sunase ca și cînd ar fi spus-o însăși Penny Sherwood!

Caleb izbucni în rîs. Să-ți petreci timpul cu Che-

yenne era ca și cînd ai fi călărit un cal sălbatic, își zise el. Emoțiile lui se schimbaseră de la furie, la pasiune și apoi la rîs, cît ai zice pește.

El se simțea la fel de dezorientat ca și ea, și știa că ar fi trebuit să plece, fiindcă ea îl tulbura ca nimeni alta.

Dar începu să rîdă cînd se gîndi la slalomul sexual cu acea Penny Sherwood.

– Nu e amuzant deloc! exclamă ea. Niciodată nu am spus ceva mai îngrozitor în viața mea. Îmi... îmi cer scuze.

– De ce? A fost o observație sinceră, Penny Sherwood nu este de față, oricum. Probabil că își exercită farmecele... în....

– Vrei să taci? îl întrerupse Cheyenne, cu frenezie. Nu vreau să mai discut despre asta... deloc.

Ieși valvîrtej din bucătărie și merse în camera de zi, care era tăcută. Rîsetele copiilor răzbăteau de la ușa din față. Erau cu toții în curte, Jeffrey stătea pe Peppy, care zăcea întins pe iarbă, în timp ce Joni Lynn scotea osul de pui din gura cîinelui. Peppy nici nu mîrîia, nici nu mușca, ci își preda prada cu bucurie.

Caleb i se alătură lui Cheyenne.

– E timpul să plec, zise el și se întrebă dacă ea

va protesta, sau poate va insista să rămînă la desert. Îl îngrijoră acest lucru.

Ea nu insistă. Nu încercă nici măcar să se uite la el, deja se comporta ca o candidată la motelul *Covorul Magic*. Nu o să îndrepte gafa în nici un fel.

– Mulțumesc din nou, spuse ea, încet, pentru darurile pe care le-ai cumpărat lui Jeffrey și Britany, în această după-amiază. Rămase cu privirea fixată asupra copiilor, care acum îi aruncau lui Peppy un băț ca să-l prindă.

Ea simți degetele lui Caleb peste ale ei, apoi el îi vîrî ceva în mînă. Chiar înainte ca ea să se gîndească că erau bani, el zise hotărît:

– O să-i iei și o să-i păstrezi. Nu-ți poți permite să mai întreții încă o persoană și să pretinzi că ai bani.

– Cum adică? întrebă ea, apoi se gîndi să deschidă mîna și să lase banii să cadă pe jos, dar rezistă acestui impuls. După cum mergeau lucrurile, Penny îi va găsi și îi va mozoli. Sau îi va mânca.

– Adică, zise el, sincer, nu ești văduva bogată pe care o cred oamenii din orașul ăsta, nu ești deloc. Nu lucrezi ca să îți omori timpul. Lucrezi fiindcă ai nevoie de bani ca să-ți întreții familia.

El avea dreptate, dar o durea să audă acest

lucru. Nu se făcea să discuți cu cineva situația ta financiară.

Se putea vorbi pe la spatele cuiva, dar să-i spui asta în față? Niciodată.

– Și cum de ai ajuns la concluzia asta? Întrebă ea, rigidă.

– A fost ușor. M-am uitat bine prin jur. Casa are nevoie de o zugrăveală nouă și acoperișul trebuie reparat. Mobila ta este foarte uzată. Este învechită, la fel și covoarele. Aplicele din bucătărie sînt cel puțin de patruzeci de ani și...

– Îmi pare rău că locuința mea nu întrunește standardele tale, zise ea, cu răceală. Era insuportabil faptul că el avea dreptate în ceea ce spunea. După ce și-a plătit datoriile lunare, nu a mai avut destui bani ca să zugrăvească locuința și să pună alt acoperiș. Deja vînduse cîteva piese de mobilă veche pentru a o scoate la capăt.

– Nu o să faci comentarii despre cît de prețioase sînt lucrurile vechi ale unui Whitney, față de cele nou-nouțe ale unui Strong? Întrebă el.

– Nu eu sînt cea care insultă aici, ci tu, spuse ea. Întîi, pe mine, apoi casa mea.

– Ia stai așa. Cînd te-am insultat pe tine, personal?

– Ai și uitat de invitația să merg la motelul *Covorul Magic*? Eu nu.

El se încruntă.

– Te insultă faptul că vreau să fac dragoste cu tine?

Ea se răsuci către el.

– Să faci dragoste? O noapte la un motel de clasat nu are nimic de-a face cu dragostea, ci cu sexul ieftin. Bineînțeles că mă simt insultată pentru faptul că ai crezut că pot fi dusă într-un loc precum *Covorul Magic*!

– Am crezut doar că ești o femeie pasională, care mă dorește la fel de mult pe cât o doresc eu. Asta nu te face o tîrfă în ochii mei.

– Trebuie să mă simt mai bine acum? Ei bine, nu! Probabil că nici pe Penny Sherwood nu ai crezut-o o tîrfă. Chiar ai luat-o la Carnavalul Bobocilor din Liceul *Whitneyville*, unul dintre cele mai mari evenimente ale anului.

El se încruntă, uimit.

– Cum?

– V-am văzut împreună. Eu am fost una dintre fetele alese ca să servească răcoritoare, atunci. Penny Sherwood i-a șocat pe profesori apărînd într-o rochie strîmtă, cu spatele gol și decoltată indecent în

față, iar directorul v-a spus amîndurora să plecați. Dar înainte să pleci, ai reușit să amesteci punciul de căpșuni cu vodca!

– A! Acea serată, zise el, exasperat. Cum de îți amintești tot gunoiul ăsta? Și de ce? El o privi bănuitor.

Cheyenne își simți obrazii calzi. Întrebările lui erau fără răspuns. De ce să-și amintească fiecare detaliu despre Penny Sherwood? De ce păstrase toate aceste amintiri, care de-abia o implicau?

– Trebuie să fi dus o viață groaznic de plictisitoare dacă ți-ai amintit trecutul meu, zise el, tachi-nînd-o.

– Ba nu!

– Ei, continuă el, leneș, ți-am oferit ocazia să rupi monotonia, dar tu preferi o viață monahală, nu, doamnă Cheyenne? Mai bine îți imaginezi diverse lucruri despre mine și Penny decît să le încerci personal.

El ridică din umeri și se duse spre verândă, apoi preciză:

– Pierzi, iubito. Nici una din fanteziile tale nu se aseamănă cu realitatea.

Cheyenne își simți tot trupul cald. Era și umilită și ațîțată, văzîndu-l că pleacă. Apoi își zise că era

furioasă și că avea tot dreptul să fie așa. Caleb o insultase, apoi răsturnase lucrurile pentru că ea părea cea învinsă. Ar fi trebuit să-i ordone să plece, dar el plecase de bună voie. Încă o insultă la adresa mîndriei ei.

Se uită pe geam și văzu cum îi face cu mîna lui Joni Lynn, Jeffrey și Brittany. Nu-și dezlipi privirea pînă ce el nu se sui pe motocicletă și plecă, fără să se uite în urmă.

Ea nu și-a dat seama că își înfipsese unghiile, în palmă, pînă cînd degetele nu începuseră să o doară. Încet, desfăcu pumnul și se pomeni uitîndu-se la banii foșnitori pe care i-i dăduse Caleb. I se păru normal să-i numere și asta și făcu, iar după ce termină, rămase șocată.

Zece. Erau zece bancnote de o sută de dolari, pentru cheltuielile lui Joni Lynn și promisese să-i mai trimită. Se gîndise la cît cheltuisese și la Benthley în acea după-amiază.

De unde avea oare atîția bani? Și de ce îi ducea cu el? Nimeni nu folosea bani *cash* în Whitneyville, numai cărți de credit sau cec-uri. Să fi avut vreun motiv sinistru?

Atîtea întrebări i se învîrteau prin cap și toate despre Caleb Strong.

Imagini de ale lui, atît din trecut cît și din prezent, păreau să-i fie imprimate în minte. Ea își petrecu restul după-amiezei pe pilotul automat și nimeni, nici Brittany, Jeffrey sau Joni Lynn nu-i observaseră preocuparea.

Cînd îl scoase pe Peppy la plimbarea nocturnă, își dădu seama, cu tristețe, cît de mult ar fi dorit să audă zgomotul unei motociclete negre, pe Silver Creek Road. Voia să fie cu Caleb Strong! Era de necrezut, dar adevărat. El plecase, iar ea îi simțea lipsa.

Cheyenne nu mai adormise plîngînd de ani de zile, nici măcar atunci cînd primise un telefon de la unul dintre colegii lui Evan, din Atlanta, care o informase despre accidentul lui de mașină, cînd se dusese să-și viziteze prietena din oraș. Plecarea lui Caleb nu se putea compara cu acest eveniment și totuși o făcu să se culce cu ochii în lacrimi.

În cele din urmă, extenuată și stoarsă de emoții, căzu într-un somn agitat.

CAPITOLUL 6

Cheyenne era în bucătărie, în după-amiaza următoare, preparînd o pulpă de porc la cuptor, cînd ușa din spate se deschise și Tricia Vance Harper, prietena ei din copilărie, intră, împreună cu fetița ei Mollie, de șase ani.

Tricia nu se obosea niciodată să bată la ușă sau să folosească intrarea din față.

Locuia la o azvîrlitură de băț și o tăia pe o alee, pînă în curtea lui Cheyenne.

— Unde e Brittany? întrebă Mollie. Bunica mi-a cumpărat două păpuși noi și vreau să i le arăt. Nu le are pe astea, adăugă micuța, răutăcios.

Cheyenne își suprimă un oftat. Contrar lor, Brittany și Mollie nu aveau în față o prietenie de lungă durată.

La șase ani, vârsta la care Cheyenne și Tricia părăuseră inseparabile, Brittany și Mollie păreau să nu se placă deloc.

– Brittany este sus, se joacă cu Jeffrey, zise Cheyenne, zîmbind. Liniștea din casă se va sfîrși în curînd, fiindcă Mollie și cu Jeffrey se displaceau complet.

– Ross ia cina la *Rotary Club* în seara asta, zise Tricia cînd Mollie plecă, și mă întrebam dacă tu și copiii vreți să luați cina cu mine și cu fetița mea la *White Horse Inn*.

– O, mi-ar plăcea, dar deja am preparat cina. Asta era replica obișnuită a lui Cheyenne, cînd Tricia o invita la clubul de noapte. Deși *White Horse Inn* avea o sală de mese pentru familiști, era prea costisitoare pentru bugetul ei.

Tricia se uită cu un ochi critic la cratița aburindă.

– Asta e cina? Cum naiba se mai cheamă asta?

– Pulpă de porc la cuptor. Are felii de brînză americană în mijloc și, cînd se topesc, sînt delicioase. Cheyenne vîrî cratița în cuptor.

– Oh! exclamă Tricia și se strîmbă. Dacă aș

încerca să le dau așa ceva lui Ross și lui Mollie, mi-ar arunca-o în cap. Hai, Cheyenne, n-ai mai ieșit demult. Scoate pulpa și hai cu noi.

Cheyenne începuse să curețe un mănunchi de morcovi.

– Chiar nu pot, Trish. Joni Lynn se întoarce de la slujba ei, pe la șase fără un sfert și va...

– A, da, Joni Lynn, protejata ta. Micuța ta soră. Tricia se aruncă într-un scaun din bucătărie. După părerea lui Dawn Bentley, ai devenit mama tuturor celorlați Strong-i.

– Dawn Bentley? Mîinile lui Cheyenne se opriră din activitate. Ce a spus?

– Că ieri după-amiază o întreagă ceată de Strong-i a dat buzna în magazin și erau să-l dărîme, iar cînd a înecat să-i calmeze, tu ai început să țipi la ea.

– Deci, asta a încercat să spună ea ca să-și justifice comportamentul? Cheyenne aruncă cojile de morcovi și se întoarce cu fața către prietena ei. Nu a fost așa, Tricia. Dawn a fost cea care țipa ca o smintită. S-a purtat abominabil și ea știe asta.

– Cheyenne, mai e ceva, spuse Tricia și se aplecă înainte în scaun. Dawn mai spune că acel Caleb Strong a venit cu o grămadă de bani de pe

droguri și că ea nu a vrut să-i cheltuiască în magazinul ei. Când a încercat să-l oprească, tu i-ai luat apărarea, ai insultat-o și l-ai lăsat să cumpere cadouri pentru Brittany și pentru Jeffrey.

– Caleb Strong nu se ocupă de droguri! exclamă Cheyenne.

– Se spune că avea bani cît să cumpere un cal. Comportament tipic de traficant de droguri.

– Tricia, de unde știi? Nu ai văzut un traficant de droguri în viața ta.

– Ei, fiecare traficant de droguri, de la televizor, duce cu el o grămadă de bani *cash*, zise Tricia. Și trebuie să recunoști că dă de bănuț. Altfel de unde să ia un Strong banii ăștia? Și de cînd ești tu atît de familiară cu Caleb Strong, încît te duci cu copiii și cu el la cumpărături?

– Nu făceam cumpărături cu el, zise Cheyenne, cu o voce strangulată, înșfăcînd un cuțit. Simțea cum îi curge transpirația din cap pînă în picioare, cum îi tremurau mîinile. S-a întîmplat să dau peste el și i-am vorbit. Este unchiul lui Joni Lynn, știi.

– Micuța Joni Lynn este una, Cheyenne. Caleb Strong este o chestiune cu totul diferită. Nici măcar faptul că ești o Whitney nu ți-ar salva reputația dacă... Doamne ferește... te-ai cupla cu el!

Cheyenne oftă.

– Am primit destulă morală de la părinți despre responsabilitatea de a duce un nume ca Whitney, Trish. Nu mai am nevoie de asta din partea ta.

– Așa ți-a sunat? Tricia părea rușinată. Iartă-mă, Cheyenne. Nu fi supărată pe mine.

– Nu sînt.

– Grozav! Atunci vii la cină vinerea viitoare? Sora lui Ross și soțul ei vin de la Charleston și dăm o mică petrecere pentru ei.

– O, Trish, chiar nu pot!

– Termină! Îți cunosc toate scuzele pe dinafară. Joni Lynn lucrează pînă tîrziu, vinerea, iar tu trebuie să găsești o *baby-sitter*, ceea ce este foarte greu, fiindcă toți copiii din oraș se duc la fotbal. Și ești obosită vineri noaptea din cauză că ai lucrat toată săptămîna, așa că vrei să stai să te odihnești.

– Mă bucur că înțelegi, Tricia.

– Da, înțeleg. Dar de data asta nu accept refuzul. Deja am discutat cu Darcey, ca să stea cu Jeffrey și cu Brittany, iar ea a fost de acord. Are doisprezece ani acum și poate face față. Te poți odihni acasă la mine, Cheyenne. Vin doar cîțiva prieteni – Polly și Graham Maitland, familia Russel, Smith. Îi cunoști foarte bine.

– Da, dar...

– Evan a murit de patru ani și jumătate, Cheyenne, zise Tricia, îngăduitoare. Știu că e greu, dar trebuie să ieși mai des. Spune că vii.

Nu avea o scuză onorabilă, recunosc Cheyenne, supărată în sinea ei. Tricia îi demolase toate motivele, parțial adevărate, inclusiv pe cel mai tare, acela de văduvă îndurerată. Înăbușindu-și un geamăt, acceptă.

– O, am uitat să menționez că va veni și Ben, fratele lui Graham. A divorțat de curînd și s-a întors din Savannah. Lucrează la banca din *Whithneyville*, ca ofițer cu împrumuturile. Ți-l amintești pe Ben, nu? L-a jucat pe Curley, în musicalul *Oklahoma*, cînd el a terminat, iar noi eram boboci. Mai ții minte ce simpatic era?

Cheyenne își aminti, dar nu era entuziasmată de participarea forțată la petrecerea lui Tricia. Pentru prima dată fu încîntată de țipătul furios al lui Jeffrey.

– Mă duc să văd ce fac copiii, zise ea, repede.

– Vin cu tine, spuse Tricia, iar țipetele copiilor întrerupseră planurile de petrecere.

– Unchiul Caleb pleacă în seara asta, anunță Joni Lynn, cu un oftat plin de regrete, în timp ce ea

și Cheyenne spălau vasele de la cină. S-a oprit în fața magazinului de înghețată și și-a luat rămas-bun de la mine.

Cheyenne puse jos bolul pe care îl spăla în apă cu dero.

– A spus când se întoarce? se pomeni întrebînd.

Stomacul îi chiorăia și se forța să-și păstreze un ton calm.

Știa că exagera un lucru care nu prea o interesa.

Ar trebui să fie veselă că-și va continua existența liniștită.

– Nu, niciodată nu spune. Unchiul Caleb vine și pleacă, spuse Joni Lynn, ridicînd din umeri. Cred că de data asta a venit fiindcă mama are necazuri mari cu cel mic. Iar nu se duce la școală și se bate pe unde apucă.

– Și mama ta ține cont de sfatul unchiului Caleb? Întrebă Cheyenne, un pic șocată de cît de multe informații dorea despre el.

Joni Lynn încuviință.

– Toți din familie țin cont. Unchiul meu Ralph îi spune unchiului Caleb „Șeful”. El ne dă sfaturi, bani și ne întreține. O, și lecții de morală, adăugă ea, zîmbind.

Bani?

Cheyenne era atît de preocupată de misterul venitului inexplicabil al lui Caleb Strong, încît încălca orice regulă de etichetă și întrebă, curioasă:

– Cu ce se ocupă exact unchiul Caleb, Joni Lynn?

Fata se foi, jenată.

– Păi... nu prea știu...

Cheyenne își dădu seama, imediat, că Joni mințea.

– Nu am vrut să te jignesc, Joni Lynn, zise ea, cu fața în flăcări. De fapt, o jignise!

– O, Cheyenne, mă simt groaznic să am secrete față de tine, dar nu pot să spun pentru cine și ce lucrează unchiul Caleb. Spune că este secret și că doar Strong-ii trebuie să știe. Nu-ți pot spune... lărtă-mă.

– E-n regulă, spuse Cheyenne, forțîndu-se să zîmbească. Întrebam ca să mă aflu în treabă.

Un secret știut doar de Strong-i? repetă ea în gînd. Acuzația lui Tricia îi zumzăia în urechi.

– Înțeleg că unchiul Caleb are metehnele lui, continuă Joni Lynn, îngrijorată, dar mie nu-mi place tănuirea. Vreau să spun că nu este ceva ilegal ca un Strong să aibă succes, deși unchiul Caleb spune

că aici așa se consideră. Toate li se par nelegale.

– Dar el... Ce face el nu este ilegal, nu?

Cheyenne se simți rușinată de ea însăși, dar nu putuse să nu întrebe.

– Nu, bineînțeles că nu! exclamă Joni Lynn, șocată de o asemenea idee. Nu unchiul Caleb!

Ușurarea care o năpădise pe Cheyenne fu înlocuită de iritare.

Era înnebunitor!

Atitudinea secretoasă a lui Caleb Strong era total opusă relației ei deschise cu Joni Lynn.

– Ți se permite să spui unde stă unchiul tău? întrebă ea, un pic caustică.

– Nu văd de ce nu. Locuiește în Mobile, Alabama. Joni Lynn era nerăbdătoare să dezbată acest subiect. Dar călătorește foarte mult. El spune că are o groază de cămine în afară de casa lui. Noi îl tachinăm spunându-i că locuința lui din Whitneyville este în afara orașului, la motelul *Covorul Magic*.

O farfurie scăpă din mâinile nervoase ale lui Cheyenne. Alunecă pe podea și se sparse.

– Cît de neîndemînică sînt! exclamă ea, aplecîndu-se să adune cioburile. Spuneai că unchiul tău... frecventează motelul *Covorul Magic*?

– Stă acolo ori de cîte ori vine la Whitneyville, fiindcă îi place intimitatea și nu vrea să stea pe capul nimănui. *Covorul Magic* are o reputație proastă, dar unchiul Caleb spune că are camere mari, curate și adecvate.

Cheyenne se întrebă de ce faptul că Caleb Strong era însemnat în registrul motelului făcea ca propunerea sa, de a o lua acolo, să fie mai puțin... scandaloașă.

Faptul că o lua în camera lui și nu într-o cameră de hotel i se părea mai puțin insultător.

La urma urmei nu era o insultă să fii invitat la cineva acasă, iar dacă motelul *Covorul Magic* era căminul lui din deplasare....

„Ești o femeie pasională care mă dorește atît cît o doresc și eu. Asta nu te face o tîrfă în ochii mei“ își aminti cuvintele lui și acum îl crezu.

Și asta era o alarmă!

Puterea ei de a judeca scădea înfricoșător, cînd era vorba de Caleb și de proprietăți.

Era cel mai bine că părăsise orașul.

Ei, începuse să creadă că o escapadă la motelul *Covorul Magic*, cu el, nu ar fi atît de sordidă.

Bărbatul era periculos, o amenințare a minții ei, a virtuții ei, a reputației ei.

Așa că de ce nu se convingea cât de fericită era acum, că el plecase?

Clădirea nepretențioasă, care reprezenta sediul lui *Dix-Mart*, se afla în suburbia Mobile, departe de traficul aglomerat și congestionat al orașului.

Caleb își trase *Buick*-ul argintiu – mașina lui de la companie – în parcare rezervată, salutându-l pe paznic cu o fluturare a mâinii apoi intră în clădire.

El deținea și conducea o *Corvette* roșie, simbolul lui statuar în afara slujbei, și nu când era în Whitneyville, desigur.

Acolo, folosea *Harley*-ul imens pe care îl ținea la fratele său, ca să se plimbe prin oraș, în timp ce *Corvette* era ținută într-un garaj, lângă Smithboro.

Intră în clădire și vorbește cu toată lumea, și toată lumea îl salută.

Costumul lui bleumarin era croit impecabil, la fel și cămașa albă și cravata din mătase pură.

Era imaginea perfectă a unui director tânăr și plin de succes, total diferit de rebelul pe care îl afișa în Whitneyville.

Intră, zîmbind, în biroul său. Venind înapoi aici, la *Dix-Mart*, în Mobile, se simțea cu adevărat ca acasă.

Pe placa de pe ușa biroului său scria *C.W. Strong*, dar nu admisesese titlul de vicepreședinte executiv. Nici nu trebuia.

Toată lumea din companie îl cunoștea, pe el și poziția lui. Când intră în biroul imens și aerisit, simți o mândrie și o satisfacție unice.

Cîteva minute mai târziu, Preston Ralburn, președintele companiei și cumnatul lui Mack Dixon, fondatorul lui *Dix-Mart* păși înăuntru.

– Deci, am cîștigat, în cele din urmă, în Whitneyville, spuse Ralburn strîngînd mîna lui Caleb Strong, cu fermitate. Greu de crezut că am fost legați de mîini și de picioare de Camera de comerț! E cea mai lungă luptă pe care am dus-o.

– Cei din Whitneyville sînt tenace, spuse Caleb, zîmbind mohorît. Cea mai mică schimbare îi deranjează, de aceea magazinul nostru va avea succes acolo. Centrul Whitneyville-ului ține de domeniul trecutului. Un trecut prost. Serviciul este sub orice critică, marfa la fel. Și atitudinea proprietarilor de magazine este cam așa: „Ne faceți o mare favoare că vă cheltuiți banii aici“. Prezic că, într-o lună, acele magazine vor da faliment, unul cîte unul.

Ralburn se lumină la față.

– Și *Dix-Mart* va mai marca un succes cu încă

un „Oraș al reducerilor de prețuri“. Nimeni nu poate alege un loc pentru *Dix-Mart* ca tine, Caleb. Instinctul tău este grozav. Whitenyville va fi cel de-al cincisutelea loc bine ales de tine. Și toate aceste magazine fac bani buni.

Caleb ridică din umeri.

– E cercetare, nu instinct, Ral.

– Dacă ar fi pură cercetare, atunci toate magazinele ar face aceeași vânzare ca ale tale. Nu fi modest, Caleb. Faptele sînt fapte, ești infailibil. Cei doi bărbați rîseră, amuzați. Karen vrea să vii, mîine seară, la noi, la cină, adăugă Ralburn, înainte să plece. Va veni și Mark. Pe la șapte?

– Sună bine.

– Și fii atent. Karen a invitat și pe o anume Lindsey Carrol. Mama lui Lindsey este o veche profesoară a lui Karen. Să spun mai multe?

– Ajutor! țipă Caleb. Fără alte încercări de ale lui Karen!

– Karen este hotărîtă să te așeze și să faci o căsătorie reușită, spuse Ralburn, chicotind. Nu se va lăsa. Cît timp rămîi unul dintre burlacii bine, din Mobile, Karen îți va aduce numai prosperitate. Și nu mă refer la prăjituri. Rîzînd de propria sa glumă, Ralburn ieși din birou. „Unul dintre burlacii bine din

Mobile". Caleb scutură din cap. Întotdeauna se minuna de reversul aprecierilor cînd se întorcea din Whitneyville, în Mobile.

În orașul său natal era cotate drept un sărăntoc și un ghinionist. În schimb, în noul său oraș era o personalitate, un star care se ridica într-o corporație de un bilion de dolari și era considerat o „valoare”. În Mobile, Karen Dixon Ralburn, fiica fondatorului și soția președintelui companiei, membru al unei familii dintre cele mai influente, îi era un prieten apropiat.

Îl invita mereu la cină și încerca să-l „căptușeaască” cu cîte o tînăra de calitate. În Whitneyville, tinerele drăguțe, de calitate, nu-i vorbeau.

Fără să vrea, își aminti de Cheyenne Whitney. Bine, conchise el, Cheyenne este o femeie de calitate și ea îi vorbise. Chiar îl invitase la cină. Și mai mult.

Își simți bătăile inimii accelerîndu-se și trupul încordîndu-i-se, la amintirea sărutărilor ei calde, senzuale. Cu cît mai mult încerca să și-o scoată din minte, cu atît mai vii îi reveneau imaginile legate de ea.

Era tulburător, deconcertant. Era obișnuit să se controleze în permanență, să-și țină sub control gîndurile și acțiunile, chiar și pasiunea.

Se ura pentru faptul că, de data asta, nu era așa. De fapt, părăsise Whitneyville cu cîteva zile mai devreme decît plănuse, din cauza ispitei care devenise foarte greu de suportat.

Am fugit din oraș, din nou, se gîndi el, mohorît. Doar că de data asta nu fugise din cauza disprețului orășenilor, ci fiindcă unul dintre ei îl dorea. Ironia nu-l părăsise.

Whinteyville! Caleb se încruntă. Încă se mai gîndea mult la acest loc. În acea zi mohorîtă, cu paisprezece ani în urmă, cînd fusese forțat să-și părăsească casa și familia, să lase școala, cu trei luni înainte de absolvire, jurase să se răzbune pe orășeni.

Merse către harta imensă de pe perete în care erau înfipse zeci de pioaneze colorate care localizau fiecare centru *Dix-Mart* din țară.

Cu o plăcere deosebită, Caleb mai înfipse una, în dreptul lui Whitneyville.

Cîștigase, fiindcă mirosise timpul potrivit. Marele și noul *Dix-Mart*, cu marfa sa diversificată și ieftină, va pătrunde și acolo, distrugînd micile magazine ale cetățenilor privați.

Resursele financiare și demografia orașului se vor schimba dramatic, în scurt timp.

Doar câțiva oameni nu vor fi afectați de aceste modificări.

Va veni primăvara și se va deschide cel mai nou magazin *Dix-Mart*.

Orașul Whitneyville se va transforma irevocabil. Iar el, fiul lui *Dix-Mart*, C.W. Strong, repudiatul din Whitneyville, selectase acest oraș drept punct de referință. Trecuseră mulți ani de atunci, paisprezece mai precis, dar își va îndeplini promisiunea sa de răzbunare.

Fuseseră o săptămână obositoare pentru Cheyenne.

Părea că întregul an doi era refractar la *Iulius Caesar* al lui Shakespeare și mulți dintre elevi nu se temeau să-și exprime această părere.

Vineri, își dori să se fi îmbrăcat în haine comode, să-și facă un bol cu floricele și să stea lungită pe sofa, în timp ce Brittany, Jeffrey și Peppy vor urmări emisiunea lor favorită.

Dar trebui să se îmbrace pentru petrecerea de la familia Harper, unde era așa-zisa parteneră a lui Ben Maitland.

Își trase pe ea rochia din lână și se încinse, în talie, cu o centură lată și neagră, apoi își puse pan-

tofi cu tocuri joase. Era un stil clasic, elegant, dar ea știa că va fi destul de prost îmbrăcată față de celelalte femei, puse la șapte ace. Cîndva asta contase și pentru ea. Dar acum nu mai conta.

Tricia era o bucătăreasă gurmandă și preparase totul cu o mare minuțiozitate.

Inevitabil de superb, Ben Maitland fu politicoș și foarte atent cu Cheyenne, iar ea își dădu repede seama că își căuta o companie liniștită. Dacă ea își dădea silința un pic, putea fi aleasă. Se întrebă de ce gîndul în sine o făcea să vrea să fugă din casă, urlînd.

Toată lumea conversa în jurul ei la masă. Încercă să se arate interesată și vioaie, dar de abia făcu eforturi să participe. Era agitată și plictisită. Chiar în mijlocul conversației și al rîsetelor grupului, fu cuprinsă de o singurătate teribilă. Se simțea singură și deprimată, așa cum fusese pe tot parcursul acestei săptămîni, de cînd Caleb Strong plecase din Whitneyville.

Acolo, la masă, la Tricia, Cheyenne se forță să vadă adevărul pe care îl evita de atîta timp. Deși întîlnirile ei cu Caleb fuseseră scurte, el își exprimase dorințele și sentimentele care nu mai puteau fi reținute.

Ea era nesatisfăcută de sterilitatea și previzibilitatea vieții ei. Voia... Dorea...

– Șarade! exclamă Tricia. Fetele contra băieților. Jucăm pe verandă.

Cheyenne se uită la desertul ei, mîncat pe jumătate – o înghețată de ciocolată. Nu simțea oare apropierea unei dureri de cap? Decise că da și se scuză față de Tricia, care încercă, disperată, să o facă să stea.

Cheyenne era și mai disperată să plece. Ben, din nefericire, insistă să o conducă pînă acasă. Era îngrijorat de starea ei proastă, iar ea se simțea vinovată fiindcă nu era bolnavă deloc. Ar fi rămas la petrecere dacă nu ar fi fost acest joc. Ea însăși trăia o șaradă, aceea a unei tinere văduve îndurate, în doliu după soțul pierdut și căsătoria perfectă. O farsă, totul. Gata, se săturase de șarade.

Vorbind încet, ea și cu Ben urcară treptele verandei din fața casei ei.

– Astă-seară m-am distrat cel mai bine de cînd am venit în Whitneyville, zise el, încet. A fost o plăcere să întîlnesc o Cheyenne adultă. El se apropie de ea un pas și zîmbi provocator.

Cheyenne se răsuci repede și vîrî cheia în ușă. Înainte să o poată întoarce, ușa îi fu deschisă. De

Caleb Strong. El stătea în prag, îmbrăcat în blugii lui obișnuți și în tricou, zîmbind sardonice.

– Petrecerea s-a spart așa devreme? întrebă el.

Ea se uită la el de parcă ar fi fost o fantomă.

– Caleb! șopti ea și se luminează, pentru o clipă, la față. Iar apoi, un gând oribil o năpădi. S-a întâmplat ceva cu Joni Lynn?

Caleb se sprijini de cadrul ușii, cu brațele încrucișate. Tricoul lui negru îi expunea mușchii puternici și, desigur, ucigătoarea cobră.

– Joni Lynn este bine. O aștept să iasă de la lucru. Mi s-a părut aiurea să o țin pe îngrijitoarea ta, dacă tot am fost aici, așa că am plătit-o și am trimis-o acasă. Copiii dorm, i-am dus în pat acum o oră și ceva.

– Doamna Merrit nu se simte prea bine, zise Ben. Cred că ați face bine să plecați, ca să se poată odihni. Ostilitatea din glasul său se simțea vizibil.

– Dacă doamna Merrit vrea să plec, îmi va spune singură, zise Caleb, cu o privire de gheață și o voce la fel de rece.

Animozitatea care se ridică între cei doi bărbați era palpabilă, iritantă. Instinctiv, Cheyenne încercă să aranjeze lucrurile.

– Îmi pare rău, nu v-am făcut cunoștință. Ben, acesta este...

– Ne cunoaștem, o întrerupse Ben. Aș vrea să știu de ce te-ai întors în Whitneyville, Strong. Și mai ales ce cauți aici.

– Cred că va trebui să te tot întreb, Benji. Caleb rîse, disprețuitor, apoi se răsuci către Cheyenne. Așa îi spuneam în liceu. Precum cîinelui din film.

Ben scrișni din dinți și Cheyenne trebui să-și înăbușe un rîs nervos. Simți că gluma referitoare la cîine nu va fi apreciată.

– Am fost colegi pînă cînd el a renunțat la școală, zise Ben, zîmbind răutăcios. Ai părăsit orașul imediat, nu, Strong? Nu ai absolvit. Eu am fost șef de promoție.

Tonul lui era acid și Cheyenne simți nevoia de a-l proteja pe Caleb de mojiciile lui Ben Maitland. În mod reflex, se mută mai aproape de Caleb. El de-abia observă, totuși, ea își îngustă ochii și îl fixă pe Ben.

– Știi că fiica de șaptesprezece ani a surorii mele, Crystal, locuiește aici, în casa familiei Whitney? O cheamă Joni Lynn Strong.

Ben trase o înjurătură și Cheyenne îl privi, surprinsă. Gentlemenii nu foloseau un astfel de limbaj

cînd se aflau și doamne de față. Se uită de la fața roșie și furioasă a lui Ben, la cea fermă a lui Caleb. Posibilitatea ca o bătaie să se încingă acolo era alarmantă.

Încă o dată, ea încercă să facă pe diplomata.

– Ben lucrează la banca din Whitneyville acum, zise ea, voioasă, și fratele lui mai mare, Graham Maitland, este președinte, la fel ca și tatăl și bunicul lor.

Tăcerea amenințătoare încă plutea între cei doi bărbați. Ea încercă, disperată, o altă diversiune.

– De fapt, astă-seară, la cină, discutam despre bancă. Este singura instituție din oraș care îi așteaptă pe *Dix-Mart* cu brațele deschise, din cauza politiciii acestora de a-i face cunoscute parola și tranzacțiile lor. Asta înseamnă de la șase la zece milioane de dolari pentru Banca din Whinteyville. Am înțeles bine, Ben? întrebă ea, căutînd să facă pace.

– Așa este? spuse Caleb, înainte ca Ben să poată scoate un cuvînt. Familia Maitland așteaptă ca banca din Whinteyville să primească parola lui *Dix-Mart*? El rîse, părăind amuzat la nebunie.

Cheyenne se uită lung la el, perplexă, nu putu să pară amuzată.

Nici Ben nu rîdea.

– De ce stă fiica lui Crystal cu tine, Cheyenne? întrebă el. Era roșu la față și vorbea agitat. Nu e... ortodox, știi.

– Nu te privește pe tine, Benji, spuse Caleb, zîmbind piratereste și făcînd-o pe Cheyenne să tremure. Părea capabil de orice cînd ochii îi străluceau ca două diamante dure. El își abătu privirea asupra ei. Dacă nu te simți bine, intră înăuntru și întinde-te.

Inima ei bătu puternic. De fapt, parcă îi sărise în gît. Cuvintele lui Caleb erau posesive, privirea sexy. Cineva putea crede că voia să se culce cu ea. Îl privi pe furiș pe Ben și expresia acestuia îi spunea că asta gîndea.

Va trebui să-i trimită pe ambii bărbați acolo unde le era locuț. Cheyenne era conștientă de asta – dacă intra în casă cu Caleb, un Ben Maitland răzbunător, refuzat pentru un Strong, se va întoarce la petrecere și le va povesti tuturor cu cine se distra ea. Singurei, în timp ce copiii dormeau.

Telefonul fără fir, din Whitneyville, era rapid. Pînă mîine, toți vor afla veștile. „Nici măcar faptul că ești o Whintey nu îți va salva reputația dacă, ferească Dumnezeu, ai ceva cu el“. Așa spusese Tricia. Fără îndoială că avea dreptate.

Cheyenne întâlni privirea lui Caleb. El o privea enigmatic. Voia să vină cu el? Nu putea spune. El nu renunță.

Cheyenne se simți răvășită. Toată săptămîna trecută se gîndise la el, visase la el și acum el era aici.

Dacă l-ar fi gonit, și-ar fi păstrat reputația intactă și ar fi rămas una din personalitățile orașului. Ben îi va cere, inevitabil, o întîlnire, apoi o alta și va sfîrși în aceeași relație convențională, lipsită de pasiune, pe care o avusese cu Evan, timp de șapte ani.

Își apăsă palmele reci peste obrajii aprinși. Nu se putu uita la nici unul dintre bărbați cînd înaintă spre ușă.

— Acum intru înăuntru, zise ea, șoptit. Noapte bună, Ben.

CAPITOLUL 7

Cheyenne intră în casă, uitîndu-se drept înainte. Auzi, dar nu văzu plecarea imediată a lui Ben. Exclamația lui de dezaprobare îi vuia în jurul urechilor cînd ajunse în mijlocul sufrageriei. Peppy stătea întins pe covor, în fața ferestrei, și dormea. Deschise un ochi, o văzu, apoi îl închise imediat.

– Chiar te simți rău?

Ea se răsuci auzind vocea lui Caleb. Acesta stătea în pragul camerei.

– Nu, spuse ea, încet. Am spus așa fiindcă voiam să plec de la petrecerea Triciei și să vin acasă.

El o privea intens, de parcă încerca să-i pătrundă în suflet.

– Fiindcă voiai să fii singură cu Maitland?

– Doamne ferește, nu!

– Te întâlnești cu el?

Ea scutură din cap că nu.

– Doar m-a adus pînă aici, de la Tricia. Îl văd pentru prima dată de ani de zile. S-a mutat în oraș curînd, ca să lucreze la banca familiei.

– Deci, crede că vine vînt bun dinspre *Dix-Mart*. El scutură din cap și pufni în rîs. Părea greoi și periculos, așa cum pășea prin sufragerie. Cheyenne, dacă aveai de gînd să te întâlnești cu Maitland, ți-ai spulberat toate șansele intrînd cu mine în casă.

Se cutremură doar auzindu-l că îi pronunță numele așa.

– Știu, zise ea, încet. Se forță să-i întâlnească privirea și se cutremură simțind furtuna din ea. Îl privi cum vine către ea.

– Între mine și frații Maitland este o ură de moarte, spuse el. După modul de a judeca al domnului Benji, tocmai ai respins un Maitland pentru un Strong. El stătea în picioare, privind-o. Îți dai seama de acest lucru?

– Da, șopti ea.

Se uitară unul la altul timp îndelungat. Focul din ochii lui era senzual și o încingea. Când ajunse la ea, i se aruncă în brațe, imediat. Gemu ușor când își simți gura acoperită de gura lui.

Se strînse lîngă el, sărutîndu-l cu toată pasiunea pe care i-o trezise, cu tot focul pe care îl strînsese în ea, în timpul absenței lui, și care acum explodase într-o dorință urgentă.

Se sărutară iar și iar, fiecare sărut devenind mai intim, mai pasional, mai înflăcărat. Caleb îi prinse sînii umflați, în plame, iar ea se apăsă spre el. Era atît de bine să simtă mîinile mari și calde, acolo. Când el trasă un cerc, leneș, cu degetul mare, în jurul sfîrcului ei, ea se frecă sinuos de el. Acesta își vîrî piciorul între coapsele ei și se mișcă înainte și înapoi, exercitînd o presiune mare, plăcută, și se cutremură de dorință.

Răspunsul ei total, neinhibat, îl scoase pe Caleb din minți. Trupul îi pulsa de o dorință prea mare ca să fie desconsiderată. O dorea pe ea și numai pe ea, cu fiecare fibră a trupului său.

Fără să-și desprindă gura de a ei, o luă în brațe și o duse pe canapea. Cu simțurile incitate la maximum, Cheyenne era înnebunită de fiecare detaliu,

de căldură pe care o emana Caleb cînd veni peste ea. Aromă de mosc îi umplu nările cînd îi primi limba în gura ei.

Se arcui peste el, înfingîndu-și unghiile în umerii lui – un prim semn de pasiune care îl făcu să geamă de dorință. El își mută greutatea, se poziționează în dreptul coapselor ei, îi deschise picioarele cu ale lui. Materialul lejer al rochiei ei se ridică.

Foc lichid ardea și curgea în venele lui Cheyenne. Țipa și se agăța de el, mîngîindu-l posesiv, lacom, pe spatele lui musculos, îndrăznind să-i atingă pînă și fesele. Simțea toată forța masculinității lui, care zvîcnea peste feminitatea ei vulnerabilă și tremura de excitare și dorință.

Cu un abandon natural, care îi fusese străin pînă atunci, își flexionează genunchii și se ridică în picioare, așezîndu-se călare peste coapsele lui. Fusta i se ridică și mai sus, dar nu observă și nici nu-i pasă. Se bucura de mîngîierea mîinilor lui Caleb.

Ea purta chiloți roz, care se asortau foarte bine cu îmbrăcămintea, dar în timp ce mîinile lui alunecau, de-a lungul coapselor și pulpelor ei, îi explorau curba șoldurilor, își dori să nu fi purtat acei chiloți funcționali, ci unii sexy, cu portjartier. Întotdeauna

considerase aceste accesorii prea jenant de frivole și seducătoare, ca să le poarte. Dar dorea să le fi avut acum, pentru Caleb.

Deschise ochii la aceste gânduri nebunești. Respiră adânc când îl privi în ochi. Privirea lui intensă o răscolea ca și atingerea lui. Era incitant să o vadă stînd deasupra lui, în valurile pasiunii, să cunoască puterea senzuală pe care o avea asupra ei, să o posede atît de intim.

Încă privind-o, el își vîrî un deget pe după elasticul chiloților ei, doar ca să întîlnească celălalt elastic, al chiloților ei albi. Rîse, arătîndu-și dinții albi.

– Dar ai o armură zdravănă, iubito, zise el, încet, vîrîndu-și toată palma în chiloții ei și mîngîind pielea pîntecelui.

Cheyenne își ținu respirația și pleoapele îi căzură când simți cum degetul lui mare îi mîngîia buricul într-o mișcare ritmică, aceeași care îi stimulase sfîrcurile. Voia să o atingă din nou acolo. Sîinii i se umflaseră și o dureau, sfîrcurile îi erau atît de sensibile și de tari, încît aproape că îl imploră să le atingă. Un junghi îi străpunse pîntecele și coborî mai jos. Voia să-i simtă mîna și acolo...

– Ești fierbinte, iubito, atît de fierbinte! Te doresc atît de mult, încît sînt gata să te am chiar aici.

Cuvintele lui o înflăcărară și îi strigă numele. Gura îi căzu peste a lui, dorind, simțind nevoia să o simtă peste a ei. Caleb știe că ea își pierde controlul și, brusc, simți nevoia să o protejeze. Deși ardea după ușurarea pe care i-o putea dăruia numai trupul ei, el se forță să pună capăt acestei pasiuni nebune.

— Iubito, nu se poate, zise el și oftă din greu. Nu aici. Nu acum. Copiii tăi sînt sus și se pot trezi și coborî în orice clipă, iar Joni Lynn trebuie să vină curînd. Pînă și cîinele este aici cu noi!

Cuvintele lui de-abia pătrunseră pînă la ea, dar curînd le sesiză clar. Gata cu amorul. Nu aici, nu acum.

Deschise ochii și se uită, năucă, la el. Stătea în poala lui, călărindu-l, cu fusta ridicată. Iar el încă o privea. Privirea lui, care o incitase cu cîteva minute înainte, acum o făcu să roșească. Era îngrozită de comportamentul ei și de pierderea controlului. Dacă Brittany, Jeffrey sau Joni Lynn ar fi apărut și i-ar fi văzut pe amîndoi uniți pe canapea? Nu se gîndise la o asemenea posibilitate. Dar Caleb se gîndise.

Se înroși și încercă, disperată, să-și tragă fusta în jos. Cînd atinse cu mîna, din greșeală, masculinitatea lui, el gemu. Încercă să scape, dar mîinile lui

Caleb o prinseră de talie cu putere și o ținură pe loc.

– Nu te mai zbate și stai calmă, murmură el.

– Dă-mi drumul, șopti ea, înăbușindu-și un suspin.

– Cheyenne, te rog din suflet, nu plînge.

– Nu plîng! Ea era excitată atît fizic, cît și emoțional, frustrată sexual. Îi convenea să-și verse tot focul asupra lui, și așa și făcu.

– Nu voi plînge niciodată pentru tine, Caleb Strong!

El ridică mîna spre fața ei și îi îndepărtă o lacrimă care i se scurgea pe obraz.

– Da, văd, nu? Ea dădu din cap cu putere. Uite, știu că am greșit că ne-am încins și apoi am renunțat, dar...

– Termină! Încercă să se ridice din poala lui, iar de data asta aproape că reuși.

Înainte ca ea să se ridice, el o prinse și o reținu. Ea își strînse picioarele și trase cu disperare de fustă. Deși încă era prinsă în poala lui, poziția nu mai era provocatoare și încercă să se consoleze cu acest lucru.

– Nu am venit ca să mă culc cu tine, repede, pe canapea, Cheyenne. Caleb încercă să-și spună că

venise să o vadă pe Joni Lynn, dar știa prea bine că nevoia de a o vedea pe Cheyenne devenise prea puternică pentru a mai rezista. Nici vestea, că ieșise, în acea seară, nu-l mișcase din loc. Rămase cu copiii, așteptînd-o să se întoarcă. E o nebunie, continuă el și se încruntă, confuz și amuzat. Din clipa în care am început să te sărut, am pierdut situația de sub control. Nu mi-o pot explica altfel decît că ai acest efect asupra mea. Este al naibii de greu!

Era un sentiment deconcertant și înspăimîntător. Nici o femeie nu-l afectase astfel înainte, deși nu va recunoaște asta în fața ei.

Se gîndi la Lindsey Carroll, tînăra pe care o înțîlnise la cina de la familia Ralburn, cu o săptămîină în urmă. Fusese grozavă și dulce, dar sărutul ei pătimaș nu-l mișcase deloc. Simțindu-se disperat, mai încercase o dată, ca să se convingă. Lindsey Carroll nu o putea suplini pe Cheyenne Whitney Merrit, în gîndurile lui sau în visele lui, și nici o altă femeie.

Cheyenne îl privi lung. Se simțea agitată și încordată. Știa exact ce simțea.

– Și tu ai acest efect asupra mea, mărturisi ea, în șoaptă. Și ai dreptate, este înnebunitor. Nicio-

dată nu m-am simțit... nimeni nu m-a făcut să mă simt... Se opri și înghiți în sec. Apoi adăugă: Așa cum mă faci tu.

El o luă pe după gît și o trase spre el.

– Și ce o să ne facem, doamnă Cheyenne?

Ea îi auzea bătăile rapide ale inimii. O ținea strîns în brațe. Se ghemui la pieptul lui. Se simțea ocrotită și protejată. Și fu uimită să se audă zicînd:

– Mergem la *Covorul Magic*? El rîse, încet. Presupun că pe asta am meritat-o, nu?

El se gîndi că ea glumise, că făcuse o glumă referitoare la invitația lui de a merge la motel. Dar dacă ar ști că ea vorbise serios? Cheyenne nu era sigură dacă era sau nu ușurată de faptul că el înțelesese greșit.

– Ai avut dreptate să mă refuzi atunci, spuse el. Nu ar fi trebuit să încerc să te determin să facem dragoste la *Covorul Magic*. Caleb își dresе glasul, apoi preciză: Meriți mai mult decît atît, Cheyenne.

Ea stătu liniștită în brațele lui, mai confuză ca niciodată. Chiar cînd ajunsese la concluzia că nu făcea rău, dacă se ducea la motel, el gîndea contrariul. Aștepta ca el să mai spună ceva, sperînd să găsească un subiect de conversație, dar el rămase tăcut, ținînd-o de talie.

Vru să-i răspundă. Îi venea greu să rămînă liniștită. Voia să se întindă languroș, sub mîngîierile lui, să-i simtă atingerea peste tot. O cuprinse o moleșală dulce.

– Mi-ai lipsit, murmură ea. Nu știam cînd te întorci. Sau dacă mai vrei să mă vezi. Simți un fior pe șîra spinării.

– Cu siguranță, nu asta plănuisem la început, zise el, cîstit.

Asta se subînțelegea, se gîndi el, mai ales că petrecuse acest timp încercînd să și-o scoată din minte. El unul nu credea în destin, dar ceva ieșit din comun se întîmplase aici. Chiar cînd să se aranjeze în Whitneyville, cine îi aterizează în brațe?

Însăși micuța doamnă Whitney! Oare era destin, întîmplare, noroc sau șansă? Nu știa.

– Dar iată-mă aici, continuă el, un pic înăgulit. Degetele îi alunecară prin părul ei mătăsos și îi inhală mirosul proaspăt, curat.

Da, iată-l aici, înapoiat în Whitneyville, ca să finalizeze planurile pe care le începuse acum paisprezece ani. Ca să se răzbune așa cum promisese. Dar planurile lui nu incluseseră să o țină în brațe pe Cheyenne Whitney, descendentă directă a fondatorului acestui oraș.

– Iată-te, zise Cheyenne. Îndrăzni să-și ridice mîna către fața lui și să-i mîngîie obraji. Degetele îi alunecară spre gură. El îi prinse mîna și o sărută în palmă, iar ea se cutremură. Locuiești din nou la motelul *Covorul Magic*? Întrebă ea, fără suflare. Joni-Lynn mi-a spus că este casa ta din deplasare.

El își arcui sprîncenele.

– Și ce altceva ți-a mai spus Joni Lynn?

– Nimic. Luîndu-și inima în dinți, ea adăugă: Cînd am întrebato despre slujba ta, mi-a spus că numai Strong-ii pot ști pentru cine lucrezi și ce faci.

Era o invitație evidentă la destăinuire, dar el respinse ideea. Pe cît de mult o dorea sexual, pe atît de puțină încredere avea în ea.

– Corect, doar Strong-ii trebuie să știe, zise el și îi surîse amabil.

Cheyenne văzu exact ce era: o încercare de a se distanța de ea. Nu avea intenția de a-i destăinui adevărul despre el. Evident, numai ea simțea apropierea lor. Caleb văzu umbra de pe fața ei.

– Regreți? Întrebă el, dorindu-și să fie rece. O ambivalentă frustrantă îl sfîșia. Îi închisese gura, în mod deliberat, și totuși o dorea să-i fie aproape și să i se deschidă. Îți dorești să mă dai afară și să-i chemi pe respectabilul Benji Maitland, în schimb?

Ideea în sine e revoltătoare! se gîndi el, îngrozit. Dacă chiar îşi dorea asta?

Cheyenne se uită la el, gînditoare. Simţi tensiunea din trupul lui, văzîndu-i încordarea maxilarului şi a pumnului strîns. Părea să caute cearta. Încă o încercare de a se depărta de ea? Să facă pe indiferenta, să zică da. Dorea ca Ben să fie aici?

Poate că ar fi o strategie bună, într-un război sexual, dar ea nu o putea face. Nu voia război cu el, voia... îl voia pe el.

– Nu-l vreau pe Ben Maitland, zise ea, sec. Nu l-aş fi invitat aici, chiar dacă nu ai fi fost tu.

– Ține minte, vocea lui era dură, chiar iritantă, în ziua în care începi ceva cu vreun Maitland, o mut pe nepoata mea de aici.

Intensitatea sentimentului lui o intrigă.

– De ce vă urîţi într-atîta tu şi cu Maitland? Întrebă ea. Apoi adăugă: Sau asta este alt lucru pe care numai Stong-ii îl pot şti?

– Este un lucru pe care cei din familia Maitland nu ar vrăa să-l ştii *tu*, şi pe care îl ascund de şaptesprezece ani. Dar cred că ar trebui să afli, din moment ce eşti implicată cu un Strong care, înţîmplător, este şi un Maitland.

Ea se încruntă, năucită.

– Nu cred că înțeleg.

– Joni Lynn este și Strong și Maitland, Cheyenne.

– Cum? Întrebă ea și se ridică în fund.

– Graham Maitland este tatăl lui Joni Lynn. Știu că ți-e greu să crezi că s-a putut ține un secret în orașul ăsta, dar așa este. El zîmbi, fără perdea, apoi adăugă: Nici măcar Joni Lynn nu știe cine este tatăl ei. Nimeni, în afară de cîțiva Strong-i și de cîțiva Maitland. Și de tine, acum.

– Graham Maitland! exclamă Cheyenne, uimită. Ei, dar stă la două străzi de aici. Familia mea îi știe de cînd lumea. Îmi amintesc că am fost la nunta lui, cînd s-a căsătorit cu Polly Norwood, iubita lui din școală. Eu aveam unsprezece ani și m-am gîndit că a fost o nuntă romantică, cu mireasa în rochia ei albă și cu recepția de după aceea.

– Da, și eu îmi amintesc nunta, dar nu așa de romantic. Fiica, de un an, a mirelui nu a luat parte. Familia Maitland refuză să-i recunoască existența, desigur. Graham nu i-a spus miresei lui despre copii. Din cîte știu, nu i-a spus niciodată. Îmi mai amintesc cînd cuplul și-a anunțat logodna. Era cam la două luni, înainte de nașterea lui Joni Lynn.

Năucită, Cheyenne se ridică în picioare și se

duse la fereastră. Ea îl știa pe Graham și pe Polly de stâlpi ai comunității, un cuplu solid, cu doi băieți reușiți. În afară de faptul că Graham era tatăl celor trei. El și cu Crystal Strong făcuseră un copil, o fată frumoasă, deșteaptă, pe nume Joni Lynn.

– Mi-e greu să cred, zise ea, tremurat. Familia Maitland e o familie de prestigiu din Whitneyville. Nu s-a bîrfit niciodată despre ea. Cum s-a întîmplat, vreau să zic, de ce?

– Vrei să întrebi de ce un tînăr respectabil, dintr-o familie bună, s-a încurcat cu o sărăntoacă din altă clasă socială?

Ea se răsuci ca să-l privească.

– Știi că nu asta am vrut să spun. O iubesc pe Joni Lynn și vreau să știu cum s-au cunoscut părinții ei și... de ce nu au rămas împreună, dacă au avut un copil.

– Vrei să afli istoria, spuse el și oftă din greu. Ei, eu ți-o pot spune. Îmi amintesc fiecare detaliu de atunci. Graham Maitland avea douăzeci și trei de ani, se întorsese în oraș de la colegiu, lucra la banca familiei și se simțea plictisit și rebel. El nu dorise să se întoarcă în Whitneyville, dar de vreme ce era moștenitorul băncii din oraș, nu avusese încotro. Poate că a simțit că nu are nici o șansă să se

Însoare cu iubita lui din liceu și s-a resemnat. Sora mea, Crystal, tocmai făcuse șaisprezece ani. Era la fel de drăguță ca Joni Lynn, dar nu atât de isteată. Era agitată, inocentă, o primă pradă pentru un băiat bogat. Se pare că s-au împrietenit. Rezultatul a fost Joni Lynn.

– Biata Crystal, spuse Cheyenne.

– Da, biata și deziluzionata Crystal. Îl iubea pe Graham Maitland și credea că și el o iubea, dar el se folosisese de ea. După ce a aflat că este însărcinată, a scăpat de ea. Încă îmi amintesc expresia de pe fața lui Crystal când a deschis *Gazeta de Whitneyville* și a văzut anunțul logodnei lui Graham. „Căsătoria lor va reuni două familii cu tradiții din Whitneyville”, cită el, cu amărăciune. Desigur, nu s-a menționat nimic despre prietena secretă a marelui, care era gravidă în luna a noua.

– Groaznic! Atât de crud și de nedrept! exclamă Cheyenne. Graham a contribuit vreodată la creșterea lui Joni Lynn?

– I-a plătit lui Crystal spitalizarea și i-a dat bani cash în primii ani. A trebuit să-i dea. M-am dus la el și l-am amenințat că-l bat de-l omor și răspîndesc vestea despre copil, în tot orașul.

– Erai doar un băiețel pe atunci, spuse ea, încet.

Dar te-ai dus la familia Maitland?

El ridică din umeri.

– Nu avea cine să se ducă. Tata ar fi trebuit, dar el murise. S-a înecat în râu, în urmă cu cinci ani. Bunicul era mai mereu beat, iar unchii mei erau lași și le era frică de Maitland. Mama era prea obosită de atîta muncă și cădea pe pat, oînd venea acasă. De-abia aveam bani pentru spitalizare și pentru copii, așa că m-am dus și i-am asigurat.

Cheyenne simți un fior de mîndrie.

– Ai făcut un lucru minunat, Caleb.

– Nu chiar așa de minunat. O dată ce am plecat din oraș, aranjamentul a căzut. Maitland nu i-a mai plătit lui Crystal pentru copii.

Ea traversă camera și se așeză lîngă el, pe pat.

– Caleb, de ce ai plecat? Adesea m-am întrebat de ce ai părăsit școala aproape de absolvire.

– Asta se explică în partea a doua a serialului *Caleb Strong contra Maitland*. Chiar vrei să auzi toată povestea?

E un adversar de temut, se gîndi Cheyenne. Și un aliat formidabil. Încuviință din cap.

– Cînd eu și Ben Maitland am ajuns în anul terminal, continuă el, Crystal și-a luat o slujbă de ospătărită, la *Oakes Dinner*. În primăvară, a început

să vină acasă în lacrimi, din cauză că Benji se oprea la cină și făcea bancuri proaste pe seama ei. Se pare că tîrîtura o luase pe urmele fratelui său. Nu a trecut mult pînă să o amenințe. Ben i-a spus lui Crystal că, dacă nu se culcă cu el, familia lui se va duce la tribunal, o va declara o mamă denaturată și i se va lua copilul. Mă îndoiesc că familia Maitland ar fi făcut așa ceva. Mi-au spus clar că nu le pasă dacă Joni Lynn trăia sau murea, dar Crystal era isterică. Era sfîșiată între a i se da sau în a-l omorî.

– O, nu! șopti Cheyenne.

– Crystal avea, pe atunci, nouăsprezece ani, era tînră, săracă și neajutorată, născută să fie victimă. Cînd, în final, mi-a mărturisit, i-am spus să aranjeze o întîlnire cu Ben, în parc. El a venit, gîndindu-se că îi va ceda. Ghici cine era acolo, în schimb?

– Tu.

El încuviință din cap.

– Trebuie să recunosc că, în acele zile negre, eram un luptător de stradă fără milă. Aveam și elementul surprizei de partea mea.

– L-ai bătut măr, ghici Cheyenne.

– Da, așa am făcut. L-aș fi putut omorî. De fapt, a fost pe aproape. L-am dus acasă cu mașina lui și

I-am lăsat, inconștient, în stradă.

Cheyenne zîmbi, larg.

– O, Caleb, mă bucur așa de tare! A meritat-o din plin!

– O scenă sîngeroasă, nu crezi? zise el, chicotind încet. Dar am învățat o lecție prețioasă, pe care n-o s-o uit niciodată. Violența fizică nu este un mijloc propice de răzbunare. Poate stinge focul, atît. Am crezut că rezolvă problemele, dar le-a înrăutățit.

– Ce s-a întîmplat?

– Tîrziu, în acea noapte, a venit poliția, la noi, împreună cu tatăl lui Graham și avocatul lui. Trebuia să fiu arestat pentru o mulțime de infracțiuni, de la încercare de omucidere, pînă la furt de mașini.

– Dar nu e drept! Îți protejai sora!

– Am procedat greșit, Cheyenne. Știu că cele mai eficiente mijloace de răzbunare sînt fie să-ți ataci inamicul financiar, fie să-i distrugi reputația îndelung construită, sau ambele. Lovește-i acolo și ți-ai luat revanșa. În lunga bătălie cu Ben, familia mea a fost mult mai afectată decît a lor.

– Ai intrat la închisoare? întrebă ea.

– Din fericire, nu. Cred că era prea periculos ca

adevărul despre Graham, Crystal și Joni Lynn să iasă la iveală, dar eram prea tânăr și prea tîmpit ca să văd lucrurile astfel. L-am lăsat pe avocat să-mi ofere o alternativă.

– Aceea de a părăsi orașul, conchise ea, cu tristețe. Chiar dacă asta însemna să te retragi de la școală și să pierzi absolvirea.

El încuviință din cap.

– Înțelegerea era că, dacă accept să părăsesc orașul imediat, acuzațiile vor fi retrase. Mi s-a ordonat să stau departe de Whinteyville minimum cinci ani de zile, și, dacă mă întorc, să nu mă ating nicio dată de familia Maitland, sau acuzațiile vor fi puse pe rol. Crystal va fi declarată mamă denaturată și am auzit un polițist declarînd că cumnatul lui este pompier și că, dacă va lua vreodată foc casa Strong-ilor, s-ar putea să nu ajungă în timp util. A fost o amenințare directă și eu am știut-o. Am părăsit Whinteyville în acea noapte.

– Caleb, regret atît de mult! Ea îl luă pe după gît, din instinct, și îl ținu strîns, apoi adăugă: Erai doar un copii. Ce-ai făcut? Unde te-ai dus?

– Discutăm despre asta altădată. El o mîngîie, ușurel, pe mînă, apoi se ridică în picioare și se îndepărtă de ea. Amintirile erau dureroase și le

evită. Dar întorcându-se înapoi, în Whitneyville, păru să înțeleagă soluția. Fusese tulburător să-l revadă pe Ben Maitland, pentru prima dată după paisprezece ani, și se enervase mai rău, văzându-l cu Cheyenne. Asta rupsesse tăcerea și îl făcuse să-i spună despre Joni Lynn. Nu se mai putea abține.

Se uită întrebător la Cheyenne. Avea o putere incredibilă asupra lui. S-ar putea să sfârșească prin a-i povesti ce mai făcuse, dacă rămînea aici. Ispita, brațelor ei moi și a ochilor dulci și frumoși, precum și gura tentantă erau niște riscuri pe care nu și le putea lua, nu acum.

O dorea. Cînd stătuse întins lîngă ea, pe sofa, fusese pe punctul de a o avea, feroce. Asta îl nedumerea.

Sentimentul lui predominant fusese întotdeauna furia, dar, pe parcurs, învățase să o transforme în ambiție. În viața lui nu trebuia să dea curs unor sentimente necontrolate.

Această foame pentru Cheyenne Whintey nu fusese inclusă în planurile lui.

– Caleb?

Vocea ei îl scoase din reverie. Se uită la ea. Nu, nu îi va ceda din nou.

– E timpul să plec, iubito. O porni către ușă,

conștient de faptul că nu îi era atît de ușor să iasă. Era prea zguduit.

Ea nu încercă să-l urmeze.

– Mă întrebam dacă ai rezistat să stai departe de Whinteyville, în acești cinci ani, zise ea, încet.

– Nu am îndrăznit să nu stau. Pe atunci, eram un nimeni și ar fi riscat toți ai mei.

– Trebuie să fi fost greu să nu-i vezi atîta timp.

El ridică din umeri.

– Ne întîlneam prin jur. Veneam la Smithboro cam de cîteva ori pe an, iar toată familia mă întîlnea acolo. Cînd am început să fac bani, am închiriat niște camere aici, la hotel, și ne întîlneam regulat. Întotdeauna mi-a plăcut orașelul ăsta, de fapt, nu am mai pus piciorul în Whinteyville cam de douăzeci de ani, din dorința mea. S-a răsucit din nou să piece, dar din nou vocea ei îl opri:

– Caleb? Crezi că Ben Maitland îți va face ne-cazuri, ție și familiei tale, acum, că te-a văzut iar în oraș?

Caleb rîse.

– Aș vrea să-l văd încercînd. Nu mai sînt tînărul fără puteri, care eram, Cheyenne. Ar fi o mare greșeală ca măcar să încerce.

Vocea lui sunase atît de rece și de tăioasă, încît

se sperie și se uită la el, simțindu-se, încurcată. Cine era Caleb Strong și ce făcea aici? voia să-l întrebe, dar știa că nu-i va spune. Numai Strong-ii puteau ști. Cu asta, el îi făcea să fie un grup exclusiv, în Whitneyville. Numele de Whitney și Merrit îi garantase intrarea oriunde voia, în oraș, dar nu îi dădea acces la secretele familiei Strong. De data asta ea era un *outsider*, și Doamne, cât voia să știe!

Îl conduse la ușa din față, așa cum cerea eticheta.

– Să-i spun lui Joni Lynn că o vezi mâine? Întrebă ea, politicoș, deși mintea îi era la fel de alertă ca și inima.

– Da, replică el, preocupat în aceeași măsură.

– La ce oră să-i spun? Doar în caz că întreabă.

– Pe la unsprezece și jumătate?

– Bine. Adică, cred că va fi convenabil pentru Joni Lynn.

El ieși pe verandă. Ea îl urmă imediat. Nu voia ca el să piece!

– Nu ți-am văzut motocicletă, când am intrat, zise ea, repede. Îl urmărea și știa că el observase, dar nu-i păsa.

– E mai încolo, pe stradă. Liliacul ăla bătrîn de vizavi se uita pe geam, când am venit, și nu am vrut

să creez un scandal, parcînd în fața casei tale.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– În ce mă privește, poți parca unde dorești.

– Brave cuvinte, fetițo, dar vei avea multe ne-
cazuri dacă Benji îți va mînji numele, alăturîndu-l cu
al meu. Crezi că poți face asta?

– Nu mi-e teamă de bîrfă! Alte cuvinte, mai
brave. Ea trăia cu frica de bîrfă și, brusc, acest
lucru devenise sufocant, enervant. Viața ei sigură îi
părea ca într-o închisoare.

– Bineînțeles că nu îți este! zise Caleb. Impulsiv,
se aplecă spre ea și își frecă gura de a ei. Nu
intenționa să o sărute deloc, dar, o dată ce buzele li
se atinseră, el se gîndi că va fi un sărut *impersonal*.

Apoi Cheyenne se topi după el, își vîrî degetele
prin părul lui și, cu o îndrăzneală pe care nu și-o
bănuise, își vîrî limba în gura lui. El o încercui cu
brațele și o trase spre el.

Sărutul fu lung și devastator. Pasiunea pe care
reuşiseră să și-o înfrîneze un pic răbufni.

Erau atît de absorbiți unul de celălalt, încît igno-
rară lătratul lui Peppy. Cînd acesta năvăli pe ușă se
despărțiră încet.

Cheyenne își aminti să respire. Lumea părea să
se învîrtească în jurul ei, iar trupul îi zvîcnea de

dorință. O privire scurtă spre Caleb îi confirmă că și el simțea la fel.

– Peppy latră din nou, murmură el.

Cîinele își flutură coada și lătră.

– Îl duc în curtea din spate, zise Cheyenne, răgușită.

Caleb nu îndrăzni să vorbească. Știa că, dacă va deschide gura, va duce el cîinele acolo. Și asta însemna să-și prelungească vizita, să petreacă mai mult timp cu ea, să o sărute din nou...

Cu o fluturare a mîinii, el coborî treptele verandei.

Vizita de astă-noapte îi confirma faptul că era mult prea vulnerabil la farmecele lui Cheyenne Whintey Merri.

Trebuia să se țină deoparte de ea. Va avea grijă să facă așa cît va rămîne în Whitneyville. Zburînd către viața sa de burlac, Caleb dispăru în noapte.

CAPITOLUL 8

– Aici locuiește unchiul Caleb, mami? Întrebă Brittany, în timp ce Cheyenne îi ducea pe ea și pe Jeffrey, spre camera numărul nouă, de la motelul *Covorul Magic*.

– Doar uneori, zise Cheyenne, ținându-se de mâinile lor. Se uită în jos, la ei, la cât de hăioși erau în jachete, blugi și pulovere, alb și roșu, asortate. Cum să le fi rezistat cineva, în special Caleb, căruia îi plăceau copiii?

Aruncă o privire rapidă și la costumația ei, la blugii albastru-pal și cămașa asortată, de un albastru ceva mai închis. Deși rareori purta blugi, întot-

deauna avea o pereche în caz că cereau circumstanțele. Asta era, cu siguranță, una dintre aceste ocazii. Voia să apară în veșminte potrivite la întâlnirea cu Caleb.

– Uite! exclamă Jeffrey. Ușile sînt roșii și mov, roșii și mov...

– Da, vedem, îl întrerupse Cheyenne cînd văzu clar că avea să înșire culorile tuturor ușilor, care erau pictate în diferite tonalități de roșu și mov. O încercare nereușită de a ilustra numele oriental al motelului. Oricare ar fi fost motivația, ușile erau zugrăvite în mod ostentativ.

– Îmi place de unchiul Caleb, mărturisi Brittany. O să-l îmbrățișez tare de tot.

– Sînt convinsă că asta o să-i placă foarte mult, Brittany, spuse Cheyenne, asaltată de un val de vină. Plănuise aceste lucruri de ieri-seară.

Ar trebui să-i fie rușine că își folosea copiii pentru ademenirea lui Caleb Strong și se mustră, pentru a zecea oară, dar rușinea era în urma dorinței. Ea văzuse expresia de pe fața lui cînd îi deschisese bluza, ieri-noapte. Se putea să o dorească, îi simțise trupul încordat, dar părea hotărît să se țină departe de ea.

Știa că începea să-l cunoască, să-l înțeleagă. În

mintea lui Caleb, ea reprezenta clasa puternică și conducătoare a orașului, care îi nedreptățise familia.

Caleb nu intenționa să vadă mai mult decît atît, nu avea nici o îndoială în această privință. Pînă cînd ea va lua măsuri drastice, pentru a schimba această situație, totul se va termina între ei, înainte de a începe. Nu putea să lase să se întîmple una ca asta.

Vocea lui Jeffrey îi întrerupse gîndurile tulburi.

– Unchiul Caleb poate merge la *McDonald* cu noi?

Ea înghiți în sec.

– Dacă vrea.

Bătu repede în ușa de la camera lui, înainte să-și piardă curajul. Nu urmărise niciodată un bărbat, nu plănuiise niciodată cum să-l atragă în viața ei. Pînă acum. Era îngrozitor. Dacă el...

Ușa se deschise și Caleb holbă ochii la vederea lor. Cheyenne căscă ochii, văzîndu-l pe el. Nu-l mai văzuse niciodată îmbrăcat astfel, în pantaloni kaki și într-o cămașă de polo portocalie, în pantofi fini, fără șosete. Arăta elegant, ca Ralph Lauren, mai degrabă. Pînă și tatuajul îi era acoperit de mînecele lungi ale cămășii.

– Bună, unchiule Caleb! ciripi Jeffrey, rupînd tăcerea. Am venit să te vedem, adăugă el, cu importanță.

Brittany se uită la mama ei, nesigură, apoi pași hotărîtă și își înfășură brațele micuțe în jurul picioarelor lui Caleb.

Cheyenne își simți genunchii ca de gumă. Cînd Caleb zîmbi și îi ridică pe ambii copii, în brațe, ea oftă ușurată. Deși contase pe faptul că va fi înmuiat de copii, se temuse că ar putea să nu fie așa. Nu știa ce ar fi făcut în cazul ăsta.

– Ei, este o surpriză. El rămase în ușă, o clipă, blocînd-o, apoi o încuie.

Cheyenne simți un vuiet în urechi. Era clar că nu voia să-i invite în camera lui. Fiindcă avea pe cineva acolo? O femeie?

Privirile li se întîlniră, apoi el își întoarse, imediat, atenția către copii.

Cheyenne era agasată. Cum să iasă cu grație din acea situație?

– Mergeam să luăm prînzul, zise ea, repede, și ne-am oprit aici, fiindcă Joni Lynn trebuie să piece de la slujbă mai devreme de unsprezece și jumătate, așa că ne-am gîndit să venim pînă la tine.

Nu era o minciună completă. Joni Lynn se du-

cea la slujbă mai devreme decît stabilise. Cu excepția faptului că Cheyenne știa că fata nu va fi acasă la acea oră. Voia ca el să vină acasă și să plece o dată cu venirea lui Joni Lynn. Avea nevoie de o scuză ca să meargă la motel, iar copiii erau un pretext bun. Avea nevoie de timp în care să fie cu el, timp ca să-l convingă că nu era nici un conflict de clasă între ei. Timp să-l convingă că o Whintey putea fi o parteneră bună pentru un Strong.

Părase un plan bun. Doar că nu se gîndise că s-ar putea să nu fie singur cînd vor sosi.

– Plecăm, dacă tot ți-am lăsat mesajul, reuși ea să spună. Să mergem, copii. Deși Caleb ținea încă copiii în brațe, ea o porni către mașină.

– Eu vreau să intru la tine, unchiule Caleb, zise Jeffrey, arătînd către ușă. Acolo.

– E doar o cameră, Jeffrey, zise Caleb, și este mizerie. De fapt, camera era curată ca în ziua în care sosise. Nu fusese niciodată dezordonat. Dar computerul său și hîrțile la care lucra erau pe masă și nu era gata să-și dezvăluie secretul identității sale. Nu încă.

– Jeffrey, trebuie să plecăm. Domnul Strong este ocupat, țipă Cheyenne. E o femeie în acea cameră, se gîndi ea. Noaptea trecută se dusese de

la ea la altă femeie, ca să caute plăcerea fizică pe care o respinseseră amîndoi. Simțea că se înfurie, că va plînge. Dacă nu va pleca de acolo curînd...

– Unchiule, mă duci la Kimmy azi? întrebă Brittany, continuînd conversația pe care o avusese cu Caleb, cu o noapte înainte, cînd acesta o înlocuise pe *baby-sitter*. Nu renunțase la visul de a se juca cu o sută de Barbie.

– Birttany, Jeffrey, haideți! strigă, disperată, Cheyenne. Copiii ei făceau exact ce sperase ea că vor face: îl luau pe Caleb cu ei.

– Ne ducem la *McDonald* pentru masa de prînz, spuse Jeffrey. Vrei să vii, unchiule Caleb?

Cheyenne oftă din greu, nerăbdătoare.

– Nu, nu vrea să vină, Jeffrey, dar dacă tu nu vii chiar acum, mergem direct acasă și...

– Vin cu voi la prînz, o întrerupse Caleb. Să mergem. Încă ducîndu-i în brațe pe ambii copii, el se îndreptă către *Escort*-ul albastru al lui Cheyenne.

Brittany și Jeffrey erau mulțumiți.

– Apoi mergem acasă la Kimmy? întrebă micuța, plină de speranțe.

– După ce mîncăm. Conduc eu, adăugă el către Cheyenne. Dă-mi cheile.

Ochii li se întâlneau; ai lui, amuzați și bănuitori, ai ei, furioși și confuzi.

– Nu poți veni cu noi, zise ea, calmă, arătând cu capul către cameră. Era un subiect delicat de abordat cu cei doi copii mici alături.

– Ce este? întrebă el.

– Prietena din camera ta, murmură ea, printre dinți.

– Nu este nimeni acolo, doamnă Cheyenne, spuse el, zîbindu-i leneș și insolent. Crezi că am ascuns-o pe Penny Sherwood în closet? Sau poate sub duș? Cheyenne roși și se uită în pământ. Aha! Așa credeai. El merse spre locul șoferului, unde stătea ea în picioare. Dă-mi cheile, Cheyenne.

– Am văzut foarte clar că nu ne doreai în camera ta, zise ea, pentru a se apăra.

– Așa cum i-am spus lui Jeffrey, este o harababură acolo.

Să fie oare așa de simplu totul? Ea se uită la el, neajutorată, vrînd să-l creadă, dar neputîndu-și alunga îndoielile.

– Nu mă pisălogi acum, Cheyenne. Ai obținut ce ai vrut. Sînt aici, cu tine și cu copiii. Mergem la prînz și apoi la sora mea. O să fii cu mine toată ziua... exact ce ți-ai dorit.

– Oh! Cheyenne nu-și imaginase că el își va da seama atât de ușor. Și că avea tupeul să i-o spună. Încercam să fiu de folos, spuse ea, ca pentru a se scuza. Credeam că te-am scutit de o excursie acasă, la mine.

– Cheyenne, am mai fost vînat de femei înainte. Știu ce se întîmplă.

Ea rămase cu gura căscată. Era sigură că se făcuse roșie la față ca ușile motelului.

– Nu te urmăresc! spuse ea, accentuînd fiecare cuvînt.

El de-abia rîse.

– Hmm-hmm.

– Nu am alergat niciodată după vreun bărbat și nu o s-o fac acum.

Jeffrey își alese acel moment ca să sară pe scaunul din față și să claxoneze.

– Bip, bip, țipă el pe geam. E timpul să mergem!

– L-ai auzit pe micuțul ăsta? Caleb se întinse și luă cheile mașinii din mîna ei. Mișcă-te, mami. El o lovi ușurel peste fund, iar ea sări imediat.

Auzi? O acuzase că-l urmărește! Și mai rău, avea dreptate. Timp de o clipă, rămase ținută locului, privind cum el se urcă la volan. Brittany și Jeffrey se îngrămădiseră pe bancheta din spate.

Caleb se aplecă pe geam.

– Hai, iubito, suie-te, zise el, pe un ton seducător, care o mîngîie. Fu cuprinsă de o dorință puternică, ascuțită ca o rază laser. Probabil că și el știa asta, se gîndi ea, cu amărăciune. Știa aproape totul despre femei. Avea mulți ani de experiență înaintea ei.

Dar avea de ales dacă să se suie în mașină sau nu? El și cu copiii erau deja acolo. Îngrozitor, se sui lîngă el și merseră la *McDonald*, aflat undeva pe Ruta 6, între Whitneyville și Smithboro.

Trecuseră de clădirea *Dix-Mart*-ului de pe șosea. Utilajele și muncitorii lucrează din greu, se gîndi Caleb. Îi vizitasese mai devreme, în acea dimineață, și îi felicitase pentru progresul lor.

La *McDonald*, Caleb insistă să plătească el prînzul, făcînd-o pe Cheyenne să se simtă jenată.

– Data viitoare o să mă acuzi că te-am pus să ne oferi prînzul, șuieră Cheyenne, printre dinți, cînd ieșiră din mașină. Brittany și Jeffrey erau deja afară, jucîndu-se în parcul din față.

– Nu. Planul tău nu a fost foarte detaliat. Nu te-ai gîndit decît să fii cu mine.

– Vrei să încetezi? Nu te vînez!

– Nu ți-am spus că sînt foarte flatat?

Acum o necăjea, dar Cheyenne se simțea prea vulnerabilă ca să-i aprecieze umorul. Era deosebit de emoționată. De ce se fîstîcea așa de tare lîngă Caleb? Nu plînsese niciodată cît fusese cu Evan Merrit.

– Știu că tu nu vrei să fii cu mine, murmură ea. După ce termină copiii de mîncat, mergem acasă și promit să nu te mai deranjez din nou.

El așeză tava pe masă.

– Poate că asta e o promisiune pe care nu vreau să o faci, zise el, încet.

Ea nu se uită la el, ci fixă pozele colorate de pe meniurile copiilor.

– Știu că nu voiai să mă mai vezi, zise ea, lăsînd subterfugiile deoparte. Nu-i mersese cu ele. Caleb văzuse prin ea, dincolo de ele. Nu mai avea nimic de pierdut. Am știut-o de noaptea trecută, de cînd ai plecat. Nu ar fi trebuit să vin la tine azi, dar....

– Din moment ce ești sinceră, o să fiu și eu cu tine. Ai dreptate. Cînd am plecat ieri noapte, nu aveam intenția să te mai văd.

– Fiindcă sînt o Whitney, adăugă ea, cu tristețe.

– Și asta, desigur. Dar, în primul rînd, fiindcă te doresc mai mult ca pe oricare femeie din viața mea.

Mi-e greu cu asta, Cheyenne. Ea își ridică privirea către el, neștiind ce să spună. Gâtul i se încordă de emoție. Faptul că el recunoscuse o înfierbîntase. Nu-i mai venea să plîngă. Pentru tine, simt ceva ce nu am mai simțit, continuă el, încet. Și Doamne, nu ne-am culcat niciodată! Dacă se întîmplă asta...

– Vrei să spui cînd se întîmplă... izbucni ea, simțindu-se, în mod paradoxal, și curajoasă și lașă.

El își arcui sprîncenele.

– Deci, este o concluzie? Crezi că vom sfîrși prin a ne culca amîndoi? El zîmbi, răutăcios. Mă surprinzi încă o dată, doamnă Cheyenne. Acum cîteva minute te-ai supărat cînd am spus că mă urmărești. Acum îmi spui că vom face dragoste.

Ea roși și totuși se forță să-i întîlnească privirea. Doar pentru o clipă. Trebuia să se abțină. El avea dreptate. Nivelul intensității atracției dintre ei creștea uimitor, cu fiecare privire, și nu era timpul, nici locul pentru asta.

– Mîncarea o să se răcească, zise ea, repede. O să chem copiii.

Caleb încă zîmbea privind-o cum se repezi spre locul de joacă. Hotărîrea lui din noaptea trecută se evaporase, de cum o văzuse pe ea și pe copii, la ușa lui.

Soarta, ocazia sau norocul? Căre dintre aceste misterioase elemente îi guverna? Nu putea ghici, dar știa că și el și Cheyenne reacționau ieșit din comun, unul față de altul. În mod normal, el nu oscila în deciziile lui, dar în privința ei, da.

Deveni gînditor. Cheyenne își călcase pe principii ca să vină după el. Lucrurile se schimbau radical în Whitneyville.

Ea se reîntoarce cu Brittany și Jeffrey și se așezară toți patru la o masă, copiii stînd în fața adulților. Cheyenne folosi ocazia de a sta mai aproape de Caleb, astfel încît umerii să li se atingă, la fel și coapsele. Copiii vorbiră neîntrerupt. Cheyenne știa că zîmbea, că dădea din cap și răspundea corect la întrebările lor, dar toată ființa i se concentră asupra lui Caleb și a sentimentelor pe care el i le stîrnise.

– Nu știam că vii aici! O voce familiară de copii îi ajunse la urechi.

Cheyenne își ridică privirea și o văzu pe Mollie Harper, fata Triciei, stînd lîngă ei și bălăngănin-du-și punga cu *Happy Meal*. Lui Mollie nu-i plăcea cînd familia Merrit mergea undeva fără ea, iar acum descoperise că aceștia ajunseră la destinație, înaintea ei.

– Noi am ajuns primii aici, zise Jeffrey, răută-

cios. Știa exact cum să-și rîcîie adversarul.

– Tata m-a adus, spuse Mollie. Întotdeauna le amintea lui Jeffrey și Brittany că nu aveau tată.

Cheyenne își puse *cheeseburger*-ul jos și stomacul i se strînse. Niciodată nu se bucura să o vadă pe Mollie și o enervă faptul că îi atacase copiii. După cearta cu Ben, Maitland nu avea chef să-i vadă pe cei din familia Harper.

– Pe noi ne-a adus unchiul Caleb, și o să mergem să ne jucăm la Kimmy, care are o sută de păpuși Barbie, zise Brittany, dulce. Tu nu ai o sută de Barbie, Mollie.

Ross Harper li se alătură înainte ca Mollie să răspundă, dar încruntătura de pe fața ei spunea totul.

– Cheyenne! exclamă Ross, uimit să-i vadă, pe ea și pe bărbat. Cred că te simți mai bine azi.

Ea zîmbi slab.

– Da, mulțumesc, Ross. Respiră adînc și adăugă: Ross, vreau să ți-l prezint pe Caleb Strong. Caleb, acesta este Ross Harper, soțul prietenei mele, Tricia. El se ocupă cu livrarea *Pontiac*-urilor, în Whitneyville.

Mutîndu-se în Whitneyville cînd era adult și necrescînd în ură față de Strong-i, Ross fu încîntat. El

vedea fiecare nouă cunoștință ca pe un presumptiv cumpărător de mașini, așa că Cheyenne nu se miră când Ross îi întinse mîna și spuse:

– Încîntat să te întîlnesc, Caleb.

Cei doi bărbați își strînseră mîinile.

– Unde este Tricia? întrebă Cheyenne, făcîndu-și curaj în caz că Tricia va apărea.

– Este acasă. S-a culcat tîrziu, spre dimineață, explică Ross. Știi că nu-i place să lase vasele murdare, așa că a stat să le spele. Petrecerea s-a spart la ora două.

Cheyenne își mută privirea. Petrecerea! Nu ar fi trebuit să se ducă. Și se simțea vinovată, imaginîndu-și-o pe Tricia spălînd vase, în noapte. Să fi rămas să o ajute la strîns? Mai făcuse asta, dar numai după petrecerile din familie sau din vecini. Asta era prima petrecere cu „cupluri” la care participase, de la moartea lui Evan. Se uită către Caleb.

Discuta cu Ross despre mașini. Mai ales despre *Pontiac*-uri noi.

Avînd în vedere cum era Caleb îmbrăcat, era de înțeles că Ross spera să fie un cumpărător. Nu ar fi făcut greșeala asta dacă Caleb ar fi fost îmbrăcat cu blușii lui obișnuiți.

Cei doi bărbați se despărțiră prieteni.

– Să o saluți pe Trish din partea mea, zise Cheyenne, veselă.

Ross promise că așa va face și o așeză pe Mollie la o masă alăturată. Fata continua să se holbeze la masa lui Brittany și a lui Jeffrey. În final, Jeffrey scoase limba la ea.

– Te spun! Țipătul lui Mollie răsună prin tot localul. Jeffrey și Brittany dispărură sub masă, chicotind.

Caleb întinse mîna pe sub masă și mîngîie capetele copiilor.

– Cheyenne, știi că sub masă sînt doi cățeluși? Crezi că o să se împrietenească cu Peppy?

Brittany și cu Jeffrey rîseră încîntați și ieșiră.

– Mai vrem ketchup, zise Jeffrey și o luă la fugă spre tejghea, împreună cu Brittany, fără să o salute pe Mollie, iar aceasta prinse ocazia să scoată limba la ei.

– Nu prea e cine știe ce dragoste între Brittany și Jeffrey și fata vînzătorului de mașini, nu? Întrebă Caleb.

– E atît de ciudată și de dificilă, și devine mai rea pe timp ce trece, spuse Cheyenne. Eu și cu Tricia am fost foarte bune prietene, încă de mici. Era pentru prima dată cînd mărturisea acest adevăr

cuiva. Dar îi venea ușor să-i spună lui Caleb. Avea sentimentul că îi putea spune orice.

Poate chiar și despre căsătoria ei nereușită cu Evan?

– Nu-i condamni pe copii că nu le place de acritura asta micuță, zise el.

– Mollie este foarte răsfățată, dar Brittany și cu Jeffrey întrețin vrajba.

Caleb îi luă mîna într-a lui și îi studie palma îngustă, cu degete subțiri și unghiile date cu un portocaliu-deschis. Fără să se gîndească, își împreună degetele cu ale ei.

– Ross îi va spune prietenei tale că eram amîndoi, zise el. O să te tragă de urechi că fraternizezi cu familia Strong?

Oare? se gîndi Cheyenne. El nu o cunoștea pe Tricia nici pe sfert. Dar nu îi va relata nimic despre asta.

– Nu-mi conduc viața după placul Triciei, zise ea, bravînd. Dacă îmi este prietenă, cu adevărat, va înțelege.

– Va înțelege ce? Că vrei să te culci cu mine?

Căldura îi scutură tot trupul și mintea îi era precum ecranul computerului în timpul unei pene de electricitate.

– Știu că ar trebui să-ți dau o replică usturătoare, dar nu-mi vine nimic acum în minte. Este frustrant. Eu sînt o profesoară de engleză care citește cărți lipsite de importanță și ai crede că am darul oratoriei, dar te înșeli. Stau prost la acest capitol.

– Bine. El își așează mîna sub coapsa ei. Nu caut replici istete. Vreau sex fierbinte și aprins, nu referiri literare.

Cheyenne își privi mîna mică sub a lui. Mușchii coapsei lui erau fermi sub atingerea ei. Parcă avea ceva electric. Brittany și Jeffrey se întoarseră o clipă mai tîrziu. Cheyenne își desprinsese mîna și îi ajută să desfacă pachetelele de ketchup. Simți privirea lui Caleb asupra ei și, cînd îi fură o otheadă, el îi zîmbi elegant.

– În seara asta, Cheyenne? întrebă el cu glas stins. Ea știa ce voia el să spună.

Voia să-l liniștească pe Jeffrey cînd acesta, încercînd să-și deschidă capacul de la paharul cu lapte, îl vărsă pe podea. Cu asta se descurca. Dar cu Caleb Strong era altă poveste.

Ajunseră acasă la Sallie Strong Kaylor, cam la jumătate de oră după aceasta. Dacă sora lui Caleb

a fost surprinsă de oaspeții picați ca din senin, nu s-a manifestat. Erau mulți copii acolo, pe lângă mica Kimmy. Ei au fost la fel de bucuroși ca și Sallie și imediat i-au dus pe Brittany și pe Jeffrey sus, ca să se joace.

Un prichindel se ghemui în poala lui Sallie când adulții se adunară în mica sufragerie. Așezată la capătul uneia dintre sofalele moi, Cheyenne cercetă camera. Era curată și îngrijită, iar exteriorul casei nu era dărîmătura la care se așteptase. Era proaspăt zugrăvită, cu acoperiș nou. În comparație cu ea, casa ei de pe Silver Creek 100 era o dărăpănătură.

Sallie era o femeie durdulie, plăcută, avînd înfățișarea plăcută a Strong-ilor, ca și sinceritatea debordantă.

— Mi te amintesc din liceu, îi spuse ea lui Cheyenne, zîbind admirativ. Tu erai absolventă cînd eu eram doar un boboc. Ne păreai un fel de zeiță, cu o mulțime de haine frumoase, și o prietenă minunată. Tu erai totul, premianta clasei, Prințesa Carnavalului de Iarnă, Regina Căminului, Regina Promoției. Expresia ei se înnegură. M-am simțit groaznic cînd am citit în *Gazeta de Whiteyville* că soțul tău a fost omorît într-un accident de mașină,

în Atlanta. Ce tragedie! Astfel de lucruri nu trebuiau să se întâmple unui cuplu de aur, ca al tău și al lui Evan Merrit.

Compasiunea și regretul ei păreau sincere, dar Cheyenne fu tentată să-i spună lui Sallie că avea o imagine greșită despre ea și Evan. Cuplul de aur! Ea obosise să mai ducă o viață ca aceea.

— Mulțumesc pentru cuvintele tale amabile, Sallie, zise ea, în loc să mărturisească crudul adevăr. Cum că, dacă cuplul de aur ar fi divorțat, nu ar mai fi avut loc fatalul accident. Că Evan Merrit iubise o altă femeie, nu pe soția lui, „fosta „zeiță“.

Întîlni privirea lui Caleb. El o urmărea îndeaproape. Ea se uită la el, neajutorată, știind că își dăduse sentimentele pe față.

— Asta a fost demult, Sallie, zise el. Cu o mișcare iute, se întinse după Cheyenne și o trase către el, atît de aproape, încît era gata s-o așeze în poala lui.

Sallie făcu ochii mari și se uită la ei cu gura căscată.

— N-am știut... se bîlbîi ea. Am crezut că ești aici din cauza lui Joni Lynn, dar tu și Caleb... Vocea îi dispăru și dădu din cap a neîncredere. Tu și cu Caleb sînteți un cuplu! exclamă ea și se încruntă

comic la fratele ei. Caleb, de cît timp sînteți împreună?

Cheyenne se uită la Caleb așteptîndu-se ca el să spună ceva oribil, care să includă motelul *Covorul Magic*.

El de-abia ridică din umeri și zise:

– De cîtva timp.

– Ei, sînt încîntată! zise Sallie. Întotdeauna am gîndit că vei fi perfect pentru o femeie cu copii. Ea se răsuci către Cheyenne, cu ochii săi albaștri strălucind de încîntare. Fratele meu are un simț al familiei foarte dezvoltat și îi plac copiii. Va fi un tată minunat și...

– Sallie! Pînă și Caleb păru încurcat, iar Cheyenne roși din cap pînă în picioare.

Sallie lăsa deoparte acest subiect.

– Cheyenne, nu am avut niciodată ocazia să-ți mulțumesc pentru tot ce faci pentru Joni Lynn, încurajînd-o să stea în școală, chiar să meargă la colegiu, și luînd-o la tine. Dacă nu ai fi fost tu, probabil că ar fi sfîrșit ca mine și ca Crystal și mulți alți veri. Fără diplomă și cu copii de la șaisprezece ani.

Cheyenne își aminti de Joni Lynn, de eleva sa înzestrată, care se gîndea mai mult la prietenul ei decît la studii, dar de cum-a început să-i vorbească

despre colegiu, fata și-a lăsat prietenul și s-a pus cu burta pe carte.

– Am avut noroc, continuă Sallie. Lucrurile au mers bine pentru mine. M-am căsătorit și am fost fericiți, dar viața lui Crystal a fost un dezastru – fără slujbă, cu o căsnicie ratată și o grămadă de copii. Joni Lynn este singura lumină în viața lui Crystal și mi s-ar fi rupt inima să o văd nenorocită. Am fost atât de mulțumiți că ai luat-o pe Joni Lynn la tine.

Cheyenne se gîndi la Graham Maitland, tatăl neștiut al lui Cheyenne. El fusese un elev și un student desăvîrșit, cîștigînd fiecare premiu pe care îl oferise Liceul *Whitneyville* și Universitatea din Virginia. Cei doi băieți ai lui Graham și Polly erau apreciați în școlile la care erau, iar Joni Lynn, dacă ar fi fost crescută ca o Maitland, ar fi fost printre cei mai buni la acele școli. În schimb, fusese etichetată drept o Strong, o nulitate iremediabilă. Cheyenne se îngrozi de această nedreptate.

– Joni Lynn este deșteaptă și talentată, hotărîta să reușească, zise ea. Sînt sigură că va avea succes și fără mine.

Sallie scutură din cap.

– Cînd crești într-o mentalitate de ghinionist, ca a noastră, ai nevoie de cineva din afară care să-ți

arate încredere și să te convingă că poți face ceva. Așa cum a făcut bătrînul Mac pentru...

– Sallie, am o idee, o întrerupse Caleb. El o luă pe Cheyenne de mîină, se ridicară în picioare, apoi adăugă: Dacă tot îi ai pe copiii lui Cody și ai lui Raina azi, te superi să-i ții pe Brittany și Jeffrey cît...

– Aveam de gînd să sugerez asta, îl întrerupse Sallie, nerăbdătoare. Știu cît de greu este să fiți singuri cu copiii în jur. Și cît de greu e să găsești o *baby-sitter*. Cel mai groaznic lucru i s-a întîmplat lui Danny, aici. Ea se uită la puștiul din poala ei și continuă: Mama lui – vara noastră Raina – a angajat o fată de doisprezece ani, din vecini, să aibă grijă de Danny. Fata s-a așezat la televizor și Danny s-a suit pe pervaz, la etajul doi. A căzut! Mulțumesc lui Dumnezeu că era cîinele lor acolo și că copilul a căzut pe cîine. Oricum, i-am spus Rainei că voi avea eu grijă de el, cît ea lucrează. Doar fiindcă un copii a împlinit doisprezece ani, nu înseamnă că poate avea grijă de un copil mai mic.

Cheyenne se gîndi la propria ei dădacă, din noaptea trecută, la Darcey Jo Simmons, pe care Tricia o angajase pe baza vîrstei. Nici una dintre ele nu o cunoștea foarte bine pe fată, ca să știe dacă era responsabilă. Brusc, o văzu în minte pe Darcey

uitîndu-se la televizor, în timp ce Jeffrey decidea să se joace cu Brittany și să cadă de la geam.

Ar mai fi rîs pediatriul David Beckworth dacă vre-unul dintre copiii ei ar fi căzut de la etaj, pe Peppy? Se gîndi la glumele pe care acesta le făcuse despre Strong-i, despre micul Danny, bebelușul ghemuit în poala lui Sallie. Amintindu-și de rîsetele lor, se simți rușinată și scîrbită.

Vocea lui Sallie întrerupse reveria lui Cheyenne:

– Mai bine, discută cu copiii tăi și vezi dacă vor să stea cu mine. Nu o să mă simt insultată dacă vor vrea să vină cu tine. Unii copii sînt timizi și nu le plac locurile străine de casă.

Așa se comporta Brittany, dar nu în acest caz. Cheyenne își găsi fiica în camera plină de Barbie, înconjurată de prea multe păpuși, ca să le poată număra, și de jucăriile necesare trusoului lor. Brittany, Kimmy și Melanie, cu încă o fetiță, se jucau liniștite în camera fetelor, în timp ce Jeffrey și Matthew erau ocupați cu setul Nitendo, în altă cameră. Nu fură dornici de plecare. Cheyenne simțea că nu-i va fi ușor să-i ia de aici.

– Ne întoarcem diseară să-i luăm, îi spuse Caleb lui Sallie, în timp ce ea îi conducea la mașină.

– Bine. Stai liniștit, zise Sallie, cu generozitate.

Vă duceți la Smithboro la cină și apoi la un film? Asta era ideea ei despre o seară grozavă.

– Cină și film, repetă Caleb. Sună bine, Sal.

– Sună minunat, îl secondă Cheyenne, entuziasmată. Mulțumesc că ai grijă de copii, Sallie.

Ea le făcu semn cu mâna când plecară.

– Îmi place sora ta, zise Cheyenne, în timp ce Caleb trase mașina în drum. E atît de caldă și prietenoasă! M-a făcut să mă simt ca și cum aș cunoaște-o de mult timp.

– Sallie este o fană de-a ta, încă din zilele de liceu. E amuzant cum fetele mai mici se uită la cele mai mari, cum bobocii îi văd pe absolvenți drept celebrități și își aduc aminte de aceste chipuri de-a lungul anilor. Așa cum Sallie își amintește de tine. Cheyenne rîse scurt, dar înainte să protesteze, el vorbi din nou: Penny Sherwood... interesant idol ți-ai ales, Cheyenne. Revelator, cu siguranță. În timp ce mica mea soră Sallie voia să fie ca tine, tu voiai să fii ca Penny Sherwood, fierbinte, impulsivă.

– Greșești tare de tot! exclamă ea. Nu o admiram pe Penny Sherwood, eram scandalizată de ea!

– O, da! Și nu ți-ai fi schimbat premiul de Regină a promoției pentru o noapte pasională, pe bancheta din spate a unei mașini, cu mine?

Cheyenne respiră adînc, șuierat, iar Caleb rîdea. Glumea cu ea. Fantezia lui retro nu ar fi trebuit să o afecteze, să-i facă sîngele să-i curgă mai tare prin vene, să roșească. Imagini ale ei și ale lui Caleb, sărutîndu-se, mîngîindu-se, îi invadară mintea. O plăcere intensă îi năvăli în pîntec și simți nevoia să geamă.

Trebuia să se controleze.

– Pe atunci eram prea tînără, prea speriată și convențională, zise ea. Nu aș fi făcut una ca asta.

– Încă ești tînără, speriată și convențională, zise el.

– Nu e adevărat. Acum sînt alta.

– Hm, dacă mă gîndesc mai bine, poate că ești. Te-ai suit cu mine pe motocicletă, în acea seară, am mers împreună în oraș, chiar ai venit după mine la motelul *Covorul Magic* în blugi strîmți, mișcîndu-ți fundul înapoi și încolo. Doamne, ai devenit Penny Sherwood!

Ea rîse.

– Ești nebun!

– Și nu mai ești fetița speriată. Acum te poți ocupa de mine, Cheyenne?

CAPITOLUL 9

Se opriă la un semafor și Caleb o sorbi din ochi cu o masculinitate atît de vibrantă, încît Cheyenne răspunse din instinct. O dorință urgentă o pătrunse, făcînd-o să nu mai gîndească coerent. Se foi pe locul ei, încrucișîndu-și picioarele și încercînd să uite de durerea dintre ele.

El se întinse și își așeză mîna peste a ei. Greutatea caldă a mîinii lui, în poala ei, se adăugă senzațiilor plăcute.

– Caleb, șopti ea cu o voce rugătoare, neputînd să dea curs dorinței care o străbătea.

Semaforul se făcu verde și Caleb își puse am-

bele mâini pe volan, ca să conducă prin intersecție. Cheyenne era frustrată. Cum de ceva atât de insipid, ca un semafor, se putea amesteca în cel mai intim moment din viața ei?

– Este doar două și jumătate, zise el, cu o nonșalanță de invidiat. Avem timp berechet pînă diseară.

– Da. Se simțea amețită. Întregul trup îi palpita de dorință.

– Ce vrei să faci pînă atunci?

Conversația i se părea ireală. Ei discutau la două nivele diferite, dar ea nu găsea curajul să o spună direct.

– Ei, să mergem la cumpărături, cred, se auzi ea spunînd pe un ton politicos. Tresări. Sugestia ei era greșită.

– Să facem cumpărături, în centrul lui Whitneyville. Bine, dacă asta îți dorești.

Ea se uită la el, năucită.

– Cred că este ultimul lucru pe care l-aș face, șopti ea.

– Ce-ți dorești cel mai mult, Cheyenne?

– Nu o să mă lași să scap, nu? O să mă faci s-o spun.

– Da, zise el pe un ton jos și răspicat. Și nu

fiindcă vreau să te umilesc, sau să stabilesc o strategie pentru seducție. Ceea ce vreau este o femeie care mă dorește și nu se sfiește să mi-o spună.

Inima îi bătea violent. În jurul ei, totul începea să se încetoseze. Oare o putea face? Va îndrăzni să-i spună că îl dorea cu disperare? Că nu mai cunoscuse o asemenea dorință pînă acum, în toată viața ei? Că oricine ar fi fost și orice ar fi făcut, voia să fie cu el tot timpul, peste tot?

– Caleb, eu... Se opri să respire. Gura îi era uscată, pulsul agitat. Reuși să spună: Sînt îndrăgostită de tine. Timp îndelungat, cuvintele părură să rămînă suspendate între ei. Ea era uimită de propria-i revelație. Cînd îndrăzni să se uite la el, văzu că avea buzele strînse. Cred... cred că nu am nici o speranță, adăugă ea. Încercă să zîmbească, dar reuși doar să-și miște buzele. Trebuia să spun că vreau să mă culc cu tine, în schimb îți spun că te iubesc.

El oftă.

– Nu e ceva neobișnit ca o femeie să confunde dorința sexuală cu dragostea, Cheyenne. Vrei să te culci cu mine și poți justifica asta doar spunînd că mă iubești.

– Vorbești ca un articol de revistă, spuse ea,

indignată. O enervă faptul că declarația ei de dragoste era disecată în amănunțime. Brusc, se înfurie pe el. Sau vorbești din vasta ta experiență personală? Trebuie să fi fost greu să te ocupi de toate acele femei, care alergau după tine, și să le convingi că se îndrăgostiseră de tine. Bietul Caleb! Și acum, iată-mă pe mine aici, complicându-ți viața, spunându-ți că te iubesc când nici măcar nu am fost împreună la motelul *Covorul Magic*.

Caleb își înăbuși un geamăt. Lucrurile nu mergeau așa cum sperase el. Ei, se mai aflate în situații grele și înainte, și se descurcase. Trebuia să dea înapoi ca să iasă din asta. Își zise că erau la poli opuși, că va întoarce mașina și vor merge după copii, la Sallie. Îi va duce acasă și nu va mai veni după ea, după o scenă ca asta – va fi liber.

Oare? Oare fusese vreodată liber cu adevărat? Trecutul său în acest oraș și familia lui îi dăruiseră o existență precară. Căuta complicații și obligații? O relație cu o văduvă, care avea doi copii mici, nu era tot una ca aceea cu o femeie singură, fără trecut complicat. Totuși, nu se angajase în nici o relație, în timp ce Cheyenne îl prinsese în mrejele ei.

– Cheyenne, vreau să fii conștientă de riscul pe care ți-l asumi. Ea începu să transpire când auzi ce

spunea. Exact cîntariul. După... sex lucrurile vor fi mai emoționale și mai complexe. O să te simți romantică și atașată de mine...

El se opri ca să respire. Dăduse de necaz. De cînd se mormăia în legătură cu cuvîntul sex? Mai mult, voia ca ea să simtă toate acele lucruri asupra cărora o avertiza. În loc să scape, se afundă și mai rău.

— O, nu te îngrijora pentru ce voi ști după, zise Cheyenne, rîzînd nervos. Fie ce-o fi, îi voi spune adevărul, se gîndi. Eu și cu Evan rareori făceam dragoste după primul an de căsătorie. După ce făceam, nu mă mai simțeam apropiată de el. Mă simțeam jenată și încurcată și mai singură decît am fost vreodată. De fapt, gîndindu-mă mai bine, îmi dau seama ce greșeală aș face culcîndu-mă cu tine. Ea se imagină stînd goală alături de Caleb, simțindu-se singură și dezolată, rețînîndu-și lacrimile de disperare. Instinctiv, își dădu seama că ar fi fost mai rău să eșueze cu Caleb decît fusese cu Evan. Sexul nu este pentru mine, continuă ea. Cred că mai bine m-ai duce acasă, Caleb. Emoția, tensiunea sexuală se dizolvaseră, lăsînd-o deprimată și îmbufnată. Îi voi mai lăsa un pic pe Brittany și pe Jeffrey să se joace la Sallie, după care mă voi duce

după ei. Sînt sigură că ea va...

– Deci băiatul de aur Merrit era groaznic în pat, nu? o întrerupse Caleb. Asta explică lucrurile.

– Nu el, ci eu eram, spuse ea, obosită. El avea o prietenă care mi-a spus ce amant grozav era. Viața lor a fost ideală.

– Cum ?

Ea dădu din cap, hotărîtă să-i spună totul.

– Pe femeie o chema Mindy. A venit să mă vadă după ce Evan a murit. Era foarte îndurerată și mi-a spus toată povestea. El fusese la ea în acea noapte și se grăbea spre Whinteyville, cînd un camion l-a lovit. Ei s-au întîlnit cînd eu eram însărcinată cu Brittany și au rămas împreună încă de atunci. După Mindy, Evan îl considera pe Jeffrey un accident. Intenționa să divorțeze cînd copilul împlinea un an și să se însoare cu ea. A fost supărat că trebuie să aștepte atît de mult, dar îl îngrijora... bîrfa.

– De parcă ar fi perfect normal să-ți alegi soția și copiii cînd puștii au doi ani, zise Caleb, sardonice. Drace, Merrit era un ticălos.

– A fost îndrăgostit nebunește pentru prima dată în viață, zise ea, încet. Oare Evan avusese aceleași sentimente răvășitoare pentru Mindy, așa cum simțea ea pentru Caleb? se întrebă. Pentru prima dată

Începea să-l înțeleagă, și poate să-l și ierte. Mindy avea o grămadă de poze și de scrisori și mi le-a arătat în acea zi, continuă ea. Era așa de ciudat. Eu și cu Evan ne-am întâlnit în toți acești ani, am fost căsătoriți și am avut doi copii, dar niciodată nu era așa de fericit ca în acele poze. Nici nu mi-a scris vreodată ce i-a scris ei. A fost legat de mine tot timpui. Nici măcar nu am făcut dragoste pînă în noaptea nunții, iar atunci a fost un eșec. Cînd, în cele din urmă, s-a îndrăgostit, a murit.

– O, Doamne! exclamă Caleb, conducînd mașina în locul de parcare din spatele farmaciei *Hinton* și oprind motorul. Și de atunci, faci pe văduva îndurerată, lăsîndu-l pe Evan Merrit să-și păstreze imaginea de băiat extraordinar, care a murit prea tînăr.

Ea zîmbi slab.

– De dragul lui Brittany și al lui Jeffrey, sper ca adevărul să nu iasă la iveală. Povestea oficială este că era în Atlanta, cu afaceri. Destul de incredibil, dar este un alt secret care s-a păstrat de gura lumii.

– Și te mai condamni pentru sexul lînced din căsnicia ta, crezînd că ai meritat să te păcălească soțul. Ești convinsă că nu ești bună la pat, că e numai vina ta că pantalonii lui Merrit au găsit o altă

bucătică. Caleb scutură din cap. Drace, ai un bagaj emoțional destul de mare, iubito.

– Da, zise ea, reușind să se apropie de el.

El deschise portiera mașinii.

– Trebuie să iau cîteva lucruri din farmacie. Poți veni cu mine sau să stai aici.

– O să aștept aici. Confesiunea o lăsase fără putere. Coborî geamul și scoase capul afară, cînd el închise ușa. O briză foarte plăcută pătrunse înăuntru.

Se așteptase să se simtă prost pentru faptul că îi spusese totul. Ciudat, nu se simțea așa. Scăpase, odată pentru totdeauna, din lunga minciună în care trăia.

Nu-și dădu seama că mașina parcată lîngă cea a lor era a lui Polly și Graham Maitland pînă cînd aceștia nu veniră către ea. Dorința de a se cufunda în pămînt era aproape irezistibilă, dar se forță să rămîna locului, în timp ce familia Maitland se apropia. Ea le făcu politicos cu mîna.

– Sper că te simți mai bine azi, Cheyenne, spuse Polly Maitland. Deși era cu doisprezece ani mai mare, întotdeauna fusese prietenoasă cu Cheyenne, tratînd-o ca pe o colegă, dar astăzi aceasta nu remarcă zîmbetul din ochii lui Polly. Ben făcuse

niște remarci răutăcioase despre ea cînd se întor-
sesse la familia Harper.

– Da, mă simt mai bine, mulțumesc, replică ea,
politicos.

Graham Maitland nu spuse nimic, dar fața îi era
rigidă și încordată, gura înțepenită într-o grimasă.
El se uită la Cheyenne foarte scurt, apoi își feri
privirea. Un gând îi trecu prin minte: El știe că eu
cunosc adevărul despre Joni Lynn. Și prin acest
comportament nervos, bolnăvicios, arăta că era te-
rorizat că ea ar putea spune cuiva.

Cheyenne simți un dezgust puternic pentru el.
Anul trecut, fiica lui Graham locuise la un bloc de-
părtare de locuința lui, iar el nu-și manifestase o
dată interesul pentru persoana ei. Nu se deranjase
să întrebe de ea sau să se oprească să vadă fata,
sub vreun pretext anume. Și în anii trecuți, nu con-
tribuisese nici cu o centimă la suportul ei material, nu
întrebuse de soarta ei.

De ce? Fiindcă tot ce conta pentru Graham
Maitland era să mențină nepătate statutul și numele
lui Maitland în oraș, chiar dacă această preocupare
nu-l oprise de a face un copil din flori.

Cheyenne își promise că nu își va mai trăi viața
după placul celor din oraș.

Polly făcu niște remarci banale despre vreme și despre cozile mici din magazine, în acea zi.

– Mulți mai mulți oameni se duc la Smithboro să facă cumpărături. Când noul *Dix-Mart* se va deschide aici, ne putem lua adio de la centrul din Whitneyville, zise ea, cu un zîmbet satisfăcut. O să falimentăm, mulțumită lui *Dix-Mart*.

Graham se răsuci brusc și se concentrează să vîre cheia în portieră.

– Trebuie să plecăm, Polly, zise el. Imediat.

Cheyenne se uită în direcția farmaciei și-l văzu pe Caleb îndreptîndu-se spre mașină, cu o pungă de hîrtie în mînă.

Aproape înnebunit, Graham încercă să deschidă ușa. Cheyenne își dădu seama că voia să fugă de Caleb, dar era prea tîrziu. Caleb ajunsese la mașină.

– Bună ziua, Graham, bună Polly, spuse el. Cheyenne se întrebă cum de îi putea saluta atît de tăios. Pînă și zîmbetul îi era de gheață.

Graham dădu din cap, nervos. Polly îl salută și ea rece și indiferent. Nici unul nu vorbi, ci se suiră tăcuți în mașina lor.

Caleb se urcă la volanul mașinii lui Cheyenne și porni motorul; familia Maitland se uită, dar lui Che-

yenne nu-i păsa. Mai bine să fie cu Caleb Strong decît cu un vierme ca Graham Maitland, în orice zi a săptămînii.

– Of, orașele mici, remarcă Caleb enervat, ieșind din locul de parcare. Întotdeauna te izbești de cine nu vrei.

– Graham a încercat să o șteargă înainte să-l vezi tu, spuse Cheyenne. Cred că îi este frică de tine.

Caleb zîmbi cald.

– Are și de ce. El îi așează punga de hîrtie în poală, apoi adăugă: Asta este pentru tine.

Surprinsă, ea o deschise. Era o cutie de o jumătate de kilogram de bomboane, cu lapte, ciocolată, nuci și cremă. Și o cutie de prezervative. Inima i-o luă la goană.

Cheyenne strînse punga repede. Era mută de uimire.

– Nu știam ce fel de bomboane îți plac, zise el. Așa că am cumpărat bomboane asortate. Le-am ales... după placul meu. Le pot schimba, dacă preferi altele.

– Dacă încerci să mă șochezi, ai reușit din plin, murmură ea, frămîntîndu-și mîinile, nervoasă.

– Am trecut de stagiul cînd purtam un prezerva-

tiv în portofel, gîndindu-mă că poate sînt norocos, zise el, sec.

Ea își drese glasul.

– Eu... a... am crezut că o să anulăm treaba asta.

– Cred că te-ai înșelat, nu?

El conduse prin zona comercială a lui Whitneyville și se îndreptă către sud, spre Silver Creek. Cheyenne stătu liniștită lîngă el, ținînd punga. Nu se mai simțea emoționată. Simțea cum fiecare nerv i se trezește la viață. Era îndrăgostită, iar bărbatul pe care îl iubea era pe cale să-i devină iubit.

Caleb parcă mașina în garaj și o luă de mîna ca să intre în casă. Odată înăuntru, o ridică în brațe și o urcă treptele. Apoi străbătu holul, uitîndu-se la fiecare cameră pe lîngă care treceau. Iată camera roz a lui Brittany, cu perdele creponate și o casă de păpuși în stil victorian. A lui Jeffrey era pictată în culori pastelate, patul avînd forma unei mașini de curse. Camera lui Joni Lynn era împodobită cu postere ale starurilor rock pe pereți.

Dormitorul lui Cheyenne era la capătul holului. Era o cameră feminină, zugrăvită în tonuri de roz și ivory.

O decorase în grabă, la cîteva săptămîni după

moartea lui Evan. Voia ca nimic să nu-i mai amintească de el și de trădarea lui. Un fior de teamă o străbătu amintindu-și de Evan. Avînd în vedere recordurile ei în pat, situația i se părea cam riscantă. Și Caleb nu-i spusese cuvinte de dragoste sau de angajare. Nimic nu îl va ține să iasă pe ușă și să nu se mai întoarcă. Un nod i se puse în gît. Gîndul că el ar putea să o părăsească o umplu de groază.

Știa, totuși, că nu-i va cere cuvinte pe care nu le putea spune. Știa placa, ascultase promisiunea lui Evan de „dragoste și cinstire” în fața altarului unei biserici pline de oameni. Nu, nu-i va cere acest lucru lui Caleb Strong.

El o așeză în picioare lîngă pat și o măsură din privire, cu niște ochi lacomi. Părea să vadă prin ea, să-i citească gîndurile.

– Uită de Merrit, spuse el foarte ferm. Ce s-a întîmplat între voi doi nu are de-a face cu tine și cu mine.

Expresia ei speriată îi confirmă că își amintise de fostul ei soț. Caleb era surprins de cît de aproape se afla de ea. Și că voia să-i ofere dragostea și consolarea de care avea nevoie.

– Merrit nu o să se bage între noi, promise el. Nu o să fii confuză cu mine.

El îi prinse umerii în palme și începu să-i mîngîie mușchii spatelui, cu degetele-i puternice. Cheyenne se uită la covorul roșu, cuprinsă de langoare.

– Sînt nervoasă, recunosc eu.

– Știu, iubito. El își continuă masajul senzual, coborînd cu mîinile din ce în ce mai jos. Ea oftă ușor, dar o clipă mai tîrziu ridică garda din nou. Risca atît de mult, atît de mult. Totuși era îndrăgostită de el și îl voia în cel mai elementar sens al cuvîntului. Nu mai fusese într-o așa dilemă nicio dată.

– Să presupunem că ți-aș spune că nu vreau asta, zise ea cu o voce care suna îndepărtată. Mi-ai da drumul?

– Desigur, dacă asta vrei, Cheyenne. Vorbise pe un ton jos, încrezător, tonul unui bărbat conștient de puterea lui sexuală. Voia să-i dea drumul fiindcă știa că nu-l va părăsi. O trase spre el și o sărută pe gît. După care o întrebă: Vrei să-ți dau drumul?

Ea îl simți excitat, plin de dorință. Tremurînd, se lipi de el. Ținea ochii pe jumătate închiși și buzele despărțite ușor.

– Nu, zise ea, răgușit. Caleb, te doresc atît de mult!

Fu surprinzător de ușor să mărturisească acest

lucru. Și eliberator. Încet, din ce în ce mai încrezătoare, îi atinse buzele, luându-le forma. Își ridică fața spre el și pasiunea care mocnea în ochii lui pătrunzători o făcu să se simtă și mai fierbinte, mai irezistibilă, cea mai dorită femeie din lume. Era un sentiment important pentru o femeie a cărei încredere sexuală fusese distrusă.

Felul în care ea îl privea... îl atingea... Caleb rareori simțea că ametește, dar acum se învârtea totul cu el. Spasmul de dorință de care era cuprins devenise de nesuportat. Înconjurînd-o cu brațele de talie, o trînti pe pat.

Privirile li se întâlneau. Timp îndelungat, stătură întinși unul lîngă celălalt. Cuvintele nu păreau să fie necesare și totuși el i le spuse. Cuvinte îmbătătoare, ispititoare. Cuvinte care excitau, mîngîiau și topeau toată inhibarea.

Cheyenne era pe deplin conștientă de schimbările erotice care se petreceau în trupul ei. Sîinii îi erau umflați, plini și sensibili, așa cum erau lipiți de el. Înlăuntrul ei simțea o poftă dulce și dureroasă, care creștea și tot creștea, pînă cînd nu mai putu să reziste mîngîierilor lui.

El își vîrî coapsa între picioarele ei, mișcîndu-se înainte și înapoi spre cea mai vibrantă și fe-

minină parte a trupului ei. O plăcere adîncă, arzătoare, o străbătu, cînd el începu să se legene tandru între coapsele ei. Ea gemu și se mișcă cu el, pentru el.

Răspunsul ei reverberă în el.

— Ești atît de sexy, de frumoasă, zise el, răgușit. Te doresc ca pe nimeni alta, Cheyenne.

Fericirea o copleși. Îl credea. Îl credea că ea, Cheyenne Whitney Merrit, o fată reprimată, o soție refuzată, putea excita în așa fel un bărbat precum Caleb Strong, care era întruparea fanteziei fiecărei femei... Și fantezia ei devenise realitate!

Înnebunită, îi prinse fața în palme și își atinse buzele de ale lui. El reacționează iute ca fulgerul. Gura i se deschise peste a ei și se rostogoli peste ea, lăsînd ca trupul ei să-i absoarbă căldura.

Sărutul lor fu adînc și pasional. Dar prea scurt. Apoi mîinile lui îi găsiră sînii rotunzi și îi masă în același ritm în care își mișca limba în gura ei. Un val imens de dorință o străbătu și pentru prima dată în viață deveni sexuală, agresivă, trăgîndu-i cămașa din pantaloni, vîrîndu-și mîinile pe sub ea ca să-i simtă fierbințeala pielii.

Ea îi explorează părul de pe piept, moale ca mătasea, jucîndu-se cu degetele prin el.

Nevoia de a-l atinge era prea puternică.

– Te simt atît de bine, zise ea cînd îşi dezlipi gura de a lui.

El se ridică şi o ridică şi pe ea alături de el. Zîmbi.

– Fetito, încă n-ai simţit nimic, o necăji el.

– În calitate de profesoară de engleză mă văd nevoită să te corectez gramatical, spuse ea, cu ochii strălucitori. Repede după mine: Fetito, nu ai simţit nimic pînă acum!

– Serios? Degetele lui iuţi îi ridicară bluza în cîteva secunde. Hm, trebuie să rectific asta.

El îi trase bluza peste cap, apoi îi sorbi din ochi sînii rotunzi şi fini, care erau cuprinşi voluptuos în sutienul dantelat. Fu surprins să-şi vadă degetele tremurînd de anticipaţie, în timp ce îi desfăcea sutienul.

– A trecut multă vreme de cînd nu m-a mai excitat desfacerea unui sutien, murmură printre dinţi. Caleb privi cum lenjeria cade, lăsîndu-i sînii dezgoliţi, apoi adăugă: Dar cu tine... totul este nou.

Cuvintele lui o încîntară şi îi zîmbi, plină de dragoste şi de pasiune, cînd se întinse spre el. Nu mai dezbrăcase niciodată un bărbat, dar îi scoase cămaşa cu dexteritate.

Cînd degetele i se strecurară pe lîngă centură, el îi prinse mîna și i-o duse la buze.

– Să nu ne grăbim, zise el pe un ton răgușit, răsturnînd-o pe saltea.

Gura lui îi cuprinse sînul și îl sărută ușor, apoi îl supse pînă cînd ea gemu și se arcui sub el, oferindu-i-se. Buzele lui strînseră tare sfîrcul roz, ea îi simți atingerea în străfundul ființei ei, și țipă cînd mușchii i se încordară de o plăcere înnebunitoare, care cerea să fie potolită.

Într-un val de pasiune, ea îl simți desfăcîndu-i blugii și trăgîndu-i în jos, pe picioare. El se aplecă spre abdomenul ei și îi sărută buricul.

Ea tresări, aruncînd capul într-o parte și în alta, în timp ce dorința din ea creștea din ce în ce mai mult.

El o sărută prin bîkinii albi și răsuflarea lui, caldă și umedă, pătrunse fierbinte prin țesătură.

Brusc, acea barieră deveni intolerabilă pentru amîndoi. Iute, el îi trase chiloții și o dezbrăcă.

– Cheyenne, iubito, Cheyenne, spuse el ca un fel de cîntec, nefiind în stare să mai zică și altceva. Intenționase să o ia ușurel și tandru, dar intențiile îi fură înăbușite de lipsa de control.

Trebuia să fie înăuntrul ei, în căldura ei feminină

și umedă, să simtă cum feminitatea ei îl cuprinde și îl înconjură.

Brusc, se dezbrăcă și de celelalte haine. Cheyenne îi privi trupul gol, cu ochii lacomi.

Era clădit bine, trupul său era musculos. Era puternic și masculin, iar ea voia să-l cunoască în amănunțime. Voia să-i cunoască contururile, să-i simtă mirosul și gustul.

Se întinse după el, deschizându-și brațele și picioarele pentru el.

Degetele lungi ale lui Caleb se încâlciră printre bucele feminității ei. Îi desfăcu buzele moi ale sexului și își vîrî degetul înăuntru ca să o simtă dacă era udă pentru el.

– O, da, iubito, murmură el, simțindu-i căldura și nerăbdarea, carnea ei moale învăluindu-i degetul.

Făcu un efort să o lase – trebui să caute în noptieră după prezervativ.

– Cheyenne, nu mai pot, zise el cu o voce gravă.

Ea nu voia ca el să aștepte. Spirale intense de căldură o treceau în timp ce trupul i se topea, gata pentru el.

– Acum, Caleb, te rog, șopti ea, agățîndu-se de el. lubește-mă acum.

El o pătrunse cu o lovitură puternică și scurtă. O umplu complet, iar ea se cutremură, pierdută într-un torent de senzații.

Caleb începu să se miște, posedînd-o cu lovituri adînci și tari. Plăcerea era atît de intensă, încît era aproape insuportabilă.

Instinctiv, ea își înfășură picioarele în jurul lui, mișcîndu-se o dată cu el și dînd contre.

Nu își imaginase că ar putea fi așa, că se va simți astfel, dorindu-l din ce în ce mai mult. Iar și iar și iar, pînă cînd se va pierde în tensiunea explozivă care se tot clădea în ei...

Și deodată, se simți plutind într-un moment nedefinit, în extaz.

Abandonul ei îl excită dincolo de limită. Înăuntrul ei, căldura lui explodează infernal, consumîndu-i pe amîndoi într-o plăcere intensă, descătuseătoare.

CAPITOLUL 10

Cheyenne rămase între vis și trezie, cu mințea goală și trupul relaxat, ghemuită lângă Caleb.

Era sublim să-l simtă alături de ea, să-i simtă părul gîdilîndu-i spatele și coapsele între ale ei.

El o înconjurase cu brațele, posesiv, iar ea se simțea fericită și protejată.

Extraordinar de mulțumită, mai mulțumită decît fusese vreodată în viața ei, închise ochii și oftă, încîntată.

– Este aproape șase. Vocea lui îi destrămă starea de beatitudine. El o sărută pe gît și îi mozoli lobul urechii cu dinții, apoi o întrebă: Vrei să mer-

gem la cină la Smithboro și apoi la un film?

Ea protestă:

– Nu vreau să mă mișc nicăieri!

– Foarte bine. El rîse calm. Îi mîngîie pîntecele, ușor, și-i zise: Acum cîteva ore, ai sugerat ceva idiot – anume să mergem la cumpărături cînd mu-reai de focul de a te culca cu mine. Mă bucur că doar cîteva ore în patul meu te-au vindecat de...

– Țsta este patul meu, și ești un încrezut! îl în-trerupse ea, încercînd să pară indignată. Nū reuși prea bine. Tot timpul îi venea să rîdă. Ți-ar servi la ceva dacă aș spune: „Cina și un film? Ce mod plă-cut de a-ți petrece seara“!

Degetele lui avansară, găsind-o moale și pre-gătîtă pentru el.

– Astăzi te-am învățat niște cuvinte, zise el. Vreau să aud cum le folosești.

El o mîngîie cu degetul mare, trimițîndu-i valuri de plăcere prin tot trupul. Fără suflare, Cheyenne se arcui spre el. Ea își folosi noul vocabular ca să se catapulteze, împreună cu el, în intimitate.

O oră mai tîrziu, stăteau la masa din bucătărie, mîncînd șuncă rece și salată de cartofi, rămășițe pe care Cheyenne le scosese din frigider.

Suplimentară masa cu roșii din grădină, prăjitură și plăcintă de mere.

– E grozav, zise Caleb. Rămășițele bucatelor tale sînt mai bune decît ceea ce mîncam noi la cină, acasă, de Ziua Recunoștinței.

Cheyenne rîse.

– Nu cred că mama ta e o bucătăreasă așa proastă pe cît spui. Se simțea amețită și înălțată ca un zmeu, plutind pe un balon de fericire.

– Ba să crezi, scumpo, zise el și își mai puse mîncare în farfurie. Pentru prima dată avu sens, pentru el, zicala că dragostea trece prin burtă. Se imagina venind acasă, la o cină ca aceasta, în fiecare seară. Gata cu mîncarea din conserve și pahare de plastic. Gata cu autoservirile.

Se uită peste masă la Cheyenne care îl privea cu ochii strălucind de dragoste.

Tot așa se uitase și cînd fuseseră în pat, împreună, – acum era roșie de la sexul pe care îl făcuseră.

Își simți trupul cutremurîndu-se. După ce își petrecuseră după-amiaza în pat, i se părea imposibil să o dorească din nou.

Dar o dorea. Ea era atît de sexy, atît de drăgăstoasă și dulce.

Nu mai întâlnise o combinație atât de puternică la o femeie, fie în pat sau în afara lui.

Și deși ea își exprimase sentimentele fără rezervă, deși i se abandonase complet, dăruindu-i totul, nu ceruse nimic în schimb, de fapt, nu ceruse implicații emoționale.

Asta îl năucea. De câteva ori fusese complet vulnerabil, complet datat sentimentelor, dar ea nu îl presase.

Nu-l întrebase nimic personal – despre viața sau slujba lui – nu-i ceruse nici un fel de angajare.

Și el se pomeni vrînd să-i dăruiască... ceva. Se gîndi să-i spună despre poziția lui de director executiv la *Dix-Mart*, să-i povestească despre cei paisprezece ani de muncă.

Dar se abținu. Oare îi venise ideea că ea s-ar putea să iubească pe fugarul din el, pe cel cunoscut de întreg orașul?

El nu se îndoia că, dacă o să-și dezvăluiască identitatea, în Whitneyville, o să fie la fel de respectat ca în Mobile. Nu era nici o ușă pe care banii, în combinație cu puterea, să nu o deschidă.

Toată lumea îl iubea pe învingător, iar pentru cei din afara lui Whitneyville, Caleb W. Strong era, într-adevăr, un învingător.

Dar Cheyenne credea că s-a culcat cu Caleb ghinionistul. Nici măcar nu știa că învingătorul există.

Simți o mare tandrețe pentru ea, o forță puternică și pasională, care îi pătrunse tot trupul. Se întinse peste masă și îi acoperi mîna cu a lui. Degetele li se împletiră, automat.

– Cheyenne, începu el, neștiind ce să spună.

Ce i-ar fi spus dacă ușa de la bucătărie nu s-ar fi dat în lături, în clipa aceea?

Nu știa și nici nu avea să știe, fiindcă Peppy și Joni Lynn intrară ca o furtună. Cîinele fugi la castrolul lui și începu să înfulece bucățile de șuncă pe care Cheyenne i le pregătise. Joni Lynn se opri în prag, uitîndu-se la ei cum se țineau de mînă.

– Uau! exclamă ea. Este oare ce pare? Sau ceva diferit?

Cheyenne își retrase mîna din cea a lui Caleb și își aranjă, cu nervozitate, cutele rochiei sale roz. Era foarte conștientă de imaginea pe care ea și Caleb o prezentaseră – ea în halat de casă, cu părul strîns și fără urmă de machiaj, iar Caleb, îmbrăcat doar cu pantalonii.

Se poate să fi existat cuvinte pentru asemenea ocazii, dar ea nu le găsi.

Caleb însă nu avu probleme.

– Depinde cum vezi lucrurile, zise el, laconic.

Pendula familiei Whitney bătu de opt și Cheyenne sări în picioare, îmbujorată și fîstîcită.

– O, Doamne, trebuie să-i luăm pe Brittany și pe Jeffrey. Pîna cînd ajung acasă, o să le treacă ora de culcare.

– Unde sînt copiii? întrebă Joni Lynn.

– La Sallie, zise Caleb. Se ridică și el în picioare, apoi adăugă: Au stat acolo aproape toată ziua. Joni Lynn, ți-am putea cere o favoare?

Joni Lynn zîmbi.

– Dacă vreți să mă rugați să-i iau pe copii cu mașina, de la mătușa Sallie, răspunsul este da.

– Copilul ăsta este supradotat, zise Caleb.

– Nu trebuie să fii supradotat ca să știi că voi doi vreți să fiți împreună, îi replică Joni Lynn, rîzînd. Părăsi bucătăria fredonînd un cîntec.

Cum auzi ușa din față trîntindu-se, Caleb o trase pe Cheyenne în brațele sale.

– Avem destul timp pentru un sărut lung, pînă vine trupa. Să profităm. Începem acum.

Erau amîndoi îmbrăcați complet cînd Joni Lynn se întoarse cu Brittany și Jeffrey, în mai puțin de jumătate de oră.

– Mami, mami, ne-am distrat așa de bine! exclamă Brittany îmbrățișându-și mama. Caleb își primi și el îmbrățișarea de rigoare. Kimmy este noua mea prietenă! Și mătușa Sallie spune că putem merge mâine să ne jucăm.

– Am luat și cina la mătușa Sallie. Am mâncat spaghetti chiar din cratiță. Nu am mai mâncat ceva atât de gustos!

Caleb rîse, încîntat.

– Oho, unul dintre voi pare să devină Strong. El îi cuprinse pe ambii copii sub cîte un braț și îi duse sus, printre rîsete. Cheyenne era pe urmele lui. Joni Lynn o să vă facă baie și o să vă bage în pat, continuă el, în timp ce mama mă duce pe mine la motelul *Covorul Magic*.

El deja decisese că nu-și va lua la revedere de la Cheyenne, încă, cu toate că se sărutaseră de culcare.

Ambii copii dădură din cap aprobator.

– Motelul *Covorul Magic* este locul acela cu uși roșii și mov? Întrebă Brittany. De ce nu stai aici cu noi? Avem o mulțime de camere. E drept, ușile lor nu sînt roșii cu mov.

– Gata cu pisălogeala, zise Cheyenne, repede. Apa a curs din belșug în cadă. Se face tîrziu și...

– Mă ocup eu de ei, spuse Joni Lynn, cu ochii strălucitori. Tu condu-l pe unchiul Caleb la motel, Cheyenne. Ea surîse. Era încântată să fie inclusă în mașinația unei povești de dragoste. Nu vă aștept.

Cheyenne se înrôși ca focul.

– O... mă întorc imediat.

– Ba nu, zise Caleb, cuprinzînd-o posesiv de braț și trăgînd-o spre el. Nu ne aștepta, Joni Lynn.

Camera din motel era așa de întunecoasă, încît Cheyenne nu văzu nimic cînd Caleb trase ușa în urma lor. Apoi se pomeni în brațele lui și el începu s-o sărute, iar inima ei bătea înnebunită.

Căzură pe pat, fără să se întrerupă din sărutul pasional, și își scoaseră hainele unul celuilalt, cuprinși de o dorință sălbatică.

Era foarte erotic fără să se vadă, doar simțind și atingînd.

Gura și mîinile lui o încîntară în întuneric. Nu știa ce va face el sau unde se va duce în clipa următoare.

Fiecare mîngîiere era un șoc senzual.

Cu ochii minții, ea vizualiză mușchii încordați de pe pieptul lui, pe care îl examinase îndeaproape, în după-amiaza cînd stătuseră în patul ei.

Înnebunită, ea îl mîngîie apăsător, verificîndu-și puterea și răspunzînd cerințelor lui.

Petrecuseră ziua învățînd cum să se excite unul pe altul și aplicațiile mergeau foarte bine, trupurile lor se încinseră rapid și gemetele și oftaturile lor umplură camera.

Orgasmul lor fu simultan și rapid, tumultuos și satisfăcător. Mult timp după aceea, stătură întinși în întuneric, unul în brațele celuilalt.

— Te urmez în oraș pe motocicletă, spuse Caleb, sărutînd-o pentru ultima dată, înainte ca ea să se suie în mașină.

Se simțea protector și posesiv. I se părea o nebunie să o lase singură în noapte, cînd putea să se afle în singuranță în brațele lui, în patul lui.

Dar nu se putea opune dorinței ei de a se întoarce la copii — îi înțelegea sentimentele materne.

Lucrurile se complicau foarte repede, totuși. Probabil că era timpul să ia o hotărîre înainte să se implice prea mult în relația cu Cheyenne. Se gîndise de zeci de ori pînă acum.

Mai descoperise, de vreo zece ori, că, deși îi era ușor să decidă, îi era al naibii de greu să se conformeze.

- Îi privi fața roșie de dragoste. Buzele îi erau umflate de la sărutări, ochii ei căprui erau luminoși.
- De data asta nu mai luă decizia să nu o mai vadă. Știa că nu avea încotro.

Cheyenne își mângâie fața de pieptul lui gol. Cămașa de bumbac pe care o purta el era descheiată și profită din plin de acest fapt.

- Mă suni mâine? Întrebă ea, încet, ignorând regulile etichetei. Regula numărul unu era: „Să nu încerci să cerșești o convorbire.”

Dar ea era mult prea îndrăgostită să mai țină cont de asta.

Chiar dacă el nu era.

- Te sun, replică el, vîrînd-o în mașină. Stomacul i se contractă de durere. De abia îi dăduse drumul din brațe și îi simțea lipsa. Cam pe cînd?
- Mergem la biserică pe la unsprezece și venim cam într-o oră. Vrei să iei prînzul cu noi?

El avu impulsul să spună că va merge la biserică. Se luptă cu acest impuls. Nu o să meargă ca un mieluşel după femeia lui! Deși în Mobile mergea uneori la liturghie, nu voia să-i uimească pe evlavioșii enoriași din Whitneyville, apărînd în biserică, alături de Cheyenne și copiii ei.

- Bine, la prînz, încuviință el. O să fiu acolo cam

pe la doisprezece, preciză și se îndreaptă spre motocicletă lui.

– Caleb? Vocea ei îl opri și se răsuci și o văzu privind-l cu dragoste. Voiam doar să-ți mulțumesc, spuse ea, cu sinceritate. Asta a fost ziua și noaptea cea mai frumoasă din viața mea.

Inima lui începu să bată atît de tare, încît de-abia putea respira.

Îl năpădi o senzație caldă și își simți limba grea.

– Doamne, Cheyenne, murmură el. Nu mai spune așa ceva.

Ea încuviință. Îi înțelegea jena; el nu era îndrăgostit de ea și asemenea afirmații îl presau.

Porni mașina și conduse cu grijă pînă la Silver Creek Road, uitîndu-se la Caleb care o escorta. Cînd parcă în șosea, el întoarse și îi făcu semn cu mîna. În mod inexplicabil, ochii ei se umplură de lacrimi.

Îl voi vedea mîine, își zise ea. Nu trebuia să-și facă griji.

Va lua lucrurile așa cum vor veni, zi de zi, fără să-și piardă timpul îngrijorîndu-se de ceea ce va aduce viitorul.

Deja trăise prostia asta; era destul de isteată ca să nu mai repete aceeași greșeală.

Dar dacă va face un nou set de greșeli? Cheyenne își înlătură această întrebare din minte.

În ziua următoare, Caleb aștepta în fața verandeii când se întoarseră toți patru de la biserică. Se pomeni zîmbind când îi văzu, îmbrăcați în hainele lor frumoase de duminică, vorbind și rîzînd când ieșiră din mașină.

Brittany și cu Jeffrey, afectuoși ca întotdeauna, alergară la el ca să-l îmbrățișeze. Joni Lynn îl sărută ușor pe obraz.

Cheyenne rămase deoparte, privindu-i pe toți, îmbujorată și cu ochii strălucitori. Un zîmbet îi tremură la colțurile gurii. Voia să i se arunce în brațe, dar rezistă impulsului – la urma urmei, copiii erau aici.

– Cine vrea să meargă la picnic? îi întrebă el pe copii, uitîndu-se la mama lor.

– Eu! Eu! răsunară vocile lor.

– Mi-ar plăcea, dar am mult de lucru, unchiule Caleb, se scuză Joni Lynn. Am temă la franceză și la matematică pentru mîine și trebuie să scriu un sonet în metru iambic, la engleză.

– Să scrii un sonet în metru iambic? Ei, asta îți folosește din plin în economia de piață, zise el.

– Fii atent ce spui, profesoara de engleză este prezentă, îl avertiză Cheyenne. Nu-și dăduse seama când se mișcase și aterizase lângă el.

Apropierea ei dizolvă tensiunea.

– Și ce o să faci, doamnă profesoară? El o trase spre el, îi înconjură talia cu brațul și o sărută pe gît, chiar în fața nepoatei lui și a copiilor. Toți trei îi priviră cu un interes vădit.

Lui Cheyenne nu-i păsa. Era așa de bine să fie iar în brațele lui! Se lipi de el, acoperindu-i mîinile cu ale ei.

– Ar trebui să te fac să citești o carte de sonete cu glas tare, apoi să critici.

– Răutăcioaso, îi șopti el la ureche.

Amîndoi rîseră și se separară. Dar tensiunea dintre ei fusese spulberată. Nu mai apăru nici în timpul picnicului, la *Piney Creek*, nici în următoarele zile, nici în weekend-urile petrecute la Atlanta, timp în care copiii rămaseră la mătușa Sallie.

În oraș ea îi văzu o altă față. Gusturile lui, manierele și îmbrăcămintea îi erau sofisticate, mult mai moderne decît cele din Whitneyville.

Într-o sîmbătă de neuitat, la Atlanta, el o luă prin magazin și îi cumpără o rochie albă uimitoare, o creație unică și minunată care era și rafinată și

sexy. O purtă în acea seara la cină, într-un restaurant exclusiv, apoi la teatru, la o premieră.

Caleb părea venit dintr-un film de epoca lui Clint Eastwood, care cina cu regina. Ea avea multe întrebări să-i pună, dar renunță. Cînd el va fi gata să-i spună totul, o va face cu siguranță.

Uneori trebuia să piece „la afaceri“, dar ea nu îl presa cu detalii despre munca lui. Ea nu știa că în timpul relației lor, directorul executiv al lui *Dix-Mart*. C.W. Strong, era mai productiv ca niciodată, mai localizînd încă un loc pentru *Dix-Mart* într-un mic oraș din Georgia, în care se construia o nouă închi-soare federeală, deci transformînd orașul într-unul cu o economie locală puternică.

Ea nu știa nimic despre telefoanele zilnice cu oamenii săi din Mobile sau despre vizitele sale dese la magazinele *Dix-Mart*, unde discuta cu vînzătorii și cu clienții.

În timpul săptămînii, fiecare își vedea de treburile lui, el cu *Dix-Mart*-ul, ea cu orele de școală.

Într-o zi, pe cînd Cheyenne părea să-și asculte elevii recitînd clasicul „Prietenii, Romani, Țărani“, pe care trebuiseră să-l memoreze, se gîndea la timpul petrecut alături de Caleb.

Luaseră cina și se întîmplaseră atîtea eveni-

mente acasă, cu copiii – discuțiile lor lungi și nopțile de dragoste care se perfecționau din ce în ce mai mult. Nu știuse vreodată că ar putea fi așa, că se va simți așa alături de un bărbat. Oricare ar fi fost el.

Știa că orașul o bârfea, dar nu o interesa. În timp ce zvonurile îi treceau pe lângă urechi, în timp ce oamenii încetau să mai discute când o vedeau, ei nu-i păsa. Refuză să răspundă la orice provocare, indiferent de cât de rare ar fi fost.

Oare și Penny Sherwood se simțise astfel când trecuse prin holul Liceului *Whitneyville*, printre șușotelile și ocheadele curioase ale elevilor?

Cheyenne nu o mai văzuse pe Tricia de la cina în cinstea Harper-ilor, la care Ben Maitland anunțase prezența lui Caleb Strong în casa ei.

Ar fi putut să jure că oaspeții făcuseră speculații despre prezența lui în patul ei și că Tricia se înfuriase pe ea, fie pentru că plecase devreme, fie pentru că se culcase cu Caleb Strong. Cheyenne nu știa sigur.

– Cheyenne, o informase Tricia dur, după două săptămîni de la petrecere, idila asta rușinoasă cu Caleb Strong îți distruge viața. Nu s-a mai bârfit așa despre nimeni de cînd cele două gemene au fost

lăsate însărcinate de către acel funcționar de la magazinul de computere.

Deși era umilitor să fie băgată în aceeași categorie cu gemenele Webster, Cheyenne replică:

– Nu este nimic nerușinat în dragostea mea pentru Caleb.

Tricia nu fu impresionată.

– Dragoste? Așa îi spui? Ai fost orbită de sex, Cheyenne. Sex, asta este. Ești o văduvă vulnerabilă și el profită de tine. Renunță la el înainte să-ți pătezi onoarea.

Cheyenne se gîndi la viața ei anterioară, cu o reputație intactă, și la viața ei actuală, alături de Caleb Strong.

Una a fost în siguranță și rece; alta e emoționantă și pasionantă.

– Nu voi renunța la el, zise ea, cu sălbăticie.

– Te prostește, spuse Tricia, pe un ton dur. Doar se folosește de tine, Cheyenne. Nu o să dureze, nu poate dura, nu între o femeie ca tine și un bărbat ca el. Sexul bun nu face o relație serioasă.

– E mai mult decît sex! țipă Cheyenne. Ea iubea atîta lucruri la Caleb! Bunătatea și răbdarea lui cu copiii ei, generozitatea și simțul umorului. Loialitatea față de familia lui. Îl iubea. Își dorea să-i poată

spune Triciei că acest bărbat făurise un viitor pentru ei dar nu putu să zică asta.

— Din partea ta, desigur, nu din a lui. Va pleca de lângă tine ridicînd din umeri, iar tu vei fi cea rănită. Cheyenne, să nu spui că nu ți-am zis.

Cuvintele Triciei o înfiorară, dar nu-i povesti conversația lui Caleb.

Nici nu a menționat că a fost trecută pe lista neagră a Whitneyville-ului.

Erau petreceri la care nu mai era invitată, prînzuri, adunări unde nu i se menționa numele după aceste evenimente.

Cea mai mare parte a timpului era prea fericită și mulțumită, ca să-i pese. Viața ei era plină și bogată, cu familia, slujba și iubitul ei.

Mai erau momente triste, cînd era cuprinsă de îndoieli și nerăbdare. Caleb încă nu-i spusese că o iubește, nu făcuse aluzii la permanența relației lor. Își spusese că nu conta, că ceea ce aveau îi era suficient, iar de multe ori chiar o credea.

CAPITOLUL 11

Halloween se apropia cu pași repezi. În cinstea sărbătorii, Caleb cumpără cinci dovleci de mărimi diferite și îi făcu lanterne, sub instrucțiunile și supravegherea lui Brittany și Jeffrey.

Stăteau toți cinci în fața verandei, rîzînd amuzați, cînd Cheyenne se întoarse acasă de la școală în acea după-amiază ploioasă de octombrie.

Telefonul sună imediat ce păși pragul și ea răspunse. Auzi vocea rece a lui Janelle Merrit, soția lui Hunter, fratele lui Evan.

Cheyenne se strîmbă – familia Merrit de-abia se interesa de copiii ei.

Relațiile lor de familie se reduceau la o vizită scurtă, cu ocazia sărbătorii de *Halloween*.

Cheyenne știa de ce se purta rece cu ea. Hunter o acuzase de moartea lui Evan.

Știuse totul despre idila fratelui său și îi spusese că, dacă ar fi fost o „soție mai bună“, Evan ar fi fost acasă și nu la Atlanta, în noaptea fatală a accidentului său.

Dar ce nu putuse ea înțelege era indiferența rece a lui Hunter Merrit față de cei doi copii ai fratelui său.

Fusese și întristată și furioasă din această cauză. Acum, pur și simplu nu-i mai păsa. Brittany și cu Jeffrey aveau, în viața lor, un bărbat cu care se jucau și pe care îl iubeau: pe Caleb Strong.

– Tawny Wheeler mi-a cerut să-ți dau explicații, spuse Janelle, pe tonul ei mîrîit, de ce nu i-a invitat pe Brittany și pe Jeffrey la petrecerea de *Halloween* a micuței Amy.

Lui Cheyenne îi trebui o secundă ca să se dămirească. Amy Wheeler își celebra ziua de naștere, dînd o petrecere la care trebuia să participe și Brittany și Jeffrey. Cheyenne se uită în calendar. Nu dăduse nici o atenție lui Amy sau zilei ei de naștere, pînă în acea clipă.

– Petrecerea a fost duminica trecută, continuă Janelle, și m-am dus la familia Wheeler ca să-l iau pe micuțul meu Clifton, și am fost șocată că Brittany și Jeffrey nu erau și ei acolo. Normal, am întrebat-o pe Tawny de ce lipseau, gândindu-mă că micuții erau bolnavi. Nu a fost cazul, desigur. Tawny s-a simțit jenată să-i excludă, dar s-a gândit că, din moment ce se jucau cu copiii Strong...

– Sînt contaminați sau cam așa ceva? o întrerupse Cheyenne, caustic. Familia Strong nu este radioactivă, Janelle. Stomacul i se strînse – Brittany și Jeffrey fuseseră îndepărtați de la petrecere, fiindcă ea se întâlnea cu Caleb Strong!

– Tawny s-a gândit că Brittany și Jeffrey ar prefera să fie cu noii lor prieteni, decît cu copiii noștri, replică Janelle, cu duritate.

Ca scuză, aceasta era lamentabilă. Dacă Janelle se aștepta la o explicație din partea ei, va fi crunt dezamăgită. Mîndria o făcu pe Cheyenne să răspundă cu mîndrie:

– A fost drăguț din partea ta că ai sunat și ai întrebat de copii, Janelle. Amîndoi sînt bině și fericiți. La fel ca și mine. Transmite-i dragostea mea lui Hunter și băieților. Închise înainte ca fosta ei cumnată să mai scoată vreun cuvînt.

Îi povesti lui Caleb despre acea convorbire mai târziu, în acea seară, după ce îi băgă pe Brittany și pe Jeffrey în pat.

Nu putea ține acest lucru pentru sine, mai ales că erau implicați copiii.

– Ce fel de adult ar răni, în mod deliberat, niște copii, neinvitându-i la o aniversare? strigă ea, furioasă. Nu înțeleg, Caleb. O cunosc pe Tawny Wheeler încă din liceu. Credeam că o cunosc bine... pînă acum.

– Brittany și Jeffrey nici nu au știut de petrecere, zise Caleb. Nu suferă. Dar tu suferi, nu, Cheyenne?

– Nu, sînt furioasă... și dezumflată.

– De vreme ce ai înfruntat zvonurile, bîrfa și dezaprobarea, în ultimele cîteva săptămîni...

– Știai despre asta? Ea se uită lung la el. Ai auzit?

El ridică din umeri.

– Sigur. Și de vreme ce tu te ții tare, în ciuda bîrfelor și a sancțiunilor, ei trebuie să ia măsuri drastice.

– Ca de exemplu, să-i rănească pe Brittany și pe Jeffrey și să mă facă să văd ce se întîmplă. Dar de ce?

– Tu rupi convențiile, Cheyenne, încalci regulile

oraşului. O doamnă nu se poate implica sexual cu un Strong şi să mai fie considerată o doamnă, după aceea. Expresia lui era dură. Prin urmare, trebuie să fii pedepsită. Şi, urmînd principiul de vină, prin asociere, copiii tăi trebuie să fie pedepsiţi şi ei.

– O! exclamă ea.

– O să fie şi mai rău, iubito. Vocea lui se înăspri. Ai regrete? Doar nu ai crezut că Cheyenne Whitney se poate culca cu Caleb Strong, fără repercusiuni sociale?

Ea îl privi în ochi.

– Nu sînt implicată doar sexual, te iubesc, Caleb. Şi nu am nici cel mai mic regret.

Pasiunea care îl năpădi era presantă. Îşi deschise braţele către ea, iar ea merse spre el. Întinzîndu-se, îl sărută pe gură, lung.

– Eşti la fel de dulce şi de inocentă ca un copilăş, murmură el, frecîndu-şi obrazul aspru de părul ei moale. Ea riscă totul – reputaţia ei, poziţia ei socială, chiar şi statutul copiilor ei – pentru el. Conştiinţa îl mustră. Amîndoi trăiseră într-un paradis prostesc, crezînd că pe ea nu o vor afecta bîrfa şi ostracizarea din oraş.

Whitnéyville. Încă o dată „Oraşul fără milă” şi locuitorii lui, înguşti la minte, îi direcţionau viaţa... şi

Îl forțau să piece înainte de a fi gata?

Încruntându-se, el o strînse mai tare în brațe.

– Cheyenne, ce să mă fac cu tine?

Ea luă întrebarea în serios.

– Păi, copiii dorm, Joni Lynn vine pe la zece. M-ai putea duce în pat.

Înainte ca ea să termine de vorbit, el o ridică în brațe și se îndreptă spre dormitor.

Ușa fu închisă, cu discreție, în urma lor.

Arzînd de intensitate sexuală, se culcară și făcură dragoste.

– Te iubesc, zise Cheyenne, în timp ce el intra adînc în ea. El o sărută pe gură, încet, ridicîndu-se într-un crescendo de plăcere.

Ea aproape adormise cînd Caleb se strecură afară din pat. Picături de ploaie udau pervazele ferestrelor. Camera era la fel de rece ca noaptea fără de lună. Îl privi, cum se îmbrăca, în tăcere.

– Caleb? Se ridică în capul oaselor și aprinse veioza, chiar cînd el se îndrepta spre ușă.

El se răsuci.

– Credeam că dormi. Iartă-mă dacă te-am trezit, iubito. El păși înapoi spre ea, se aplecă ușor și o sărută pe frunte. Noapte bună, draga mea.

Ea îl cuprinse pe după gît.

– Caleb, nu vreau să pleci. Plouă. O să te uzi tot, dacă pleci cu motocicletă la motel.

– Nu mă topește apa, Cheyenne. Zîmbi și apoi adăugă: De vină este Vrăjitoarea cea rea din Vest, nu eu.

În mod normal, ea ar fi rîs la această glumă și l-ar fi necăjit. Dar în seara asta se simțea vulnerabilă și obosită, ca să se distreze.

– Nu-mi place să ne despărțim în toiul nopții, zise ea, trăgîndu-l mai aproape. Stai cu mine, Caleb.

El îi desfăcu mîinile ușor și se depărtă de ea.

– Mi-ai spus că nu vrei să le explici copiilor prezența mea în patul tău. Am promis să fim discreți, Cheyenne.

– Caleb, e aproape sfîrșitul lui octombrie. Sîntem împreună de aproape șapte săptămîni. Adică de două luni.

– Știu asta, Cheyenne. O privi calm, inexpressiv. Inexpressiv... Ea înghiți din greu.

– Nu mi-ai spus niciodată că mă iubești. Inima îi bătea tare, ochii îi erau strălucitori. Mă iubești, Caleb?

Era umilitor să trebuiască să întrebe. Dar ceea ce era mai rău era faptul că îl văzu cum dă înapoi.

– Nu-mi place să fiu presat, Cheyenne.

– Nu mă poți acuza de asta! Eu nu pun întrebări, nu cer răspunsuri. Acum că începuse, îi era greu să se oprească. Tu știi totul despre mine, dar ceea ce știu eu despre tine este faptul că totul trebuie ținut secret. Nu m-am plîns niciodată...

– Iubito, dar exact asta faci acum, te plîngi. Nu te simți în singuranță, deoarece copiii tăi nu au fost invitați la o petrecere, la o aniversare, pentru copii și vrei un fel de asigurare din partea mea, ca să-ți dai seama că merită sacrificiul. Ei, va trebui să decizi singură asta, Cheyenne. El se răsuci și plecă.

Dacă nu ar fi fost goală sub așternut, ar fi sărit din pat și l-ar fi urmat, dar era dezbrăcată și nu avu curajul să-l urmeze astfel.

– Vino înapoi, aici, Caleb Strong! ordonă ea, în șoaptă. Nu putea ridica vocea, pentru că îi trezea pe copii. Nu poți pleca în mijlocul unei certe și, dacă o faci, atunci o să...

El reapăru în prag.

– Noi nu ne certăm, Cheyenne. Și nu mai pronunța amenințări de care nu te poți ține. El îi trimise un sărut în zbor. Noapte bună, iubito.

Îi auzi pașii de-a lungul treptelor, auzi ușa din față deschizându-se, apoi închizându-se la loc.

Își încrucișă brațele, încruntată. Caleb nu luase discuția asta în serios, iar asta era foarte grav.

Nu știa dacă să fie ușurată sau furioasă. Sfârși prin a se simți deprimată.

Poate că nu luase lucrurile în serios, fiindcă nici pe ea nu o lua în serios. La urma urmei, el era foarte sigur de ea. Iar ea nu era deloc sigură de el. Pînă în această clipă, aspectul singular al relației lor nu o deranjase niciodată.

Ei bine, nu prea mult. Se mîndrise cu faptul că nu-i ceruse niciodată nimic, în schimb.

Nu mi-ai spus niciodată că mă iubești. Mă iubești? repetă, în gînd, întrebarea. Strînse din dinți. În seara asta nu era mîndră de ea.

El o acuzase că se plînge. Din acest punct de vedere, poate că așa era. Nu numai că se eschivase de la întrebarea ei, dar și plecase.

Plecuse, ridicînd din umeri. De data asta, vocea Triciei îi răsună în minte: Cheyenne se gîndi la plecarea lui Caleb, din camera ei.

Nu ridicase din umeri, nu?

Stătu trează timp îndelungat, gîndindu-se iar și iar la scena aceea, examinîndu-i nuanțele.

Cum să reacționeze a doua zi cînd îl va vedea? Rănită? Furioasă?

Sau poate că ar trebui pur și simplu să pretindă că episodul din acea noapte nu a avut loc?

Cînd, în sfîrșit, reuși să se culce, primele raze ale soarelui brăzdau cerul. Năucită și furioasă, se tîrî jos din pat, ca să înceapă o nouă zi. Și o începu, se duse la școală, apoi revenise acasă.

Nerăbdătoare, își verifică ceasul. Era patru și jumătate. Exact trei minute trecuseră de cînd se uitase, ultima dată, la ceas și telefonul nu sunase. Fusese prinsă în acest ciclu, de a verifica ceasul, în așteptarea unui telefon, încă de cînd venise de la școală, cu o oră în urmă.

Se uită afară, pe fereastra din bucătărie, în curtea interioară, unde Brittany și Jeffrey fugeau alături de Peppy, într-un joc inventat de ei. Joni Lynn încă nu ajunsese acasă.

Cheyenne își aminti, vag, că menționase o întîlnire la cenaciul de literatură.

De ce nu sunase Caleb? Rutina aceasta nu variase în decurs de șapte săptămîni. El o suna după ce venea de la școală și ea îl invita la cină, dacă nu ieșeau în oraș.

Și întotdeauna își petreceau serile împreună, seri care țineau, în mod invariabil, pînă la orele dimineții.

Cheyenne se reținu de a mai verifica ceasul. El nu va suna! Fu uimită cînd înțelese acest lucru! Noaptea trecută...

Amintiri vii îi stagnau în minte. „Mă iubești”? întrebuse ea. „Nu-mi place să fiu presat”, replicase el.

Oare cît de mult ura el să fie presat? se întrebă ea, panicată. Îndeajuns pentru a renunța la relația lor? Oare noaptea trecută o părăsise pentru totdeauna?

O parte mai realistă și mai rațională din ea încerca să risipească teama groaznică ce o cuprinsese, dar îi era cu neputință.

Puterea temerii ei era copleșitoare. La urma urmei, propriul ei soț se săturase de ea, o găsisese plicticoasă. Era clară posibilitatea ca și un alt bărbat să ajungă la aceeași concluzie.

Cînd auzi soneria, aproape că zbură pînă la ușa de la intrare, rugîndu-se să fie Caleb. Ar trebui să fie! Nu ar fi trebuit să se îndoiască niciodată de el. Deschise ușa larg, gata să se arunce în brațele iubitului ei.

În schimb, suferi un șoc. Era Graham Maitland, nu Caleb, care stătea în pragul ușii ei. Îi căzu fața.

– O, fu tot ce reuși să spună. Nu era Caleb, deci. Grijile care i se spulberaseră deveniră și mai

acute. Făcu un efort să nu izbucnească în lacrimi de dezamăgire amară.

– Voiam doar să-ți spun, zise Graham, că sper că ești mulțumită, trădătoare ticăloasă!

Ea fu uluită. Observă că Graham nu se afla în starea lui normală. Hainele îi erau murdare, părul încâlcit și mirosea puternic a alcool. Se uita la ea cu ostilitate. Obosită, se dădu câțiva pași în spate.

– Nu înțeleg, zise ea, încremenită.

– Las-o baltă! se răsti el. Jocul a luat sfârșit. Mulțumită prietenului tău, parola lui *Dix-Mart* și tranzacțiile bancare au fost date în grija băncii din Smithboro. Aceasta a obținut contul, în locul celei din Whitneyville. Și când l-am acuzat pe domnul C.W.Strong că și-a bazat deciziile pe motive personale, a fost de acord cu mine! Și a râs despre asta. A râs de mine! Strong a ales, în mod deliberat, nimicul ăla de bancă din Smithboro, în locul băncii noastre, fiindcă...

– Graham, nu pricep o iotă din ce spui, îl întrerupse Cheyenne. Dar teroarea o cuprinse din nou.

– Nu ai idee? O, asta-i bună! zise Graham, pufnind. Presupun că nu știai că acest Caleb Strong, coate goale din Whinteyville, este viitorul director executiv de la *Dix-Mart*, ales de Max Dixon, fonda-

torul și președintele lui *Dix-Mart*, și de Preston Ralburn, actualul președinte al companiei, este cel ce le va urma la conducere?

Degetele lui Cheyenne se strînseră în jurul stativului de umbrele și se ținură strâns. Era prea uimiță ca să vorbească. Lucrurile aveau o anumită logică. Caleb Strong, reprezentant al lui *Dix-Mart*, fusese lupul de la ușa lui Whitneyville, timp de patru ani. În cele din urmă, găsise puterea să-și ia revanșa pentru el și familia lui, față de orașul care fusese nemilos cu ei.

Brusc, tremurînd, își aminti de noaptea în care îi povestise că Graham Maitland e tatăl lui Joni Lynn.

Ea îl privise și îl ascultase gîndindu-se că necruțătorul Caleb ar fi un adversar de temut. Acum aflase că dăduse cel mai avantajos cont, la care sperase banca din Whinteyville, unei alte bănci.

Își mai aminti și alte lucruri grozave din acea noapte. „Cel mai bun mod de a te răzbuna este să-ți ataci inamicul, financiar“, zisese Caleb, cu o indiferență care acum o uimea. Făcuse exact acest lucru pentru Whitneyville, plasînd *Dix-Mart*-ul într-un loc prielnic neguțătoriei.

„... sau să-i distrugi o reputație bine clădită“. La a cui reputație se referise? „Cu siguranță nu ai cre-

zut că Cheyenne Merrit se putea culca cu un Strong, fără să aibă repercursiuni sociale? spusese el, noaptea trecută. Brusc, cuvintele căpătară un înțeles sinistru, relevînd un țel răzbunător.

Îndoielile și temerile ei trebuie să i se fi reflectat în ochi, fiindcă expresia lui Graham deveni mai furioasă.

– Nici măcar nu știai? Întrebă el. Strong nu ți-a povestit despre el și planurile lui? Nici măcar azi, cînd a aflat tot orașul?

Ea scutură din cap.

– N-am vorbit cu el azi, șopti ea. Mă așteptam să sune.

– Strong a părăsit Whinteyville. Motelul *Covorul Magic* a confirmat acest lucru. Am discutat cu el ceva mai devreme, am încercat să-l prind iar, dar plecase. Secretara mea i-a sunat pe toți Strong-ii. Ei mi-au confirmat că a părăsit orașul și au spus că nu știu cînd sau dacă se întoarce.

Cheyenne se simți ca paralizată, de-abia putea să respire. Caleb plecase din oraș fără să-i spună, fără s-o anunțe, se gîndi și durerea o cuprinse mai tare.

Graham păși în hol și se sprijini, obosit, de perețe.

– Iartă-mă pentru ceea ce ți-am spus mai de vreme, zise el, se pare că și tu ești o victimă, ca și banca, ca întreg orașul!

– Cum de ai aflat despre el? Fața ei era albă și liniștită.

– Am auzit în cramă că, astăzi, *Dix-Mart*, a cerut băncii *Un Dolar*, din Smithboro, să se ocupe de parolă și de tranzacții când se deschid magazinele în primăvară. N-am putut să cred. Așteptam ca noi să fim sunați de la *Dix-Mart*... desigur, nu știam cine era însărcinat cu înmînarea contului. Am sunat la sediul lui *Dix-Mart*, din Mobile, și am aflat că Strong este vicepreședinte executiv, băiatul de aur. Nu știu cum de a aterizat în funcția asta. Nimeni din oraș nu știe.

– Cu excepția Strong-ilor, murmură Cheyenne.

– Să-i ia dracu' pe Strong-i! strigă el și izbi cu pumnul în perete. Gunoaie. Asta sînt și vor fi mereu!

Ea scutură din cap.

– Greșești, Graham. Atitudini precum a ta sînt de vină pentru toată treaba asta. De ce să fi dat Caleb contul lui *Dix-Mart* băncii din Whitneyville, după modul în care familia Maitland s-a comportat cu familia Strong, începînd cu Crystal și...

– Te rog! Nu a fost vina mea! Crystal a încercat să mă prindă în cursă cu acel copil. M-am oferit să-i plătesc avortul, dar ea voia să se mărite cu mine! Nu puteam face asta. Un Maitland să se căsătorească cu un Strong? Niciodată! Pur și simplu i-am refuzat cererile, iar ea a dus sarcina mai departe.

– Nu vreau să-ți aud justificările, Graham! Fapt este că ai sedus-o pe Crystal doar cînd avea șaisprezece ani și ai un copil cu ea. Un copil, o fată frumoasă, inteligentă și isteată, iar tu nu ai contribuit cu un cent la creșterea ei. Este de neconceput. Considerînd faptul că familia ta l-a izgonit pe Caleb din oraș, cînd era un băiețel, nu mă miră să se răzbune.

– Chiar dacă și tu faci parte din răzbunare? Întrebă Graham, cu cruzime. Cum poți să stai aici și să-l aperi? Cînd Strong a decis să termine orașul, și asta să o facă printr-o femeie, o fiică din familiile de frunte din Whitneyville. El se strîmbă. A meritat, Cheyenne? A meritat să suporti consecințele împreunării cu un Strong?

– Aceeași întrebare este valabilă și pentru tine, domnule Maitland, răsună o voce tînără, care îi făcu pe Cheyenne și pe Graham să se răsucească.

Nimeni nu știa de cât timp era acolo Joni Lynn. Nici nu o auzise intrînd în casă.

Ochii ei negri, de forma celor ai lui Graham, străluceau de emoție.

– Cheyenne nu este singura care s-a însoțit cu un Strong, ci și tu, domnule Maitland, zise ea, cu răceală. Tu și cu mama mea. A meritat să suporti consecințele? Să pierzi contul lui *Dix-Mart*? Să ai o fiică de care nu te-ai interesat?

– O, Joni Lynn, ai auzit totul.

– Totul. Joni Lynn se uită la Graham. Deci, tu ești tatăl meu. Toată viața m-am întrebat cine era tatăl meu.

Graham își trecu mâinile prin păr.

– Nu pot să discut despre asta acum! exclamă el și plecă din casă fără să se uite înapoi.

– Joni Lynn, iubito, îmi pare rău că ai aflat astfel.

– Nu este mare scofală. Joni Lynn ridică din umeri într-un fel care îi aminti de Caleb, apoi adăugă: Privește lucrurile așa, Cheyenne. Cel puțin acum știu că tata este un mare bancher dintr-o familie respectabilă și nu un criminal sau vreun ratat. Scuză-mă, am de dat un telefon acum. O porni către hol.

Cheyenne merse după ea.

– Joni Lynn, știu cum te simți...

– Poliția? Aici Joni Lynn Strong. Vreau să raportez despre un șofer băut.

Cheyenne căscă gura când o auzi pe Joni Lynn dînd descrierea lui Graham Maitland și numărul de mașină.

– Au spus că or să-l ridice, spuse ea, după aceea.

– Joni Lynn...

– A fost o vreme cînd poliția din Whitneyville era condusă de oameni precum Maitland și Thurman, dar acum nu mai merge, zise Joni Lynn, înlăturînd brațul pe care Cheyenne încerca să i-l pună pe după gît. După ce vărul nostru Rusty a fost arestat nevinovat și bătut, în primăvara trecută, unchiul Caleb a raportat departamentului poliției și departamentului de justiție că lui Rusty i s-au încălcat drepturile. A fost investigat încă de atunci, iar acum sînt foarte atenți la orice procedură. Și sînt foarte receptivi la numele de Strong. Unchiul Caleb spune că nu mai avem de ce ne teme de ei.

– Familia Strong nu trebuie să se mai teamă de nimeni, zise Cheyenne. Unchiul tău, Caleb, a avut grijă de asta.

– Cheyenne, o să-mi petrec noaptea acasă, cu

mama, zise Joni Lynn. În ciuda aerului țințos, fața ei tânără era umbrită de tristețe și deziluzie. Avem o mulțime de lucruri de discutat.

– Știu, spuse Cheyenne, încet. Dar ce ai spune să-mi povestești despre Caleb și *Dix-Mart*?

Joni Lynn dădu din cap, încântată.

– Cu plăcere. Este una dintre poveștile mele preferate. Unchiul Caleb a întâlnit-o pe Karen Dixon Ralburn, unica fată a domnului Dixon și soția domnului Ralburn, cam după șase luni după ce a părăsit Whitneyville. Adică după ce tata și ceilalți Maitland l-au izgonit.

– Continuă, Joni Lynn, spuse Cheyenne, lup-tîndu-se cu durerea care o năpădise. Regreta din tot sufletul că fata aflase adevărul despre tatăl ei, într-un mod atît de dur.

– Unchiul Caleb era pe motocicletă lui și a văzut că femeia și-a pierdut controlul, cînd cauciucul din față al mașinii i-a explodat. Mașina s-a rostogolit. Unchiul Caleb s-a dat jos să o ajute. A fost singurul care a oprit, preciză Joni Lynn. Ceilalți treceau pe lîngă mașină, dar el le-a scos pe Karen și pe cele două fete din mașină, le-a dus pe deal și a cerut ajutor.

Cheyenne și-l imaginează pe Caleb – un adolescent

rebel, pedepsit și alungat de acasă. Totuși, se oprise să ajute o femeie necăjită. Imaginea asta îi provoacă lacrimi.

– Domnul Dixon și cumnatul lui au fost atît de recunoscători, încît i-au oferit ce dorea, continuă Joni Lynn. O recompensă în bani, o mașină nouă, orice. Dar unchiul Caleb a spus că el dorea doar o slujbă și o cameră unde să stea. Călătorise prin țară de capul lui, făcînd slujbe ciudate. Era sătul de asta. Și-a spus că, în final, crescuse și că nu mai voia să trăiască așa. Unchiul Caleb nu știa cine erau Dixon-ii și nu făcuse legătura cu *Dix-Mart*. Nu a aflat pînă cînd nu a obținut o slujbă de gestionar, în Mobile.

– Și a lucrat astfel pînă cînd a fost numit directorul companiei? întrebă Cheyenne.

Joni Lynn încuviință.

– Și-a luat o cameră, în Mobile, și a lucrat la *Dix-Mart*, pînă într-o zi cînd a observat că gestionarul șef fura marfă și o vindea la negru, pentru profitul lui. El a vrut să-l plătească pe unchiul Caleb ca să tacă. Vocea i se ridică dramatic: Știi ce a făcut unchiul Caleb? S-a dus drept la sediul lui *Dix-Mart*, ca să-l vadă pe domnul Mack Dixon. A spus că a obosit ca toată lumea să spună că Strong-ii

erau coruptibili, că nu i-a trădat niciodată pe Dixon-i de cînd i-au dat slujba asta. Așa că l-a raportat pe făptaș și domnul Mack a fost atît de impresionat de sinceritatea lui, încît a decis să aibă un viitor strălucit la *Dix-Mart*. l-a spus unchiului Caleb să-și ia diploma de absolvire și compania îi va plăti să meargă la colegiu. Și asta s-a întîmplat. Unchiul Caleb a obținut o diplomă la Universitatea din Auburn.

Era o poveste asemănătoare unui basm, dar avea o latură întunecată, se gîndi Cheyenne. Caleb nu-i uitase niciodată pe oamenii din Whitneyville și orașul care îi prejudiciase familia. Trebuse să-și ia revanșa și asta făcuse. Din nefericire, și ea făcuse parte din acest plan.

Deși Cheyenne încerca să o facă să nu piece, Joni Lynn fu încăpățînată în a-și vedea mama și a o informa despre descoperire. Cheyenne plînse cînd ea plecă. Lacrimile îi curgeau șuvoi.

Sentimentele de durere și trădare o chinuiau, și nu le putea separa. Prea multe se schimbaseră în douăzeci și patru de ore, și toate erau rezultatul acțiunii lui Caleb.

Alesese să se dezvăluie, la sfîrșit, și Cheyenne își aminti scena din dormitor.

Ceruse o declarație de dragoste de la el și aceasta îi pecetluisese soarta.

El își sfîrșise jocul, jucîndu-și cartea, sunînd banca. Apoi părăsise orașul. Răzbunarea avusese loc. Asta însemna și sfîrșitul ei.

Dar chiar și așa, ea își dori să nu-i fi cerșit dragostea. Dacă nu ar fi făcut-o, el ar mai fi stat cu ea. Acum ar fi putut sta cu ea, amînîndu-și răzbunarea.

Și chiar dacă știa cum se va sfîrși, încă îl dorea mai mult ca oricînd sau ca pe orice din viața ei.

CAPITOLUL 12

Două dintre cele mai lungi zile din viața lui Cheyenne se scurseră într-un ritm foarte lent. Elevilor li se părea la fel de calmă ca întotdeauna.

Nimeni nu ghicea că în sufletul ei totul țipa de durere. Sînt o actriță excelentă, se gîndi Cheyenne, datorită anilor în care am pretins că sînt plină de viață, cînd de fapt eram amorțită sufletește. Intensitatea durerii pe care o simțea acum o făcu nostalgică după anii în care fusese înghețată.

Nu mai era aceeași ca altădată. Se pomenea căzînd pe gînduri prea des. Prea des îi venea să plîngă.

Joni Lynn se decisese să rămână alături de mama ei ceva mai mult timp, ca să se dezgroape dureri trecute. Brittany nu înțelegea absența lui Joni Lynn și a unchiului Caleb și întreba de ei, în mod constant.

Cheyenne se pomeni făcînd orice ca să le distragă gîndul, chiar îi lăsa să se uite multe ore la televizor și le dădu mîncare din cutie la comandă. O dată priviseră atît de mult la televizor, încît adormiseră pe sofa.

Cum mergea încoace și încolo prin casă și văzu copiii dormind acolo, îmbrăcați în hainele de școală și cu resturi de mîncare pe față, fu cuprinsă de vină. Nu așa se creșteau copiii!

În timp ce se mustra, Peppy se ridică, brusc, și începu să o lingă pe urechi. Cheyenne gemu. Să scoată cîinele afară era ultimul lucru pe care și-l dorea.

— Înapoi la culcare, băiete, îl imploră ea. Lătrînd, el se îndreptă către ușă.

Cheyenne îl putu auzi cum se rotea de jur-împrejurul holului, scheunînd.

Nu cerea afară, era semn că vine cineva. Ea nu auzise nimic, dar cine ar fi putut să audă cu televizorul dat tare?

Micșoră volumul înainte să meargă lângă Peppy, în vestibul. Uitându-se prin vizorul ușii de la intrare, îi dădu dreptate lui Peppy. O mașină sport era parcată în fața casei.

Cheyenne îngheță. Nu recunoscuse mașina și nu știa cine putea veni în vizită; la așa o oră. Cu siguranță, nu Ben Maitland... Ea deja primise o admonsetare verbală de la Ben, la scurt timp după ce fratele lui, Graham, fusese arestat de către poliția din Whitneyville, pentru beție. Frații Maitland credeau că ea chemase poliția și nu renunțaseră la a crede altfel.

Ea mai primise și alte telefoane, în aceste ultime două zile. De la Tricia, de la Hunter Merrit, Dawn Bentley și alții. Nimeni, în afară de Graham, nu credea că ea nu cunoscuse secretul, de la bun început. Nimeni nu știa că Caleb o părăsise și, chiar dacă ar fi știut, nimeni nu ar fi compătimit-o. În decursul a patruzeci și opt de ore devenise oaia răioasă din Whitneyville. Ea știa că din punct de vedere social era sfârșită, în oraș.

Dar nu-i păsa. Se îndoia că îi va păsa vreodată. Îi plăcuse Atlanta când mersese acolo cu Caleb. Dacă s-ar muta acolo, ea și copiii ar începe o nouă viață.

Peppy înnebunise acum, sărind în sus și în jos și lătrînd enervant. Cheyenne auzi pași pe verandă și deschise ușa, înainte să sune clopoțelul. Dacă va fi trasă la răspundere de vreun prieten, nu voia să-i trezească pe Brittany și pe Jeffrey.

Caleb stătea pe verandă. Zîbind. Zîmbetul lui o enervă. Și o înfurie în același timp. Avea tupeul să se întoarcă și să zîmbească? Trînti ușa la loc.

– Cheyenne? strigă el și începu să bată cu pumnul în ușă.

Cheyenne se îndepărtă de zgomot, lăsîndu-l pe Peppy să zgîrie și să plîngă la ușă. Merse în bucătărie și picioarele îi tremurau așa de tare, încît de-abia reușea să se mai miște. Cîteva minute mai tîrziu, Peppy o urmă și se lungi în ușa bucătăriei, spunîndu-i că Caleb avea să apară acolo.

El apăru în spatele ușii, strigînd-o pe nume.

– Pleacă! îi ordonă ea.

Urmă un moment de tăcere și se gîndi că el se supusese. Se lăsă să cadă pe un scaun și începu să plîngă, cînd sunetul vocii lui o ridică din nou în picioare.

– La naiba, Cheyenne, dacă nu deschizi ușa în clipa asta, o sparg.

Înnebunită, ea o deschise larg.

– Nu mai înjură! Ți-am spus să pleci și gata! Ea încercă să închidă ușa, dar de data asta el fu pregătit și o ținu cu ambele mâini. Îmbrîncind-o ușor, el își făcu drum înăuntru.

– Ce se întâmplă, Cheyenne? Nu mai zîmbea, iar vocea îi era aspră. Părea foarte furios.

– Pe mine mă întrebi asta? Cît de timpită crezi că sînt, Caleb? Chiar crezi că te primesc cu brațele deschise, după ceea ce ai făcut?

– Da, așa am crezut.

Sinceritatea lui o luă pe nepregătite.

– Cred că pot înțelege asta, zise ea, cu amărăciune. Ți-am dat toate motivele ca să crezi...

– Să cred că mă iubești. Că m-ai prețuit mai mult decît pe acest oraș.

– Dar asta nu a contat pentru tine, Caleb. Nici eu nu am contat pentru tine. M-ai folosit pentru a te răzbuna, m-ai înșelat...

– Vrei să-mi spui și mie despre ce naiba vorbești? se răsti el.

Cheyenne înghiți în sec și se dădu un pas înapoi. De unde auzise ea că cea mai bună apărare este atacul? Înfruntă-l acum, se gîndi.

– Ți-am spus să nu mai înjuri, zise ea, autoritară.

– Atunci, nu-mi mai da motive să înjur. Și explică-mi cum te-am înșelat.

– Așa ai făcut! strigă ea.

Iute ca fulgerul, el se repezi și o apucă de talie.

– Pe dracu'!

Încă o mișcare iute o aduse spre el. El o înconjură cu brațele și o privi cu ochi strălucitori.

– De ce aș face-o, când sînt nebun după tine? Te iubesc, prostuță mică. O scutură ușor și o trase mai aproape. Te iubesc.

Nu era o declarație chiar romantică, dar pe Cheyenne o impresionă ca și când ar fi fost. Ochiul i se umplură de lacrimi și întreg trupul i se umplu de fericire.

– O, Caleb! exclamă ea, ridicîndu-și privirea spre el. Am... am crezut că tu...

– Deja mi-ai spus ce ai crezut, spuse el, răstit, și este cel mai timpit lucru pe care l-am auzit vreodată. Cum de ai putut să crezi așa ceva? Nu pot să înțeleg. Cum ai putut să te îndoiești de mine într-atît, Cheyenne? Am lipsit din Whitneyville mai puțin de patruzeci și opt de ore și, în acest scurt timp, tu ai reușit să-ți creezi o poveste paranoică...

– Nu m-ai sunat, se văită ea. Nici măcar o dată, în două zile! În seara aceea ne-am certat și de

atunci nu am mai vorbit deloc. Graham Maitland mi-a spus despre *Dix-Mart*, și că ai plecat din oraș... Ce era să cred? Niciodată nu mi-ai spus că mă iubești. Ai spus că nu vrei să fii presat și...

– Relaxează-te, zise el, trăgînd-o mai aproape. Mîinile lui mari o mîngîiau. Cred că am greșit în acea seară, dar nu am considerat că ne-am certat, Cheyenne. Ți-am spus și atunci. Mi-am dat seama că era timpul să fac o mișcare, și nu o puteam face. Am descoperit că mă iubești ca pe Caleb Strong, rebelul orașului. Îmi plăcea cum mergeau lucrurile între noi, îmi plăcea să fiu alături de tine și de copii. Recunosc că nu m-am grăbit să trec în alt stadiu. Voiam să mai prelungesc celibatul, dacă vrei, dar ultimatumul tău din acea noapte...

– Dar nu am vrut să fie un ultimatum, voiam doar...

– Să-ți spun că te iubesc, spuse el, zîmbind acum. Toată furia păru să se topească. Și să te rog să te măriți cu mine, adăugă el, plin de umor. În acea noapte nu eram pregătit. Voiam să termin treaba cu orașul. Acum, dorința ta este pe cale să se îplinească, iubito. Te iubesc și vreau să mă însor cu tine. Vreau să-ți adopt copiii și să facem și alții, niște bebeluși nemaipomeniți, zise el. Ar fi nimerit

să mai fie doi. O să locuim în Mobile, desigur. O să încep să caut o casă mai mare.

Ea rămase cu gura căscată.

– Nu știu ce să spun. Credeam că s-a sfârșit.

– Nu s-a sfârșit, Cheyenne. Nu se va sfârși nicio dată. Acum spune da. Asta este prima mea cerere în căsătorie și vreau un răspuns pozitiv.

– Da! O, Caleb, da, te iubesc atât de mult. Când am crezut că ai plecat...

Ea nu vru ca el să știe cât de mizerabil se simțise. Caleb era aici și o iubea, iar ea de-abia aștepta să trăiască în pace cu el.

Dar trebuia să lămurească câteva lucruri care necesitau unele explicații.

– De ce ai plecat din oraș, fără să-mi spui, Caleb? Și de ce nu m-ai sunat două zile la rînd?

– Iubito, am încercat să sun. Ea își arcui sprîncenele, sceptic. Hmm, poate e mai bine să o iau de la început. El se așează pe scaun, trăgînd-o în poală, apoi continuă: După ce am terminat afacerea și am înmînat contul băncii din Smithboro, dezvăluindu-mi indentitatea față de familia Maitland, am primit un telefon de la sediu. S-a produs o explozie de gaz într-unul din magazinele noastre din nordul Arkansas-ului. Am zburat imediat. A fost o situație

de criză și trebuia să fiu acolo. Întregul comitet executiv a mers direct la locul faptei. O persoană a fost ucisă, alte trei rănite serios și douăzeci, tratate la spitalul local pentru lovituri minore. De atunci, am fost atît de ocupat, încît de-abia am avut timp să mănînc și să dorm. Am dat telefoane, în disperare, am vizitat familii, ne-am întîlnit cu avocații companiei de gaz. Caleb îi atînge fața și vocea îi deveni profundă: Într-unul din telefoane, am încercat să te prind. Ori de cîte ori încercam, era ocupat sau nu era nimeni acasă.

– Am vorbit foarte mult la telefon, recunosc eu ea, timidă, amintindu-și de telefoanele furioase pe care le primise. Și ieri noapte l-am scos din funcțiune.

– A fost frustrant să nu te pot prinde, dar nu mi-am făcut griji. Eram plecat doar pentru două zile. Nu mi-a dat prin cap că vei crede că te-am folosit în planul meu de răzbunare.

Acum, că știa tot ce se întîmplase, stătea ghemuită în brațele lui calde și toată problema i se păru prostească. Dăduse dovadă de neîncredere și îi păru rău.

– Iartă-mă, Caleb, zise ea, încet. Pentru a nu fi crezut în tine.

El zîmbi și își strînse brațele în jurul ei.

– Să uităm de asta, iubito. Nu ar fi trebuit să plec, în acea noapte, din dormitorul tău, fără să-ți spun ceea ce merita să știi, anume cît de mult contați tu, Brittany și Jeffrey pentru mine, cît de mult aș dori să fii o permanență în viața mea.

El se ridică, încă ținînd-o în brațe, și o luă din bucătărie. Trecură prin sufragerie, unde Brittany și Jeffrey dormeau adînc. Caleb ridică o sprînceană, întrebător.

– Îi punem în paturile lor, mai tîrziu, șopti Cheyenne. Chiar acum vreau să fiu singură cu tine. În camera mea. În patul meu.

Caleb surîse sexy, urcînd scările.

– Dorința doamnei este ordin pentru mine.

Sfîrșit

BARBARA BOSWELL

Zîmbetul lui răutăcios, ironic, o înnebunea, o făcea să ardă de dorința, o obliga să se întrebe ce secrete ascundea el. Cînd gura lui o cuprinse cu lăcomie pe a ei, Cheyenne se lăsă pradă unei plăceri intense, amețitoare - și fu șocată să se descopere a fi precum o pisică sălbatică în brațele lui, o femeie de spirit care riscase să recunoască faptul că-l iubește. Oare îi va dovedi Cheyenne că dragostea ei este destul de puternică pentru a supraviețui îndoielilor asupra lui și asupra orașului fără de milă?

Lei 34900

www.miron.ro - magazin virtual